

ȘI APOI CĂSĂTORIA= BĂRBAȚII SUNT SLĂBICIUNEA MEA
BONNIE PEGA

CAPITOLUL 1

Liberty Austin nu putu să nu-l observe pe bărbatul care tocmai intrase și care părea să fi preferat să se afle oriunde altundeva decât acolo.

-Te simți bine?

Îi zâmbi prietenei și asistentei ei de sarcină, Deb Greenley, și îi șopti:

-Mă simt bine, Deb, numai că...spuse ea și se opri puțin bătându-se ușor pe abdomenul umflat, Cupcake a început să devină nerăbdător!

Își întoarse apoi privirea curioasă spre bărbatul care stătea în prag.

-Îl cunoști?

-Nu, dar e plăcut la privire, nu crezi? Libby ridică indiferentă din umeri, dar în

sinea ei era de acord.Avea câțiva centimetri peste un metru optzeci și aproximativ o sută de kilograme,așa încât umplea cadrul ușii de parcă ar fi fost un uriaș.Și dimensiunea lui nu era nimic pe lângă încrederea în sine pe care o emana.Nu își putea da seama ce culoare de ochi avea,dar aceștia erau încadrați de niște gene uluitor de lungi și de negre,care l-ar fi putut face să semene cu o femeie dacă trăsăturile nu i-ar fi fost atât de aspre.Avea buze subțiri,senzuale, care schițară un zâmbet incomod când îi șopti ceva blondei foarte gravide de lângă el.Libby își reținu un oftat.Ar fi trebuit să-și dea seama că era însurat.Bărbații necăsătoriți nu prea veneau la cursurile Lamaze.De fapt nici nu avea nevoie de alt bărbat în viața ei,își spuse ea frecând absentă locul unde o izbise vreun genunchi sau vreun cot.În fond,încă îi mai dădeau de furcă urmările lăsate de ultimul bărbat din viața ei.

După patru ani de căsnicie nefericiți,ea rămăsese cu casa,un teanc de facturi cât datoria națională și cu Cupcake.Pe de altă parte,Bobby o ștersese la Nassau cu secretara lui în vârstă de nouăsprezece ani.Totuși,Libby avea impresia că ea făcuse o afacere mai bună.În ciuda ocazionatelor crize de nesiguranță în legătură cu gândul de a crește singură un copil,nici nu,mai știa de când nu mai fusese atât de fericită.

-Au apărut la timp pentru pauză,spuse Deb zâmbind când Mabel,instructoarea Lamaze,le indică un colț al încăperii unde se aflau sucuri și cafele decafeinizate. Libby se ridică atât de grațios cât îi permiteau cele treisprezece kilograme în plus și o urmă pe Deb în colț.

-Arată de parcă ar fi preferat să nu apară deloc,murmură ea.

-Ca un pește pe uscat,aprobă Deb.Chiar că un pește.Libby pescuise de vreo două ori în viața ei și știa că existau pești pe care îi aruncau înapoi în apă și pești pe care îi păstrai.El părea să facă parte din această ultimă categorie.

Zachary Webster își aruncă privirea prin încăperea plină de femei însărcinate și oftă.Ar fi preferat să se arunce într-un bazin cu rechini sau să intre într-o încăpere plină cu cei de la corporație-căci acolo ar fi știut ce să facă.Dar o făcea în fiecare zi.Aici,însă,se simțea ca o balenă pe uscat-zbătându-se zadarnic pe nisip.Privi din nou în jur și ochii i se luminară când zări o brunetă cu un ten ca de porțelan și cu o înfățișare liniștită de madonă.Remarcă prea multe lucruri deodată în legătură cu ea pentru a le putea percepe-un păr drept și strălucitor care îi cădea pe spate,sânii plini,arcul delicat al obrazului și cel rotund și nu prea delicat al abdomenului.La naiba!

-Ai de gând să stai tot timpul aici sau o să și intri?

Zac își luă privirea de la femeia aceea încântătoare și îi zâmbi afectuos cumnatei lui.

-Îmi ești datoare,Hannah.Cu vârf și-ndesat.Zâmbi și ea și îl luă de braț.

-O să supraviețuiești,dragul meu Zac.

-Ben ar fi trebuit să fie aici cu tine,mormăi el.N-are de ce să...

-Ei bine,nu-i aici,îl întrerupse Hannah.Dar tu ești.

-Ce noroc pe capul meu,zise el și se trezi privind-o din nou pe madonă.

Mătase și satin,își spuse el.O piele care părea moale ca mătasea și un păr care avea luciul satinului.Cu siguranță că era genul de femeie care să fie ținută cu plăcere în brațe-și la naiba cu planurile lui.Când pauza luă sfârșit,se așezară și ei alături de celelalte perechi de pe podea.Instructoarea stinse lumina și începu să prezinte un film despre o naștere naturală.În timp ce urmăreau femeia de pe ecran cuprinsă de durerile facerii,Zac auzi o voce feminină murmurând:

-Mă întreb dacă e cumva prea târziu să mă răzgândesc și să mă duc în cel mai apropiat loc,unde se poate mânca varză.O voce excelentă,își spuse el,sexy și încărcată de umor.Se întoarse să vadă cine făcuse remarca respectivă,pe care o susținea din toată inima,și întâlni privirea de un albastru întunecat a madonei lui.Doar că nu erau ochi de madonă.O licărire veselă dezmințea seninătatea rece a chipului ei.Când îi văzu privirea,ea îi aruncă un zâmbet timid și dădu din umeri.El își ținu răsuflarea.Buzele ei dădeau impresia a fi la fel de moi și de trandafirii ca o piersică și erau ușor întredeschise într-un zâmbet fermecător,care părea să se strecoare în interiorul lui încălzindu-l.Trebuia neapărat să o cunoască.

-Sunt Zac Webster,șopti el atunci.Iar ea este Hannah.Hannah se întoarse.

-Bună,zise ea.

-Eu sunt Liberty Austin.Libby.Iar ea este asistenta mea de sarcină,Deb Greenley, Hannah le făcu cu ochiul celor două femei și spuse:

-Fratele lui Zac spunea că la treisprezece ani Zac a vărsat când i-a fătat cățeaua.

Nici nu știu cum o să-l fac să intre în sala de nașteri.

-Ce zici de un bici și un scaun? zise Deb și cele trei femei zâmbiră înțelegător.

-Nu credeți că ar trebui să urmăriți filmul și să nu mă mai necăjiți? întrebă Zac.

-Poate că tu ar trebui să urmărești filmul,spuse Hannah.Ai mai învăța câte ceva.

-Tocmai de asta mă și tem,mormăi Zac uitându-se la film.

Zac era un nume drăguț,își spuse Libby melancolică privind-l din spate.Părul negru părea tuns și pieptănat de o mână expertă și,totuși,onduleurile rebele îi dădeau aspectul unui păr prin care trecuseră niște degete nerăbdătoare-sau poate ale unei femei.Se întrebă dacă era la fel de moale cum părea și se încruntă când

simți o dorință neașteptată de a-l atinge pentru a afla.Se foi simțindu-se jenată pentru că se gândea la un bărbat în timp ce purta în pânțele copilul altuia.Chiar dacă ea și Bobby erau divorțați-și totul se terminase între ei cu mult înainte-avea.Impresia că îl înșela.Se sili să fie atentă la filmul care prezenta doi oameni obosiți și asudați,dar,evident,fericiți,gângurindu-i unui copilăș pe care-l țineau în brațe.Libby luptă împotriva unei împunsături de invidie și ochii o usturau datorită faptului că își reținea lacrimile.Ar fi dat orice numai să poată împărți nașterea copilului cu cineva care o iubea.Nici nu voia să se gândească la toate celelalte lucruri pe care nu le va putea împărți-primul dinte,primul cuvânt,primul pas.Libby își încheșta maxilarul și.se forță să alunge permanenta senzație de singurătate.Când cursul se încheie,un grup format din câteva perechi se hotărâră să mănânce o înghețată în apropiere.Deb se scuză dat fiind faptul că a doua zi trebuia să fie devreme la lucru,dar Libby,care totdeauna avea poftă de înghețată-mai ales cu ciocolată-se duse și se trezi împărțind un separeau cu Zac și cu Hannah.Între ele se înfiripă imediat o camaraderie care nu putea exista decât între două femei aflate în a opta lună de sarcină.Discutară despre doctori,nume de copii,glezne umflate,avantajele alăptării la sân în comparație cu hrănirea cu lapte din sticlă și despre mărci de scutece.Într-un fel,în timpul acelei pălăvrăgeli plăcute,Hannah izbuti să obțină tot felul de informații despre Libby.Află astfel că era o profesoară de liceu divorțată,că locuia într-o casă aflată la nu mai mult de două mile de locuința lui Hannah,că îi plăceau baseball-ul și expozițiile de artă și că era alergică la căpșuni.

Zac își privea cumnata uluit și cu foarte mult respect.Nici Perry Mason n-ar fi putut afla atâtea lucruri despre Libby.Iar amănuntele pe care ea le descoperea în legătură cu acea femeie uluitoare cu un zâmbet de madonă și ochi neastâmpărați îl interesau.Dintr-un anumit motiv,se simți ușurat și supărat când află că era divorțată.Era supărat pentru că era nevoită să nască singură și ușurat pentru că-ei bine,nici nu voia să se gândească la acest lucru.

Ciydat,și lui îi plăceau baseball-ul și expozițiile de artă.Nu era alergic la căpșuni,dar nici nu-i plăceau prea mult.Când Hannah își continuă investigațiile, el află că lui Libby îi plăceau filmele vechi și citea atât cărți științifico-fantastice cât și polițiste.La fel ca el.Oftă.Norocul lui să aibă atâtea lucruri în comun cu o femeie însărcinată în luna a opta.

-Tu și Zac aveți foarte multe în comun,remarcă Hannah de parcă ar fi fost ecoul gândurilor lui.Ah,știi că la *Tyler's* va fi sâmbătă o vânzare de lucruri pentru nou-născuți? N-ai vrea să luăm masa de prânz împreună și să mergem să aruncăm o privire?

-Mi-ar face mare plăcere,zise Libby lingând ultima fărâmbă de înghețată de pe linguriță.

-Atunci o să te sun vineri seară pentru a fixa ora.Zac,e trecut de zece.Ai spus că ai o ședință mâine dimineață devreme și,mai întâi,trebuie să mă duci acasă.

Libby,unde ți-ai parcat mașina?

-Imediat după colț,răspunse ea privindu-i pe amândoi speculativ.

Să o ducă întâi pe Hannah acasă? Erau căsătoriți sau nu? Hannah avea verighetă,Zac nu,dar mulți bărbați nu purtau așa ceva.Poate că erau divorțați sau despărțiți. Libby se simți mai bine la acel gând.Îi plăcea foarte mult de Hannah și se simțise puțin vinovată găsind că soțul altei femei era atât de atrăgător.Era surprinsă că reacționași atât de puternic față de Zac.Nu se simțea tocmai sexy ,în perioada aceea,ci prea izolată,speriată și epuizată.Și grasă.

După ce i-a deschis ușa mașinii lui și a instalat-o pe Hannah,Zac se oferă să o conducă pe Libby la mașina ei.O luă de cot și porni în direcția indicată de ea.

Când dădură colțul,Zac văzu un Volkswagen vechi și răblăgit și se opri brusc.

-Asta-i mașina ta? Libby se opri să caute cheile în poșetă,după care se întoarse spre Zac și îi zâmbi.

-S-a întâmplat ceva?

-Nu poți conduce așa ceva.

-De ce nu? întrebă ea defensiv.E minunată.

-Ea?

-Martha.

-I-ai dat un nume mașinii?

-Ce-i rău în asta?

-Ah,nimic.E grozav.Chiar nemaipomenit.Se uită de la burta ei bine rotunjită la locul din față al acelei mașini micuțe.Cum naiba putea să încapă acolo? Bine, chiar și însărcinată în opt luni părea tot mlădioasă și cu o construcție delicată.Se trezi întrebându-se cum ar fi fost dacă ar fi strâns-o în brațe.Oare era sensibilă și fragilă sau vioaie și puternică? Alungă repede acele gânduri din minte.Era cât se poate de straniu să viseze în legătură cu o femeie însărcinată.

-Îți mulțumesc că m-ai condus,spuse Libby deschizând portiera și strecurându-se la volan.Răsuci cheia în contact și motorul prinse viață-plângându-se și scâncind tot timpul.

-Ești sigură că chestia asta te va duce cu bine acasă?

-N-are nevoie decât de puțin exercițiu,zise Libby dându-și absentă o șuviță de păr la o parte de pe față.Ceva în Zac,mai ales în felul cum o domina,o făcea să se simtă delicată și feminină,îi plăcea acel sentiment.

De luni întregi nu se mai simțise decât diformă.

-Are nevoie de mult mai mult.De ce nu renunți la ea? întrebă Zac rezemându-se nonșalant de mașină.

-Ea și cu mine am trecut prin multe împreună.A fost prima mea mașină.Am cumpărat-o de la tata.

-Era tradiționalul „mers la biserică duminica? Libby zâmbi.

-Ținând cont de faptul că tata e preot,ai nimerit-o.Acel zâmbet avu o influență ciudată asupra interiorului său.Crezuse că zâmbetul ei ușor era tulburător,dar acela era mult mai mult decât atât.Îl făcea să vrea să o gâdile pentru a vedea dacă chicotește și să o sărute pentru a vedea ce gust are.Numai că nu-și putea permite să simtă astfel.Nu intra în planurile sale.Și acestea erau totul; ele nu îl dezamăgiseră încă.Cel mai bun lucru era să plece înainte să spună sau să facă vreo prostie.

-Noapte bună,zise el după care se întoarse brusc și se îndepărtă lăsând-o pe Libby privind în urma lui uluită.

Libby și Deb ajunseră cu întârziere la următorul curs.Când intrară,toată lumea era deja în toiul unor exerciții de relaxare.Libby căută cu privirea un loc în spate,dar Hannah le făcu semn să vină lângă ei.

-Mi-a fost teamă că n-ai să vii,șopti ea.

-M-a lăsat mașina,șopti Libby la rândul ei.

-Știam eu c-o să se întâmple chestia asta!mormăi Zac.Știam că nu-i decât o chestiune de timp.Când aștepti un copil ar trebui să te gândești la un mijloc de transport mai sigur.Te-ai gândit să te uiți la noile...?

Libby nu-i mai auzi cuvintele ascultându-i doar glasul.Era o combinație perfectă de aspru și cald-asemeni asprimii mustății unui bărbat pe o piele netedă și caldă.Era o voce grozavă pentru a șopti vorbe de iubire și pasiune unei femei-sau pentru a trăncăni aiureli unui bebeluș

Puse capăt acelor gânduri nestăvilite,N-ar fi trebuit să-i treacă astfel de lucruri prin cap,nu în legătură cu...cu cine? Fostul soț al lui Hannah? Dacă era fostul ei soț,atunci Hannah nu se arătase câtuși de puțin posesivă,judecând după modul în care spusese de mai multe ori cât de mult aveau în comun Libby și Zac.

Dar nu aceste lucruri o tulburau,ci faptul că el o făcea să fie dureros de conștientă că de luni de zile nu o mai strânsese un bărbat în brațe.Sânii îi erau atât de sensibili în perioada aceea.Se întrebă cum ar fi fost să-i simtă striviți de pieptul unui bărbat-de pieptul lui,Libby se sili să se concentreze asupra cuvintelor instructoarei,care vorbea despre respirație.Când veni vremea

exercițiilor,Zac o privi și ea izbuti să-i arunce un zâmbet stins,dorindu-și ca el să se uite în altă parte.Se simțea penibil scoțând acele șuierături sub privirea lui.Când se uita la ea abia dacă mai putea să respire și în mod obișnuit
Exercițiile de respirație au fost întrerupte de un piuit venit din poșeta lui Deb.Aceasta zâmbi stânjenită și se furișă la telefonul din colțul încăperii.Peste un minut se întoarse.

-Trebuie să plec.Am un pacient de șaisprezece ani care și-a pierdut un premlar în timpul unui meci de baseball.Așa se întâmplă când ai o dentistă ca asistentă de sarcină,spuse ea apoi cu tristețe.Te las în drum spre Mercy.Libby scutură din cap.

-Știi foarte bine că mai am douăzeci de minute sau chiar mai mult de mers după aceea.Du-te la spital liniștită.Ajung eu acasă.

-Ești sigură?

-Da.O să chem un taxi.

-Nu va fi nevoie,șopti Hannah peste umăr.O să avem noi grijă să ajungi acasă.

-Ah,nu,zău așa,insist...

-Grozav! exclamă Deb.Vă mulțumesc din suflet.O să te sun mai târziu,Libby.

După plecarea lui Deb,nu mai trebuia să stea decât câteva minute la curs,dar i se părură o eternitate.Mai ales când instructoarea începu să vorbească despre o anumită poziție de făcut dragoste care făcea să nu se apese abdomenul.Libby înghiți în sec și,fără să vrea,se uită la Zac,descoperind că și el o privea.Întoarse repede capul și încercă să pară nonșalantă când își roti privirea prin încăpere.

Între timp,instructoarea continua să descrie alte câteva poziții și Libby se foi stânjenită,decisă să nu-l lase pe Zac să-i mai surprindă privirea.

”Ah,Mabel,pentru numele lui Dumnezeu,schimbă subiectul,te rog!” imploră ea în tăcere.Ca și cum i-ar fi auzit rugămintea,Mabel începu să vorbească despre altceva.Orgasme.

-Multe femei descoperă că devin mai sexy în ultimul trimestru al sarcinii datorită intensificării circulației în zona organelor genitale.Unele spun chiar că realizează mai multe orgasme.Libby ar fi vrut să găsească o gaură de șarpe în care să se ascundă.Era gata să se acuze că vrea să meargă la toaletă,când instructoarea reîncepu să vorbească despre respirație.

Nu auzi absolut nici un cuvânt,atenția fiindu-i îndreptată în întregime asupra lui Zac.Îi aruncă priviri cu coada ochiului în timp ce el o asista pe Hannah la exercițiile respiratorii din ultimele minute de curs.Era atât de atent și de grijuliu față de ea,încât lui Libby îi venea să plângă.Ar fi dat orice numai să aibă pe cineva la fel alături de ea când aveau să înceapă durerile.

Faptul că se afla în apropierea lui Zac o făcea să se simtă mai singură ca oricând. La acest lucru se gândi pe drum spre casă. În timp ce Zac și Hannah discutau despre curs, Libby stătea tăcută pe bancheta din spate. Era atât de cufundată în gânduri, încât fu luată prin surprindere când Hannah se răsuci pe scaunul ei și o privi întrebător.

-Poftim?

-Nu mi-ai spus tu sâmbătă că vrei să te duci la expoziția de artă precolumbiană mâine sau poimâine?

-Ba da, așa am spus. De fapt, m-am gândit să mă duc mâine după-amiază.

Hannah îi aruncă o privire lui Zac un zâmbet triumfător.

-Vezi? Ți-am spus că are de gând să meargă, zise ea, după care i se adresă din nou lui Libby: Și Zac se gândea să se ducă mâine după-amiază, așa că i-am sugerat să mergeți împreună. Nu, Zac?

El încuviință dând din cap și se oferă politicos să o ia pe Libby la ora unu.

Ea își murmură consimțământul. Hannah continuă să vorbească după aceea, până când Zac opri în fața casei ei.

-Nu vreți să intrați să bem o cafea? întrebă ea, Decafeinizată, bineînțeles.

-Nu, am o ședință dimineață devreme,

-Nu, mulțumesc. Zac și Libby vorbiră în același timp, iar Hannah zâmbi doar.

-Bine. Pe săptămâna viitoare, Libby, Vorbim mai târziu, Zac, Pa.

Libby ieși cu greu de pe bancheta din spate a mașinii sport a lui Zac și se așeză pe locul din față.

-Îți mulțumesc că mă conduci acasă. Locuiesc chiar lângă Pendleton, spuse ea, după care îi dădu câteva indicații scurte.

-Unde ți-ai dus mașina bolnavă? o întrebă el pe drum.

-La Emerson's pe Beech Road. Îi cunoști?

-Nu, dar Beech se află doar la câteva sute de metri de muzeu. Te pot duce s-o iei mâine după ce plecăm de la expoziție, spuse el oprind pe alee. Ea se chină să-și desfacă centura.

-Drăguț din partea ta, mulțumesc, zise ea după care trase de cataramă și își ridică privirea cu o grimasă. Cum se desface...? Ah, da.

Își scoase centura și se întoarse spre el exact când el se întinse să o ajute, astfel încât sânul ei stâng îi nimeri chiar în mână. Privirile surprinse li se întâlniră și rămaseră așa o clipă, după care el își retrase mâna încet, trecându-și degetele ușor peste sfârscul ei întărit.

-O să...o să vin să-te iau la, la cât am apus?

-La unu, am impresia, murmură Libby luându-și poșeta și deschizând portiera.

Nu-i nevoie să mă conduci până la ușă.De fapt,era mai bine pentru toată lumea dacă nu o făcea.Zac întinse mâna și-i frecă între degete o șuviță de păr.

-M-am tot întrebat dacă e la fel de mătăsos precum arată,murmură el.Este.

Îi dădu drumul șuviței ca și cum l-ar fi ars deodată.

-Pe mâine.Libby intră în casă,după care se întoarse și se uită la Zac,care rămăsese pe alee.Îi făcu cu mâna și închise ușa.Abia atunci auzi mașina lui îndepărtându-se.Se rezemă de ușă.Ce bărbat tulburător! O făcea să fie conștientă de sine ca femeie într-un mod cum nu mai fusese de multă vreme,fiindcă era greu să te simți feminină când aveai senzația că ești cât un hipopotam.

Era numai puțin trecut de nouă și jumătate,dar ea făcu un duș și se pregăti de culcare.Luă o carte și se întinse lângă Wells,câinele ei auriu de rasă.Zâmbi absentă în timp ce îl mângâia.Părea să creadă că era dreptul lui să ocupe două treimi din pat.Probabil că Zac obișnuia să doarmă astfel,se trezi ea gândindu-se.

Părea un bărbat care avea nevoie de spațiu.Orice femeie care ar fi dormit cu el ar fi trebuit să se mulțumească doar cu câțiva centimetri de pat.Firește,orice femeie care dormea cu Zac ar fi avut alte compensații,ca de exemplu trupul lui minunat și mâinile lui puternice.Libby trase adânc aer în piept și alungă acele gânduri,șocată de sine.Era însărcinată în opt luni și se gândea cum era Zac în pat.După Bobby,nici nu mai avusese nevoie de un alt bărbat,nici nu mai voise un altul în viața ei.Singurul lucru bun care rezultase din căsnicia ei dezastruoasă,care durase patru ani,era copilul.Și rămăsese însărcinată cu totul întâmplător.

La vreo două zile după ce îi spusese lui Bobby de sarcină,acesta plecase lăsând un bilețel în care scria că renunță la orice drepturi asupra copilului.Nu mult după aceea sosiră și hârtiile de divorț prin poștă din Nassau.Și acum,iat-o,opt luni mai târziu,la început de vară.Fără ore care să-i ocupe gândurile,se întreba aproape tot timpul cum avea să crească elngură un copil.Era,oare,capabilă de așa ceva? Putea să se întrețină și pe ea și pe copil cu salariul de profesoară? Va fi copilul afectat de faptul că nu avea un bărbat în preajmă? Deja îl iubea cu disperare pe acel copilaș nenăscut,dar acest lucru va fi,oare,de ajuns pentru a-i oferi o ambianță emoțională sănătoasă?

Bebelușul începu să lovească zdravăn,lucru care părea să aibă loc în fiecare seară în jurul orei zece sau unsprezece.Libby zâmbi și își apăsă stomacul.I se părea că micuțul dansa step.

-Nu mai durează mult,Cupcake,șopti ea și își schimbă poziția ignorând mormăitul de nemulțumire al câinelui.Copilașul începu să se liniștească,în cele din urmă.Libby întoarse o pagină din carte,dar se trezi gândindu-se la Zac în loc să fie atentă la ce citea. Își schimbă din nou poziția încercând să se concentreze.

Simți,însă,furnicături în sân și își aminti de atingerea lui Zac.Îi ținuse sânul cu atâta delicatețe și...hîc.Abdomenul îi tresaltă.Copilașul sughița.Libby oftă și se dădu jos din pat.Micuțul nu avea s-o lase să doarmă.Și se părea că nici Zac.

Ar fi putut fi o întâlnire perfectă,își spuse Zac oprind în fața casei lui Libby.În fond,avea să-și petreacă după-amiaza cu o femeie atrăgătoare și inteligentă care avea un ten fără cusur și niște ochi de culoarea cerului la miezul nopții.Singurul impediment era faptul că era însărcinată.Era un impediment chiar foarte mare.El nu voia copii.Nu-i plăceau copiii.Iar aceștia nu-l puteau suferi.

Ținând cont de toate aceste lucruri,trebuia al aibă grijă ca aceea să nu fie nimic mai mult decât o după-amiază plăcută.Acea hotărâre fu,însă,serios pusă la încercare în clipa când Libby deschise ușa.Părul îi cădea lucios,ca o draperie, până la mijloc.Era un păr splendid.Sexy.Un păr care ar fi trebuit să învăluie un bărbat în timp ce făceau dragoste.

Purta o rochie bleumarin din mătase care aproape că se potrivea cu licăririle din ochii ei.Rochia aceea scurtă și cochetă îi scotea în evidență picioarele lungi și subțiri și se lipea pe niște sâni perfecți ca și pe o burtă la fel de perfect rotundă.

Privirea lui rămase ațintită asupra acesteia o clipă,după care coborî asupra picioarelor încălțate într-o pereche de pantofi cu tocuri joase.Se întrebă dacă purta vreodată tocuri înalte și sexy.

-Arăți...foarte drăguț.Ai grijă,Webster,se preveni el.Fusesse cât pe-aci să-i spună că arăta grozav.Necazuri.Mari necazuri.Ea îi zâmbi-acel zâmbet cald care părea să-i învăluie inima și să i-o strângă.De ce l-o fi băgat Hannah în așa ceva? Totuși,ar fi trebuit să-și dea seama că va încerca.Nu numai că-i spunea tot timpul că trebuie să-și întemeieze și el o familie,dar îi și plăcea de Libby.Ceea ce era o combinație extrem de periculoasă.

Nu că el nu putea pricepe.Și lui îi plăcuse Libby din prima clipă.”*Nu te amăgi singur,amice.E puțin mai complicat decât plăcutul la prima vedere.Mai degrabă dorința sexuală la prima vedere.*”Într-un fel era aproape un sacrilegiu să dorească sexual o madonă însărcinată.

-Să nu-ți uiți poșeta.

CAPITOLUL 2

-Abia aștept să văd expoziția,mărturisi Libby urcându-se în mașină.

-Trebuie să fii o mare admiratoare a artei pre-columbiene.

-Asta-i doar o parte.Cu adevărat interesantă este expoziția de orhidee care se desfășoară în același timp,spuse ea și ochii îi sclipiră plini de entuziasm.

-Aseară n-ai spus nimic de această expoziție de orhidee.

-Credeam că știe toată lumea.

-Nu chiar toată lumea,spuse Zac strângând volanul,căci nu prea îl interesau plantele,de nici un fel.Ocupau timp și spațiu și își lăsau frunzele peste tot pe covor.Verdele trebuia să fie plăcut la vedere,așa bănuia,dar pentru asta existau plantele artificiale.

-Orhidee.Nu sunt niște plante parazite sau ceva de genul ăsta?

-Nu,sunt epifite,ceea ce înseamnă că trăiesc pe arbori,dar nu-și înfig rădăcinile în aceștia și nu sunt,deci,parazite,

-Bănuiesc că nu sunt nici carnivore.

-Carnivore? făcu Libby privindu-l amuzată.Oe unde-ți vin asemenea idei?

-Am citit o povestire de H.G.Wells despre o orhidee uriașă care își doboră victimele cu un parfum dulceag și apoi își scotea rădăcinile pentru a le suga sângele,Ochii lui Libby se luminau deodată.

-Îl citești pe H.G.Wells? Și eu îl citesc! A fost totdeauna unul din preferații mei.Ba mi-am botezat chiar și câinele după numele lui.

-I-ai dat câinelui numele de H.G.Wells?

-Nu,spuse ea râzând ușor.Wells.H.G.Wells mi-a înflăcărat foarte mult imaginația când eram mică.Și mie,se gândi Zac posac.Încă un lucru în comun.

-Știu.Mie mi s-a întâmplat același lucru.

Ar fi vrut ca Libby să nu se mai uite la el cu ochii aceia sclipitori.

-Care din povestirile lui ți-a plăcut mai mult?

-Mașina timpului îmi petreceam ore întregi închipuindu-mi că mă plimb prin diferite epoci și locuri.Poate că avea vreo legătură cu faptul că eram cel mai mic dintre cei trei frați și voiam să scap de persecuții.Dar ție care ți-a plăcut?

-Omul invizibil.Dar fiindcă tata era preot,tot ca făceam era atât de atent cercetat încât aș fi vrut să fiu invizibilă.Astfel aș fi putut să ascund bilețele și să râd la școală la fel ca toți ceilalți copii,să port fuste scurte și părul ciufulit.

-Trebuie să fi fost foarte greu pentru tine să fii fiică de preot.

-Nu chiar.Tata e un om foarte deschis și mă îndoiesc că ar fi clipit măcar dacă mi-aș fi scurtat fusta cu câțiva centimetri sau dacă aș fi venit acasă cu un bilet de la profesoară în care îmi făcea observație că râdeam prea mult.Toți ceilalți de acasă,însă,se așteptau la mai mult din partea mea.

-Ce înseamnă „acasă”?

-Un orașel în Maine,la sud de Portland.

-Și cum ai ajuns în Pennsylvania?

-Am venit aici la colegiu și am rămas când l-am cunoscut pe Bobby.

După ce a plecat m-am gândit să mă întorc acasă,dar aici am prieteni și o slujbă la care țin foarte mult.

-Ai mai primit vreo veste de la fostul tău soț?

Ea tăcu puțin de parcă n-ar fi vrut să răspundă.

-Am primit o scrisoare din Nassau acum câteva săptămâni în care îmi spunea că el și actuala lui fâță urmau să se căsătorească.Nu știu unde e acum.

-Actuala lui fâță,repeta el.O urăști?

Era,oare,geloasă în taină pe ea pentru că încă îl mai iubea pe acel individ care nu era bun de nimic? Puse capăt deodată gândurilor acelora aiurite.Nu trebuia să conteze pentru el dacă ea iubea zece bărbați sau nu.

-S-o urăsc? Pe naiba,nu! Dacă simt ceva,atunci e doar milă pentru că a rămas cu Bobby pe cap.

-El știe de copil? Libby îi explică ce se întâmplase,după care adaugă:

-De aceea te respect foarte mult.

-Pe mine? făcu Zac parcând mașina în fata muzeului,după care se întoarse spre ea.De ce?

-Pentru că ești alături de Hannah și te implici atât de mult în problemele legate de naștere,chiar dacă...ăăă...dacă nu locuiți împreună.Zac păru zăpăcit.

-Dar niciodată n-am locuit împreună.Credeam că ți-ai dat seama-e doar cumnata mea.Soția fratelui meu Ben,spuse el privind-o ciudat.În tot acest timp ai crezut că suntem căsătoriți? Ea îi ignoră întrebarea.

-Atunci am și mai mult respect față de tine pentru că-i ești alături,spuse ea.Dar unde e Ben?

-Nu e unde ar trebui să fie,spuse el scurt.Să intrăm.Tot restul după-amiezei,Zac păru să facă eforturi imense pentru a menține lucrurile pe un plan impersonal.

Libby se plictisi să spună tot felul de aiureli de genul „*Îmi place aspectul primitiv al acestui lucru*” sau „*Ăsta e foarte interesant.*”Era ca și cum ar fi hotărât să nu permită relației lor să înainteze mai mult.Stăpânirea de sine îi dispăru,însă,puțin când văzură o colecție de statuete mici și îndesate cu sâni mari și burți foarte rotunde.Libby se uită la el cum își frecă buricele degetelor de stomacul umflat al uneia din figurine.Când își întoarse privirea gânditoare asupra ei,ba își dădu seama că îl deranja faptul că era însărcinată.Îl deranja foarte mult.

-Trebuie să fie vreo zeiță a fertilității,spuse ea cu un glas stins.

-Bănuiesc.

-Îmi închipui că ai văzut femei însărcinate în ultimele două săptămâni pentru multă vreme de acum încolo.Zac dădu din umeri și zâmbi inexpresiv,dar o privi

gânditor toată după-amiaza.Cea mai atrăgătoare și mai interesantă femeie pe care o întâlnise după multă vreme și era însărcinată.Zac se întrebă în treacăt ce fel de relație ar fi existat,oare,între ei dacă ar fi fost liberi amândoi?

Ea,însă,urma să aibă un copil,iar el avea compania.Într-un fel,firma lui de programe pentru computere semăna foarte mult cu un copil îl ținea treaz noaptea; îi lua tot timpul și mare parte din energie.Nu prea mai avea ce să ofere unei relații,deși Libby îl făcea să dorească altceva.

Avea un farmec demodat care părea să facă parte integrantă din ea și mai posedă și o interesantă seninătate de suprafață.Dar el zărise flăcări licărind în ochii ei care trădau existența unor pasiuni profunde și ascunse în interior.

O singură privire aruncată burții ei îi aduse aminte că nu era pentru el.

Totuși,ceva în legătură cu Libby îl făcu pe Zac să considere sarcina ceva senzual Părea...coaptă.Ca o piersică,moale și dulce.are păcat,își spuse el mai târziu stând pe canapeaua lui albă din piele și privind-și peștii tropicali.Mare,mare păcat.

Libby și Deb îi făcură cu mâna lui Hannah peste încăperea cu femeii însărcinate, după care se duseră lângă ea.

-Unde e Zac? întrebă Libby indiferentă aruncând o privire în jur.

-E în spate,pune monopol pe cafetieră.Libby nu se miră.După prima și ultima lor întâlnire,care avusese loc cu două săptămâni în urmă,făcuse tot posibilul să o evite.Era evident chiar și pentru ea-și adesea i se spusese că,atunci când era vorba de subtilități era la fel de densă precum ceața londoneză.

Încercă să nu o doară faptul că nu părea atrasă față de ea.Nu că ar fi arătat ca o femeie fatală.Totuși,ea îl plăcea extrem de mult pe Zac-mai ales după ce aflase că își asista cumnata în absența fratelui său.Și o făcea în ciuda faptului că,după cum spusese Hannah,ar fi-preferat mai degrabă să suporte o obturare de canal.În afară de faptul că era teribil de sexy mai era și atent,ceea ce îl făcea și mai fermecător.

-Cum a fost la doctor ieri? întrebă Hannah.

-Mi-a spus că va mai dura probabil încă două săptămâni,chiar dacă termenul ar trebui să fie săptămâna viitoare.N-am început nici să mă dilat,nimic.Dar tu?

-Conform programului.A zis că s-ar putea întâmpla în orice clipă de acum încolo.Zac ar prefera să aștepte cât mai mult posibil.Nu crede că e pregătit pentru asta.

-Pregătit pentru ce? întrebă Zac apropiindu-se de ele și privirea îi alunecă imediat spre Libby.Arăta mai bine de fiecare dată când o vedea,chiar și cu cearcăne.Făcu ochii mici îngrijorat.Era evident că nu dormea bine.Deși,potrivit

instructoarei Lamaze, nu era ceva neobișnuit. Se întrebă dacă avea cineva grijă de ea să stea cu picioarele ridicate în fiecare după-amiază, să mănânce cum trebuie.

- Hannah spune că nu ești pregătit pentru naștere, zise ea făcând semn din cap spre Hannah, care, împreună cu Deb, se alăturase unui grup de colege de curs.

- Sunt la fel de pregătit ca oricând, mormăi el. Dar tu ce mai faci? Bănuiesc că te bucuri extraordinar de mult la gândul că vei trece prin asemenea dureri.

Libby zâmbi senină.

- Nu sunt îngrijorată pentru asta.

- De ce? întrebă Zac lăsându-se pe podea lângă ea și întinzându-și picioarele lungi înaintea lui, după care se uită la ceas. Mai erau câteva minute până la începerea orei,

- Păi, stăpânirea nervilor și dirijarea imaginației pe care le-am învățat aici mă vor ajuta cu siguranță, dar mai importantă e realizarea faptului că e ceva normal pentru o femeie. Și există și-un motiv pentru durerile facerii. Cred că apreciem de obicei numai lucrurile pentru care muncim din greu. Poate că durerile sunt un mod fizic de... zise ea făcând o pauză pentru ași căuta cuvintele de a ne pregăti emoțional pentru schimbările care au loc odată cu venirea pe lume a copilului.

Gândurile ei părură să se îndrepte după aceea spre interior, concentrându-se asupra vieții care se dezvoltă înăuntrul ei. Zac o privi, captivat de expresia duioasă și nelămurită din ochii ei. O mână delicată și subțire masa absentă umflătura burții, ca și cum ar fi mângâiat bebelușul. Fără să-și dea seama, el se întinse și îi acoperi mâna cu a sa. Ea își ridică privirea și își trase ușor mâna de sub a lui, apăsându-i-o pe burtă. Copilul se mișcă atunci și Zac se trezi zâmbind.

- Va fi fotbalist, spuse el încet.

- Sau balerină.

- Vrei fetiță?

- Nu contează, spuse Libby dând din cap și făcând ca șuvițele lungi și lucioase să-i vină peste față. Zac își luă mâna de pe burta ei și îi dădu părul la o parte, degetele sale zăbovind puțin pe firele mătăsoase, după care îi văzu urechea ivindu-se printre ele, îi trasă conturul cu degetul, Libby făcu ochii mari și atunci el își lăsă mâna să cadă, silindu-se să strângă ceașca de cafea. Răsufli ușurat când începu ora. Dar îi fu greu să asculte ce spunea instructora, pentru că nu se gândea decât la Libby. Își reaminti că avea niște planuri și că nu era loc pentru o relație, cu atât mai puțin pentru o soție și o familie, cel puțin pentru următorii câțiva ani. Și, totuși, oricât de mult ar fi vrut să evite, nu putea nega faptul că o voia pe Libby. Dar pe copil nu-l voia. Pentru propria lui liniște trebuia să se țină cât mai departe de ea. Hannah nu se arătă dornică să coopereze, însă.

Chiar în clipa când se urcă în mașina lui Zac după curs,se întoarse spre el zâmbind.

-I-am spus lui Libby că o s-o luăm la plimbare săptămâna viitoare.Amândouă am vrea să vedem cum e restaurantul acela italianesc nou de lângă centrul comercial și m-am gândit că am putea să mergem să mâncăm acolo înainte de curs.

-Hannah...

-S-ar putea să fie ultima mea șansă de a ieși înainte de nașterea copilului.

-Hannah.

-Ce e,Zac? întrebă ea zâmbind,iar el oftă.

-La ce oră o luăm pe Libby?

-Ce ți-a spus doctorul săptămâna asta? întrebă Hannah de cum se urcă Libby în mașină.Aceasta scoase un oftat îngăduitor.

-Că mai durează vreo două săptămâni.

-Dar n-a spus la-fel și săptămâna trecută?

-Ba da,dar e foarte bine,peu că Deb tot a trebuit să plece din oraș pentru o urgență.Fratele ei se operează și ea nu se va întoarce decât poimâine.Se întoarse apoi spre Zac și zâmbi.

-Bună.El simți aceeași strângere de inimă ca întotdeauna.Începea să-i placă. Fir-ar să fie.Se forță să zâmbească.

-Bună.

-Mergem la *Spaghetti Plus* să luăm cina?

-Dacă n-ai nimic împotriva.

-Sună grozav,spuse Libby oftând încântată.Îmi place la nebunie mâncarea italienească.

-E vreo poftă deosebită?

-Nu,pur și simplu îmi place mâncarea italienească,atâtă tot.Și lui îi plăcea.La naiba,încă ceva în comun.Nu avea de unde-să știe până unde mergea coincidența până când ea nu avea să dea comanda.El ar fi comandat un aperitiv,urmat de *scampi* și *zucchini* la grătar.Din pură încăpățânare,comandă,însă,macaroane și roșii la cuptor.În timpul mesei discutară lejer,deși,către sfârșit,Libby deveni mai tăcută.

-Ai de gând să mănânci și restul? întrebă Zac privind bucățelele roz și ondulate în culcușul lor de macaroane.Libby se strâmbă ușor și își masă mijlocul.

-Nu.Se pare că nu mi-e atât de foame cum am crezut.Le vrei tu?

-Dacă ești sigură că nu mai mănânci.

-Sunt sigură. Am o durere în spate care mă înnebunește. Poate că asta mi-a stricat și pofta de mâncare.

-Îți face Zac un masaj dacă vrei, propuse Hannah. Suna, într-adevăr, nemaipomenit, își spuse Libby melancolică-gândul de a simți mâinile acelea mari și puternice pe trup. Îi aruncă o privire și îi văzu expresia de pe chip. Nu era de dezgust, ci mai degrabă de... Poftim? Acolo, în restaurant?

-Nu, e-n ordine, murmură ea. Sunt sigură că o să mă simt mai bine dacă mă ridic și fac câțiva pași. Hannah păru îngrijorată.

-Bine, dacă ești sigură... Libby se sili să zâmbească, nevrând să-i îngrijoreze. Nu era deloc sigură; o duruse mijlocul toată ziua, numai că acum era și mai rău.

-Mă simt bine. Cred că ar fi timpul să mergem la curs, nu?

Se lăsă cu toată inima în voia cursului Lamaze, când exercițiile de vizualizare și respirație dădură rezultate, avu bănuiala că se afla la începutul durerilor. Acestea nu fuseseră foarte regulate, dar crescuseră în intensitate. Nu le spuse nimic nici lui Zac, nici lui Hannah, vrând să vorbească mai întâi cu doctorul. Imediat ce ajunse acasă, îl sună așadar pe doctorul Morgan,

-Dureri de spate, spuse el râzând ușor. Foarte multe femei sunt luate prin surprindere, pentru că se așteaptă la dureri în partea din față. Cât de frecvente au devenit?

-Nu vreau să par o idiotă, dar pur și simplu, nu știu. N-au fost deloc regulate și sunt din ce în ce mai acute.

-Ce-ar fi să vii până la spital să te consult? Dar ai grijă să nu-ți frângi gâtul încercând să ajungi mai repede; primii copii vin de obicei destul de greu. Așa că, relaxează-te.

-Să mă relaxez? Cum naiba să mă relaxez? M-au apucat durerile! Puse receptorul jos și rămase cu privirea ațintită asupra peretelui îndepărtat. Așteptase, plănuiase și se rugase să vină ziua aceea și acum nu era pregătită. Nu era deloc pregătită. Sună telefonul și întinse o mână tremurătoare spre el. Era Hannah.

-Libby, ai fost atât de tăcută în seara asta, încât sunt îngrijorată pentru tine. Ești sigură că te simți bine? Libby trase adânc aer în piept și își dori ca inima să înceteze să-i mai zvâcnească atât de puternic în urechi.

-De fapt, tocmai am vorbit cu doctorul și pare să creadă că m-au apucat durerile.

-Durerile? spuse Hannah. Îl trimit imediat pe Zac. Închise înaintea ca Libby să apuce să scoată vreun cuvânt. Când auzi telefonul sunând două minute mai târziu, știu că trebuia să fie Zac.

-Te-au apucat durerile? țipă el în receptor.

-Așa cred.

-Vin imediat. Legătura se întrerupse și Libby puse receptorul la loc clătînând din cap. Dumnezeu, îi era frică. Și era nervoasă. Și emoționată. Îi venea să râdă, să plângă, să se culce și să se trezească după ce se va fi terminat totul.

Dar nu făcu nimic din toate acestea. Nu-i permitea timpul. Se gândi că Zac avea să facă vreo douăzeci de minute până la ea. Poate avea timp să facă un duș. Își împleti părul, dădu vreo două telefoane și își duse valiza jos.

Tocmai se pregătea să urce din nou pentru a se vâri sub duș când își făcu apariția Zac. Îi aruncă o privire ceasului de pe cămin. Zece minute. O urcă repede în mașină și fu uimită când nu văzu nici o amendă pentru depășire de viteză.

El porni și apoi se întoarse spre ea.

-Ți-ai luat tot ce trebuie? o întrebă el ținând în mână un carnetel.

Bomboane, umezitor de buze, șosete... casetofon, punct focal... valiza, lucrurile copilului? Trebuie să mai suni pe cineva? Ai internarea făcută?

Ea zâmbi, mișcată de preocuparea lui agitată. Ciudat, dar ea nu se mai simțea deloc agitată. Avea senzația că putea suporta orice atâta timp cât Zac era cu ea.

-Da, nu și da.

-Hm?

-Da, am luat tot, inclusiv valiza și lucrurile copilului. Nu, nu mai trebuie să sun pe nimeni -pentru că am făcut-o deja. Da, am internarea făcută.

-Ai sunat-o deja pe Deb?

-Am lăsat un mesaj la hotelul din Boston unde stă, dar nu cred că va izbuti să ajungă la timp. I se părea că avea o voce extrem de calmă. Nimeni nu știa cât de nervoasă era în realitate -dacă nu-i vedea mâinile frământându-se în poală.

-Vrei să spui că te-au apucat durerile și Deb nu-i aici? Cine o să te asiste?

Libby își mușcă buzele. Nu voia deloc să treacă printr-un asemenea moment intim cu o persoană total necunoscută. Era o experiență care trebuia împărțită cu cineva deosebit. Singurătatea care îi era tovarășă constantă de câteva luni o cuprinse din nou.

-Nu știu, spuse ea șovăitor în cele din urmă. Poate o să, mă ajute una din asistente.

-Vrei să spui că te-au apucat durerile și n-ai pe nimeni care să te asiste?

Vocea lui Zac deveni mai tare cu fiecare cuvânt. Nu-și dădea seama, oare, că știa deja acest lucru?

-Păi, nu prea văd să am de ales, i-o întoarse Libby sarcastic. I-aș putea interzice bebelușului să vină înainte de sosirea lui Deb, dar nu cred că el sau ea m-ar asculta. Hei, ai trecut pe roșu.

-Vrei să conduci tu? mormăi Zac.

-Dacă mașina mea ar fi fost în stare bună, exact asta aș fi făcut-și fără să trec pe

roșu.

-Nu-i nimic în neregulă cu felul cum conduc. Totdeauna conduc așa.

-E de mirare că mașina ta n-are prea multe semne decât...Se opri brusc.

-Încă una?

-Da,spuse ea printre dinții încleștați.

-Respiri?

-Numai când nu vorbesc cu tine.Trase puternic aer în piept și se întoarse spre el.

-Apropo,vrei să oprești puțin la drogherie înainte să ajungem la spital?

-La drogherie! Ce naiba cauți acolo?

-Îmi doresc unul din acele parfumuri pentru mașină,de lămâie sau căpșuni.

-Poftim?

-N-ai auzit când instructora Lamaze a vorbit despre aromaterapie și despre cum pot fi folosite asemenea lucruri pentru a acoperi mirosul din spital?

Oare fusese acolo? se întrebă Zac.Da,fusese,dar se gândise la ea.Opri lângă prima drogherie apărută în cale.

-Mă-ntorc imediat,tu aștepți aici.Peste două minute se întoarse.

-Nu au nici de lămâie,nici de căpșuni.

-Atunci vrei să vezi dacă au de vanilie?

-Vanilie.Am înțeles.Peste trei minute apăru cu o pungă de hârtie.

-Am găsit de vanilie.Mai ai nevoie de ceva? Libby termină de numărat răsuflările,se uită la ceas și abia apoi răspunse:

-De nimic.

-La ce interval sunt contracțiile?

-Ultimele două au fost la un interval de patru minute.Asta a fost după opt minute.

-Dacă am suna-o pe Mabel,ar face-o ea.

-Ce anume?

-Să te asiste la naștere.

-Am sunat-o deja,dar n-a răspuns nimeni.Zac își trecu un deget pe sub guler. Cămașa devenise deodată prea strâmtă.

-Eh,dacă nu primește mesajul la timp,sunt sigur că o să găsim o asistentă care să te ajute.Ai spus-o cu gura ta.E-n ordine?

-Ah,da,sunt sigură,murmură ea.Zac dori ca vocea ei să fi părut sigură.Avea să o lase pe mâna celor de la spital.Atât îi promisese lui Hannah că va face.Cu siguranță că nu avea de gând să fie asistentul Lamaze al lui Libby.Nu avea absolut nici o intenție în acest sens.

Se uită la ea și o văzu respirând în ghearele altei contracții. Totuși, nu părea drept ca ea să treacă prin toate singură. Sigur avea să apară cineva. Poate Deb, dar, ca să fie mai sigur, avea să mai încerce și el la Mabel când vor ajunge la spital.

Infiriera instala monitorul pentru făt și, înainte să plece, spuse:

-Trebuie să stați conectată la asta douăzeci de minute. E o ocazie foarte bună pentru a pune în aplicare ce ați învățat la cursul Lamaze despre imagini pozitive. Acum cincisprezece ani, când s-au născut gemenii mei, nu existau toate tehnicile astea de stăpânire a stresului. Zac își trase scaunul lângă pat și își întinse picioarele,

-Bun, deci, care ți-e fantezia?

Ce vrei să spui? întrebă Libby ridicându-și privirea de la monitorul care prezenta bătăile inimii fătului și la care se uita cu mare interes.

-Pentru imaginație.

-Vrei să-ți încerci imaginația? întrebă Libby făcând ochii mari uluită. Dar Hannah mi-a spus că n-ai nici un pic de imaginație. Zac păru jignit

-Am chiar foarte multă. Oricum, pot s-o fac până ajunge Deb sau până o găsesc pe Mabel. Tu doar pune capul pe pernă și ascultă. Libby se conformă și se așeză comod, în fond, și așa trebuia să stea legată de monitorul acela timp de douăzeci de minute. Și voia, într-adevăr, să audă ce născocea Zac. Era mult prea curioasă în privința lui pentru binele ei. Și, pe urmă, se simțea mai bine, mai în siguranță, când îl asculta.

-Sunt gata.

-Ar trebui să fie fantezia ta, așa că ar fi bine să-mi dai o idee.

-Ce-ar fi să mă iei prin surprindere? spuse Libby lăsându-și capul pe pernă și privindu-i chipul.

-Are o față frumoasă, își spuse ea-dar un maxilar teribil de ferm.

Era, probabil, încăpățânat și îndărătnic. Mai era, de asemenea, puternic și de nădejde.

-Bine. Închide ochii și relaxează-te. Mergem la munte. O cabană cu un cămin ime... Libby deschise ochii și se strâmbă.

-Nu-mi place vremea rece. Zac dădu ochii peste cap.

-Atunci, plajă?

-Îmi place foarte mult plaja, zise ea și închise ochii din nou.

-Suntem într-o barcă. De fapt, e un iaht de vreo cincisprezece metri...

-Nu-mi plac bărcile.

-Dar ai spus că-ți place plaja. Libby deschise un ochi și îl privi.

-Plaja îmi place.Plaja,Zac,adică nisip fierbinte,valuri și tot felul de chestii din astea.

-Dar e plictisitor.Libby deschise și celălalt ochi și își țuguie buzele.

-A cui trebuie să fie fantezia,de fapt? Zac oftă.

-Bine.Te plimbi pe o plajă cu un nisip fierbinte.Simți căldura urcând spre gambe,apoi spre pulpe,prin tot trupul,până în vârfurile degetelor.Dinspre ocean adie o briză răcoroasă și simți pe față picături fine de apă.Se uită la monitor și observă că începea o contracție.

-Trage în piept această briză.Continuă să respiri încet...încet și adânc...zise Zac cu un ochi la monitor.Bun,acum o respirație adâncă de curățare.Așa.

-Devin din ce în ce mai puternice,murmură Libby.

-Așa și trebuie.Acum,hai să ne întoarcem pe plajă.Continuă să descrie scena de pe plajă până când veni infirmiera să o dezlege pe Libby de la monitor.

Aceasta zâmbi recunoscătoare.

-Acum pot să mă ridic și să mă mișc,nu-i așa?

-Da,mersul va grăbi lucrurile puțin și vă va fi de folos și pentru spate.

Libby se așază pe marginea patului și se uită la Zac.

-Ăăă,bănuiesc că acum o să pleci,spuse ea privind-și degetele împletite.,*Te rog,te rog să nu pleci,*” îl imploră în gând.Zac o privi câteva clipe.

-Păi...o să stau până găsim pe altcineva,da? Sunt sigur că Deb va ajunge sau vom reuși să dăm de Mabel în curând.Se plimbă cu ea în sus și în jos pe culoarul spitalului ore întregi,după părerea ei.De fiecare dată când avea o contracție,se oprea,se agăța de Zac și respira.Între contracții se gândea numai la cât de puternic,de atent și de săritor era ZacDupă o contracție deosebit de dureroasă,se uită în jos,privind ușor surprinsă balta de la picioarele ei.

-Oh-oh.

-Cum adică oh-oh?

-Cred că tocmai mi s-a rupt apa.

-Oh-oh.

CAPITOLUL 3

-Carnetulul.,nu-mi găsesc carnetulul,spuse Zac căutând frenetic prin buzunare,Ce l-o fi interesând carnetulul când ea era udă learcă,se întrebă Libby strâmbându-se când cămașa de noapte i se lipi de picioare,dar spuse calmă:

-Cred că ar trebui să ne întoarcem în salonul meu,iar după aceea tu ar trebui,probabil,să cauți o infirmieră și să-i spui ce s-a întâmplat,ca să vină cineva să șteargă.Zac se întoarse,o înconjură cu brațul și porniră înapoi spre salon

-Mă uluiești.

-De ce?

-Pentru că ești atât de calmă și stăpână pe tine.Pur și simplu,admir asta.Doar te-au apucat durerile facerii,pe numele lui Dumnezeu.Ai voie să fii puțin speriată.E el destul de speriat pentru amândoi,își spuse Libby alungându-și propriile temeri.

-Femeile nasc în fiecare zi,spuse ea încântată că vocea îi părea controlată.Nu știu de ce ești atât de agitat.Hannah zicea că,de obicei,ești întruchiparea sângelui rece.

-Nu sunt agitat,negă el emfatic.Dar n-am mai trecut niciodată printr-o asemenea situație.

-Nici eu n-am mai trecut.Doar n-ai să-ți pierzi curajul cu Hannah,nu?

-Bineînțeles că nu.Nici cu tine nu mi l-am pierdut încă.Dar ar trebui ca soțul ei să-i fie alături.

-Unde e?

-Dumnezeu știe.N-a dat nici un semn de viață nici când i-a scris că e însărcinată.Totdeauna a fost un hoinar,dar niciodată nu mi-am închipuit că ar fi și idiot.

-Trebuie să-i fie foarte greu să treacă prin asta singură.

-Și tu o faci.

-Eu n-am de ales.

-Fostul tău soț...începu el,dar tăcu în clipa când ea îl strânse de brat.

Îi puse mâinile pe mijloc și o ținu în timp ce ea își rezemă fruntea de pieptul lui.

-Respiră încet și adânc...așa...încet și egal...e aproape gata...respirația de curățare.Grozav.Ea continuă să rămână acolo,sprijinându-se de el.Era atât de bine să se simtă supravegheată, chiar dacă și pentru puțin timp.Ca și cum ar fi simțit că avea nevoie de apropiere,Zac o înconjură cu brațele și o ținu strâns.

-E în ordine,scumpo.Te descurci foarte bine,îi murmură el în creștet.Ești obosită?

-Puțin.

-Bănuiesc că n-ai fi în stare să alergi la maraton.Ea scutură din cap și își încleștă degetele în cămașa lui.

-Am senzația că deja am făcut-o.Crezi că o să reușesc,Zac? Poate ar fi bine să o fac altfel.

-Asta vrei?

-Nu,vreau doar să fac ceea ce-i mai bine pentru copil.

-Ce e bine pentru tine e și pentru copil.Mergi până la capăt,Libby,spuse el

lipindu-și obrazul de creștetul ei și strângând-o mai tare,N-am nici o îndoială că vei reuși.

-Și dacă n-o găsim pe Mabel sau dacă n-o să apară Deb? Zac,nu vreau să fiu asistată de o persoană necunoscută.Știa că mizează pe mila lui,dar nu-i păsa.Nu voia să stea nimeni cu ea decât Zac.

-Nu-ți face griji.O să se rezolve totul.

-Nu pot să nu-mi fac griji.Te rog stai cu mine,Zac.Știu că-ți cer foarte mult,dar nu cred că aș suporta să trec prin asta cu cineva străin.Zac oftă ca și cum ar fi cedat în fața inevitabilului.

-Rămân.Libby își puse capul obosită pe umărul lui dându-i voie să o ajute se ajungă în salon.Contractiile deveniră mai puternice și mai dese.Zac îi masă mijlocul pentru a-i alina durerea care aproape că nu o lăsa nici o clipă.Pe măsură ce totul lua amploare,Libby se retrase în sine,tăcută și preocupată,încercând să învingă contractiile.Cu toate acestea rămase conștientă de prezența lui Zac,de încurajările și de răbdarea lui.În timpul contractiilor,respira împreună cu ea.Între ele îi ștergea fruntea cu o pânză rece,îi oferea bucățele de gheață,îi puneă cremă pe buzele uscate,ba îi și încălță cu șosete picioarele înghețate.Părea să știe instinctiv când avea nevoie de vorbe care să-i distragă atenția și când de liniște. Contractiile durau acum un minut și jumătate și aveau loc la un interval de un minut.Zac se minună de forța,de tăria și de frumusețea ei.Mai avea încă acel aer senin,deși Zac își dădea seama,din cutele formate între sprâncene din cauza efortului și din picăturile de sudoare de pe față,că era artificial.Și,deși nu voise să stea,era bucuros că se afla lângă ea.

-Sunt atât de obosită,gemu ea apucându-l deodată de mână.Nu mai pot s-o fac.

-Ba poți.Nu mai durează mult,spuse el dându-i la o parte de pe față câteva șuvițe de păr.Gândește-te la copil,Libby,o îndemnă el apoi.Cât de moale o să-i fie pielea și cât de micuțe îi vor fi mânuțele și piciorușele.Cât de bine o să fie când o să-l ții în brațe.Poți s-o faci,scumpa mea,știu că poți.O să mai dureze puțin acum,dar pe urmă...

-Dumnezeule,încă una.Nu mai pot.Nu mai pot.Zac îi apucă mâinile și o privi drept în ochi,încercând să-i insufle din puterea lui.

-Poți.Respiră cu mine,scumpa mea.Respiră cu mine.

Trecură câteva minute până când Libby izbuti să-și recapete răsuflarea.

-Zac,ceva s-a schimbat.E foarte multă presiune,și...ah.Simt nevoia să împing.

-Nu se poate! exclamă el,iar inima îi bătea nebunește.Asta era.Înțelese mesajul și apăsă butonul pentru a chema infirmiera.

-Nu face nimic până vine infirmiera,spuse el încercând cu disperare să-și

amintească ce trebuie făcut în asemenea situație.

-Ce-ar trebui să facem acum? Știu că nu trebuie să împingi până nu vine infirmiera,murmură el.Am senzația că nu mai știu nimic.

„Unde naiba o fi carnețelul?” îl trase iute din buzunarul de la spate și dădu câteva pagini.”Gâfâit”.Exact.

-Trebuie să gâfâi.

-Da,Libby.Scoate aerul.Gâfâituri scurte...hai că poți.Dă-ți capul mai mult pe spate...hai.Gâfâituri scurte...așa...așa.Infirmiera veni și o examina.

-Păi,cred că suntem gata de împins.Să ridicăm perna patului puțin mai mult.La următoarea contracție,apleacă-te în față și apucă-ți genunchiul.Asistentul tău să-l apuce pe celălalt.După aceea,trage adânc aer în piept,dă-l afară,trage din nou și reține-l.O altă contracție,iar când ea împinse,Zac o încuraja.Sora o examina din nou peste câteva minute.

-Hei,dar împingi eficient.Trebuie să-l chem pe doctor.Nu mai împinge până nu vine el.

-Cum adică să nu mai împing? întrebă Libby aruncându-i o privire speriată lui Zac.Nu cred că pot să nu mai împing.Ah,alta.Zac...

-E-n regulă,scumpo.Lasă capul pe spate și gâfâie.Scurt...scurt.O să reușești...

Așa,acum respirația de curățare...Vezi? N-o fost prea greu.

Libby îi aruncă o privire furioasă.

-Câți copii ai născut până acum? Ce știi tu?

-Știu doar că devii arțăgoasă la bătrânețe.

-Cine-i bătrână? Sunt doar o puștoaică...Ah,Dumnezeule,vine.Trebuie să împing,Zac.

-Nu.Suflă.Hai,suflă.Fir-ar să fie,nu mai împinge,Libby! Nu mai împinge! Libby?...Libby!

-Zac! Ce s-a întâmplat? Totul e în regulă? Ce face Libby? întrebă Deb alergând spre Zac,care stătea în sala de așteptare privind pe fereastră la soarele dimineții. Se întoarse și se uită amețit la ea.

-A născut,Deb.

-Ce s-a întâmplat cu copilul? E bine? El continuă ca și cum nu ar fi auzit-o:

-Doctorul nici nu era acolo.Nici sora nu era.Nu eram decât eu și ea și apoi, deodată,făptura aceea mică a apărut drept în mâinile mele.Zac își ridică privirea spre ea.

-E fată.O fetiță frumoasă și cheală.S-a uitat la mine cu ochii ei mari și albaștri și a țipat de mama focului.

-Libby se simte bine?

-E bine.A fost extraordinară,pe cuvântul meu.Nu cred să mai fi cunoscut vreodată o femeie atât de puternică și decisă ca ea.Și-a păstrat sângele rece tot timpul,zise el clătînând din cap.E uluitoare,repeta el apoi.

-Ce face acum?

-Cred că a adormit.

-Și tu? Te simți bine? Pari cam ostenit.

-Ah,nu,mă simt foarte bine.Foarte bine,spuse el silindu-se să zâmbescă.

Totuși,sunt puțin cam obosit.N-am dormit deloc,așa că mă gândesc să mă duc acasă.

-N-o aștepti pe Libby să se trezească? Zac oftă.

-Nu cred.O va interesa mai mult copilul Nici n-o să-mi observe absența.

-Ba o să observe,murmură Deb în spatele cămășii șifonate a lui Zac care se îndepărtă pe culoar.

-Unde-i Zac? o întrebă Libby zâmbind,după care căscă.

-Era obosit,așa că s-a dus acasă.

-Ah,făcu ea încercând să-și ascundă dezamăgirea din glas.Ai văzut-o pe Cupcake?

-Am aruncat o privire în salonul noilor născuți când am venit încoace.E o păpușă.

-Nu-i așa? Zac a fost minunat.Extraordinar de răbdător și nu m-a lăsat nici o clipă.A stat cu mine tot timpul.E un asistent grozav și un bărbat nemaipomenit.

Deb o privi curioasă.

-Dacă așa spui tu.

-Mi-a masat și spatele-am avut niște dureri de spate oribile.Și s-a plimbat cu mine pe culoar o veșnicie,așa mi s-a părut.Era să mă dau bătută la un moment dat,dar el nu m-a lăsat.Mi-a luat mâinile și a respirat odată cu mine.Ți-am spus că mi-a masat și spatele?

-Cred că da,murmură Deb.

-El mi-a adus copilul pe lume.Știai? Doctorului i-a trebuit prea mult timp ca să ajungă,iar fetița abia aștepta să se nască.Așa că Zac a scos-o la lumină,spuse ea și chipul i se înmuie.A plâns când a luat-o în brațe,Deb.A încercat să se ascundă,dar eu tot l-am văzut.

-Și pe urmă ce s-a mai întâmplat?

-Pe urmă a venit doctorul,a tăiat cordonul și mi-a pus fetița pe piept.

Scotea tot felul de sunete și mi-a aruncat o privire lungă fără să clipească.Sunt în stare să jur că mă vedea,că știa cine sunt.Deb zâmbi și clătînă din cap.

-Libby,te cunosc din colegiu,dar nu cred să te mai fi văzut vreodată atât de tensionată.Zac spunea că nici durerile facerii nu te-au dat peste cap.

-Așa e,dar numai pentru că Zac nu m-a lăsat.Și,pe urmă,știam la ce să mă aștept și nici n-a fost prea greu.M-am concentrat doar asupra lui Zac și lui Cupcake.

-Fiindcă veni vorba de copil,doar n-ai de gând să o înscrii la grădiniță cu numele de Cupcake,nu?

-Nu,o voi boteza Victoria după numele bunicii.

-Și un al doilea nume?

-Încă nu sunt sigură.

-Am impresia că Hannah a spus odată că al doilea nume al lui Zac e Dane,zise Deb timidă.Chipul lui Libby se luminează.

-Dane.Victoria Dane Austen.Sună frumos,nu?

Pentru prima oară după zece ani,Zac își luă o zi liberă.

-Nu vii? Nu vii? repetă secretara lui.Ești în spital,s-a întâmplat ceva?

-Nu.Mă simt foarte bine.Pur și simplu îmi iau liber azi.E permis,să știi.Doar eu sunt șeful.

-Așa e,dar...

-O să vin mâine,spuse el în încheiere,după care închise telefonul.

Se așeză pe canapea și își privi peștii tropicali cum înotau.Își spuse că ar fi trebuit să se culce.În fond,nu dormise deloc noaptea trecută.Totuși,avea impresia că nu va putea dormi toată săptămâna următoare.Nu vedea decât expresia de pe chipul lui Libby în clipa când i s-a așezat copilașul la piept.Chiar asudată cum era,cu părul lung scăpat din cozi și cu pete lăsate de rimel sub ochi,fusesse cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse vreodată.Își aminti cum lăsase cămașa de noapte în jos pregătindu-se să alăpteze copilul pentru prima oară.Obrajii i se îmbujoraseră de stânjeneală din cauza tuturor celor prezenți în încăperea,dar privirea ei o întâlni pe a lui Zac când dirija gurița bebelușului spre sfârcul care aștepta.Ochii i se măriseră de uimire,iar zâmbetul îi strălucise.Arăta ca și cum ar fi ținut în brațe o minune.Poate că așa și era.Zac simțise lacrimi neobișnuite arzându-i ochii și nu putea decât să stea să privească.Căscă și își lăsă capul pe spate amintindu-și ce senzație avusese când ținuse copilul în brațe.Poate că era,într-adevăr,o minune.Căscă din nou și închise ochii.

CAPITOLUL 4

-De ce trebuie neapărat să merg la reuniunea asta? întrebă Zac în clipa când Hannah deschise ușa.

-Pentru că ai fost asistentul meu de Lamaze,zise ea,după care adăugă: Și al lui Libby.

-Nu din proprie voință,mormăi el fixând scaunul copilului.Ignoră cuvintele „și al lui Libby” la fel cum încercase să ignore toate gândurile privitoare la ea în ultimele șase săptămâni.Reușise foarte bine.Cel puțin în timpul zilei.

Totuși,noaptea,în clipa când adormea,ea îi apărea în minte nepoftită,cu părul ei ca satinul,cu picioarele ei superbe,cu sânii ei plini și cu gura ei ispititoare.Dar,de fiecare dată când se întindea spre ea,prindea doar un bebeluș care se uita la el fără să clipească,după care începea să plângă.

-O să mă întorc să vă iau pe tine și pe Nicky peste vreo două ore,da?

-Nici vorbă,scumpule.O să vii înăuntru.

-Stai puțin,spuse el când Hannah deschise portiera și coborî din mașină.Toți copiii vor începe probabil să plângă în clipa când mă vor vedea.Știi doar că nu mă plac.

-Prostii.Nu știu de ce tot spui că nu te plac copiii.Plâng pentru că simt că ți-e teamă de ei.

-Pe bună dreptate,mormăi el.

-Nu fi prost,îl admonesta Hannah luând copilașul în brațe.Va fi interesant de văzut ce au celelalte femei,nu crezi?

Zac oftă,frecându-și ceafa,după care o urmă pe Hannah spre ușa casei lui Mabel. Ajungând înăuntru,primul lucru pe care-l făcu fu se uite după Libby Nevăzând-o,nu știa dacă să se bucure sau să se supere.

-Iată-l și pe asistentul anului,spuse Mabel venind spre ei.Ar trebui să ți se dea un premiu pentru tot ce-ai făcut.Ridică pe umăr copilașul pe care-l ținea și își îndreptă atenția apoi spre Hannah și spre Nicky.Libby îl văzu pe Zac din clipa când acesta intră.Se afla într-un colț al încăperii,lângă un ficus,printre frunzele căruia privea.Își spuse că nu încerca să se ascundă de Zac.Și nici nu se ascundea.Ci doar încerca să-i ofere ceea ce voia-adică că nu aibă nici un fel de contact cu ea.Acest lucru fusese cât se poate de clar în cursul săptămânilor care trecuseră de la nașterea Victoriei.A doua zi îi trimisese două duzini de trandafiri miniaturali însoțiți de un bilețel foarte scurt.Era ultima oară când primise vreun semn de la el.Avea impresia că-l văzuse stând în mașina lui sport vizavi de casa ei în după-amiaza când Deb o adusese de la spital.Dar până așezase copilul în pătuț și se dusesse la ușă,mașina dispăruse.Nu o sunase,nici măcar când ea îi lăsase un mesaj secretarei.Dar a trimis un ursuleț cu o fundiță roz când fetița a împlinit o săptămâna.Bănuia că era de la Zac,fiindcă nu exista nici un bilețel și toți ceilalți prieteni ai ei negaseră că ar fi trimis așa ceva.Era surprinsă de faptul

că Hannah îl convinsese să vină la reuniune. Avea aceeași expresie de stânjeneală ca în prima zi când îl văzuse-expresia unui om care era gata să fugă.

Nu putea sta ascunsă în spatele acelei plante toată seara, așa că își netezi rochia de un roz trandafiriu, arboră un zâmbet strălucitor și ieși la vedere. Zac o zări imediat. Ea nu își dădu seama ce a simțit văzând-o, căci chipul îi era complet inexpressiv. Dar veni, totuși, spre ea.

-Ce mai faci?

-Foarte bine, murmură ea politicoasă. Dar tu?

-Ah, bine. Ce face copilul?

-Victoria e foarte frumoasă.

-Da. Hannah mi-a spus că ai botezat-o Victoria.

-Victoria Dane. Zac rămase uluit.

-Dane?

-Nu ți-a spus Hannah?

-Nu, nu i-am spus zise Hannah apărând în spatele lui Zac. M-am gândit că tu ar trebui să fii cea care să-i spună că are o tiză.

-De ce? întrebă Zac fără să-i dea atenție lui Hannah.

-Ți-eram datoare, murmură Libby. Și nu mi-ai oferit deloc ocazia să-ți mulțumesc. Zac își simți obraji înflăcăându-se la auzul acelor cuvinte.

-Am...am făcut doar...ce ar fi făcut orice alt bărbat în aceeași situație.

Fir-ar să fie! Ce avea femeia aceea de-l făcea să se simtă ca un adolescent la prima întâlnire?

-Nu, nu cred. Ai făcut ceea ce numai un bărbat deosebit ar fi făcut. Nu știu cum o să-ți mulțumesc vreodată. N-aș fi izbutit dacă n-ai fi fost lângă mine.

Lui Zac îi veni să-și treacă un deget pe sub guler când se uită în frumoșii ei ochi albaștri. O clipă se trezi întrebându-se dacă deveneau și mai strălucitori când făcea dragoste-la fel de luminoși ca licăririle lor argintii-sau dacă deveneau aproape negri. Alungă însă repede acel gând, își vârî mâinile în buzunare și ridică din umeri.

-Nu-i nevoie de mulțumiri.

-Ba da, cum să nu. Ai fost atât de atent și de răbdător. Păreai să știi exact ce-mi trebuia în fiecare clipă.

-O adevărată întruchipare a virtuții, nu? întrebă el ironic.

Ea îi aruncă obișnuitul zâmbet care îl făcea să i se strângă inima și spuse:

-Doar nu crezi că o să te propun pentru sanctificare săptămâna viitoare.

Îl privi curioasă, după care adăugă:

-Nu-ți place să primești complimente, nu-i așa?

-Hei,îmi place la fel de mult ca oricui,numai că...Se opri neștiind exact ce voia să spună.Îi plăceau complimentele,dar când acestea veneau din partea ei îl făceau să se simtă prost,într-un fel.Totuși,dacă era vorba de complimente,și el ar fi putut face câteva referitoare la ea și la rochia roz-trandafiriiu pe care o purta. Ultima oară când o văzuse,era asudată și avea pe chip cute provocate de oboseală.Acum,însă,îi tăia răsufarea.Unele lucruri rămăseseră neschimbate. Părul îi cădea lucios pe spate asemeni unei draperii,iar pielea albă și netedă îi strălucea ca și înainte.Nici picioarele extrem de lungi nu se schimbaseră sau,dacă da,erau parcă și mai lungi,mai mătăsoase și mai aurii.Coborî cu privirea mai jos și îngheță,venindu-i deodată amețeală.Picioarele îi arătau perfecte așa cum erau încălțate cu o pereche de sandale albe cu multe barete-picioare mici și delicate cu unghii trandafirii.Și-o imaginea lângă el în pat frecându-și-le în sus și în jos pe piciorul lui.”*Îmi pierd mințile.N-am mai visat niciodată picioare*”,își spuse el zăbovind cu privirea asupra degetelor ei.Făcu un efort și reuși să-și îndrepte atenția în altă parte,dar lucrurile se înrăutățiră. Burta îi dispăruse,fiind înlocuită de un stomac plat și de unduirea ușoară a unui mijloc care se lărgea în șoldurile rotunjite.Privirea lui urcă din nou asupra mijlocului și,mai sus,spre sânii plini strânși în rochia de vară. Urmări apoi breteaua rochiei care dispărea spre ceafă și reapărea în partea cealaltă închizându-se cu un nasture mare auriu.Privirea îi zăbovi asupra aceluiași nasture,hotărând în sinea lui că,într-o bună zi,avea să-l rupă.Cu dinții. Își simți pantalonii devenind deodată mai puțin confortabili și își spuse că ar fi fost mai prudent să se gândească la altceva.

-Ai spus că fetița se simte bine.

-Da,e bine.Crește în greutate și scoate tot felul de sunete.Tot ce-ar trebui să facă un copil de șase săptămâni.Acum e la Mabel.Vrei s-o ții în brațe?

-Ah,nu,spuse el repede.Ăăă,cred că mă paște o răceală.

-Înțeleg.Înțelegea chiar foarte bine.Înțelegea că Zac era de-a dreptul îngrozit de ideea de a ține un copil în brațe.Acela să fi fost motivul pentru care nu dăduse nici un semn de viață în ultimele câteva săptămâni? Avea,oare,vreo fobie față de bebeluși sau ceva de acest gen? Se hotărî să-și verifice teoria.

-Dar nu pari deloc răgușit,zise ea atingându-i fruntea ușor.Și nu ai nici un pic de febră.Mă duc s-o aduc pe Cupcake.N-o să-ți vină să crezi cât de mult a crescut.

Zac își dres glasul și făcu un pas înapoi.

-N-aș vrea s-o expui.Pentru orice eventualitate.

-Bine,dacă ești sigur...Libby lăsă fraza neterminată fiind foarte amuzată de ușurarea care i se citi pe chip.Era prea înalt,prea puternic și prea masculin pentru

a se speria doar când se pomenea de un bebeluș. Ar fi vrut să-i poată alunga acea teamă. De ce nu-și dădea seama, oare, că tocmai blândețea mâinilor lui mari simțea nevoia să mângâie un copil, că umerii lui lați erau destinați să ofere un adăpost căpșorului unui bebeluș -sau al unei femei. Se simți cuprinsă de o dorință aprigă. Voia ca umărul lui să servească drept sprijin pentru capul fetiței ei-și al ei înseși. Libby continuă să-l privească visătoare, astfel încât el începu să nu mai aibă astâmpăr.

-Ăăă, spunea deci că te simți bine, nu?

-Perfect, murmură ea continuând să-l privească în timp ce pe chip i se vedea un amestec de speranță, meditație și conștientă sexuală. Nu-i plăcea felul cum îl privea. Sau poate că-i plăcea. Prea mult. Îl fixa cu ochii ei albaștri ucigători, iar buzele îi schițau un zâmbet foarte slab. Era o privire care ar fi doborât orice bărbat-sau ar fi eliminat și cea mai mică urmă de rațiune din capul unuia. Și, din moment ce el se mai afla încă în picioare, bănuie că rațiunea era cea care avea să-l părăsească. Acest lucru se dovede când se trezi acceptând să ia cina la ea. Nu-și putea da seama de ce o făcuse. Nu avea nevoie să se complice cu o femeie care avea deja o familie. Probabil că era îri căutarea unui tată, dar el nu era croit pentru așa ceva. Atunci de ce nu-i spunea, pur și simplu, că nu putea face față?

Oare pentru că își imagina cum era să se învâluie în părul acela? Să fi fost din cauza ochilor ei adânci sau din cauza aceluia zâmbet care îl lăsa complet fără suflare? Să fi fost datorită forței, fermității și seninătății ei? Umorei ei sec sau inteligenței ei? Poate că toate acestea erau de vină, își spuse el în cele din urmă.

Sau-privirea i se luminează când îi văzu din nou picioarele-era doar vina acelor degete ispititoare care se iveau din sandalele ei sexy.

Libby își îndoi degetele de la picioare de parcă ar fi simțit că se uita la ele, așa că el se sili să-și ridice privirea, dar în clipa aceea o văzu pe Deb venind spre ei cu fetița. Acum chiar își trecu degetul pe sub gulerul care devenise deodată prea strâmt.

-Cred că mă duc să aduc niște cafea, spuse el întorcându-se spre Libby. Vrei...

Tăcu fâstâcit când Deb îi puse brusc fetița în brațe, iar mâinile lui o strânsă instinctiv.

-Nu-i așa că a crescut? întrebă Deb entuziasmată. Zac izbuti să scoată un zâmbet slab și privi fetița. Se schimbase de când nu o mai văzuse. Avea un păr scurt, negru și ondulat pe căpșorul inițial chel și aceiași ochi albaștri ca ai mamei. Era îmbrăcată într-un costumăș verde și mirosea a pudră pentru copii.

-Așa e. Auzându-i vocea groasă, Victoria tresări și buza de jos începu să-i tremure.

Dădu agitată din mâini și din picioare și scoase un sunet slab în semn de protest. Atâta fu de ajuns ca Zac să i-o dea repede lui Libby.

-Chiar simt nevoia să-mi beau cafeaua de seară,spuse el disperat.Devin rău fără cafeina.În realitate,cafeina după masa de seară îl ținea treaz,dar ar fi preferat să străbată o încăpere în sus și-n jos până dimineața decât să țină în brațe o ființă micuță,care țipa.Nu numai că-i ucidea timpanele,dar era un dezastru pentru orgoliul lui.Libby își cuibări în brațe fetița care acum gângurea.

-Merg și eu cu tine.Aș bea ceva răcoritor.

-Îți aduc eu ceva,spuse Zac în grabă,orice numai să scape de bebelușii aceia care păreau să-l sufoc.Ce vrei? Cafea? O băutură răcoritoare? Ceai?

-Suc sau o băutură răcoritoare,oricare din ele e bună.Nimic care să conțină cafeina,peu ce o ține trează noaptea pe Cupcake.

„*Eh,de ce trebuia să-i reamintească faptul că alăpta?*” Era o imagine pe care încercase din toate puterile să și-o ștergă din minte.Se gândi din nou la ea,la felul cum arătase în spital când alăptase fetița pentru prima oară-roșeața din obraji care aproape că se potrivea cu trandafiriul sfârcurilor,privirea surprinsă și apoi mirată când copilașul sugea lacom.Dumnezeule,chiar că avea nevoie să bea o cafea,așa că alese drumul cel mai scurt spre masa cu băuturi.Libby îl urmări cu privirea făcându-și drum spre colțul îndepărtat al încăperii.”*Cel puțin a acceptat să vină la cină.Bănuiesc că e ceva.*” După aceea își îndreptă atenția spre fetița care i se ghemuise fericită în brațe.

-De ce-a trebuit să reacționezi astfel,Sweet-cakes? Acum crede că nu-l plac.

Victoria își privi mama cu ochii ei albaștri și gravi și bolborosi.Libby o sărută ușor pe frunte.

-Să nu mai faci așa,da? E un om foarte drăguț.Chiar foarte drăguț.

Inteligent,nostim și sexy-dar în privința acestui ultim aspect nu trebuie să-ți faci griji deocamdată.Hannah îi făcu semn și veni spre ea,cu Nicky care îi dormea pe umăr.

-Am văzut că ai stat de vorbă cu Zac.Libby zâmbi cu tristețe și își dădu pe spate o șuviță de păr rebelă.

-Nu-mi place să rostesc clișee,Hannah,dar o știi pe aia cu pisica cu coadă lungă dintr-o cameră plină cu balansoare? Am impresia că așa e și cumnatul tău,într-o încăpere plină cu copii.Hannah încuviință.

-Ai observat,nu-i așa? Nu știu de ce o ține una și bună că nu-l plac copiii.

-De ce crede așa ceva?

-Nu zic că,într-adevăr,o crede.O parte din mine e înclinată să considere că o folosește drept scuză.Bănuiesc că e de părere că în viața lui n-ar avea loc copiii.

Deși Ben povestea că,pe la șaptesprezece sau optsprezece ani,Zac s-a văzut nevoit să stea cu un văr de-al lui micuț care avea colică.Ben zicea că a urlat o săptămâna întreagă.Și,pe urmă,a mai fost și fetița Pamelei.

-Cine e Pamela?

-Fosta lui logodnică.Fusesse logodit,deci.Libby se întrebă dacă nu cumva mai avea încă inima zdrobită.Poate de aceea îl făceau copiii să se simtă prost, amintindu-i ce pierduse.

-Cu cât timp în urmă a fost logodit? întrebă ea,încercând să pară indiferentă.

-Anul trecut.

-Și ce spuneai de o fiică?

-Era o puștoaică de patru ani îngrozitor de răsfățată.Bănuiesc că nu-i plăcea ideea de a-și împărți mama cu nimeni altcineva.De fiecare dată când îl vedea pe Zac începea să țipe cât o ținea gura.Până când Zac și-a băgat în cap că nu-l plac copiii mici.După ce s-a despărțit de Pamela,a început să creadă că nu numai aceștia,ci copiii,în general.

-A suportat greu despărțirea? Libby spera că interesul ei nu era prea evident.

-Deloc.Cred că nu inima lui a avut de suferit,ci orgoliul.Nu se logodise pentru că s-ar fi îndrăgostit,ci mai degrabă pentru că simțea că venise vremea să se însoare.Cel puțin asta-i părerea mea,iar Ben credea același lucru.

Hannah pomenea pentru a doua oară numele soțului ei.

-Ai primit vreo veste de la el? o întrebă ea cu blândețe.

-Tocmai am primit acum câteva zile hârtiile de divorț semnate.

-Îmi pare foarte rău.

-Să nu-ți pară,pentru că eu una mă bucur că s-a terminat.

-Și eu am fost la fel când s-a pronunțat divorțul.Zac apăru în spatele lor în timpul acelei conversații și trase cu urechea fără pic de rușine.

-Cât timp ați fost căsătoriți tu și Bobby?

-Patru ani lungi și nenorociți.A fost o greșeală aproape de la bun început.

-De ce?

-Pentru că nu avea deloc simțul răspunderii.L-am cunoscut când eu îmi terminam lucrarea de diplomă.După șase ani de școală,din care ultimul petrecut predând,atitudinea lui gen fiecare-zi-e-vacanță părea să fie exact ceea ce-mi trebuia atunci.Am crezut că,după ce ne vom căsători,se va mai așeza și el.

Libby oftă și mută fetița de pe un umăr pe celălalt.

-Dar n-a făcut-o.Continua să petreacă aproape în fiecare noapte până târziu.Iar dacă eu nu voiam să merg,se ducea singur.Din păcate,era plecat aproape în fiecare noapte,așa încât a început să doarmă mult dimineța și să întârzie la

serviciu. A pierdut șapte sau opt locuri de muncă înainte să înceapă să lucreze pentru unchiul lui. Zac își dresese glasul și Libby se întoarse.

-Uite-ți sifonul, spuse el dându-i paharul, după care se întoarse spre Hannah zicând: Eu trebuie să plec acum. Am o întâlnire mâine dimineață devreme.

Hannah își dădu ochii peste cap și îi șopti lui Libby:

-Părerea mea e că vrea doar să scape de aici-prea mulți copii și tot felul de chestii din astea.

-Exact, spuse el auzind-o și se întoarse spre Libby. Bănuiesc că ești cu mașina, așa că n-ai nevoie să fii condusă. Ea încuviință.

-Cel puțin până se va strica din nou. Deci, vineri la șapte și jumătate, da? Zac încuviință.

-Pe curând. Numai dacă nu reușea să găsească vreo scuză până atunci. Și avea de gând să încerce. Să facă tot posibilul.

CAPITOLUL 5

Încercase din răspuțeri să nu se ducă la întâlnire. Ajunsesese chiar să o sune pe Libby, dar în clipa când i-a auzit vocea plăcută, ușor răgușită, a uitat ce voise să-i spună. Așa că, iată-l în fata ușii lui Libby, încercând să-și facă picioarele să se miște. *„Hai, prostule, înaintează sau fă cale întoarsă, dar, pentru numele lui Dumnezeu, fă ceva.”* Bătu la ușă. Libby deschise imediat. Ei aproape că gemu tare când o văzu. Purta o fustă cu volănașe care ajungea cu câțiva centimetri deasupra genunchilor și un tricou de un galben ca strălucirea soarelui. Semăna cu o narcisă sau cu orice altă floare de culoare galbenă, se gândi el.

Senzaționale erau însă, sandalele galbene care lăsa să se vadă degetele cu unghii trandafirii. O clipă se trezi întrebându-se ce gust or fi având, oare.

-Ăăă, arăți foarte bine, spuse el slab. Și miroase excelent.

-Cei mai buni tăiței de casă de pe coasta de Est. Dar ce-i asta? întrebă ea, referindu-se la punga pe care el o ținea în mâna stângă.

-O sticlă de vin. N-am știut ce o să pregătești, așa că am adus un rose. Sper că e bine.

-E foarte bine, murmură ea.

-Unde e fetița? *„Doamne, dă să fie la bunici sau ceva de genul ăsta,”* se rugă el în gând.

-Am dus-o la culcare, dar nu cred să fi adormit deja, zise Libby zâmbind încântată. Vrei s-o vezi?

-Nu! Adică, n-aș vrea s-o țin trează. Cât crezi că o să doarmă?

-Dacă avem noroc, până la douăsprezece sau unu, spuse ea, reținându-și un oftat

când îl văzu răsuflând ușurat.Îi plăcea Zac foarte mult,dar Victoria trebuia să fie cea mai importantă pentru ea acum.Și,dacă avea de gând să aibă întâlniri,trebuia s-o facă gândindu-se la ea,ceea ce presupunea un bărbat căruia îi plăceau copiii.Oricât de mult l-ar fi plăcut pe Zac,poate că nu era totuși o idee atât de bună să-l mai vadă.Se gândi la o relație scurtă și pasională.Poate că asta ar fi pus capăt tulburării pe care o simțea ori de câte ori se gândea la el.Poate,dar tare se mai îndoia.Luă sticla de vin de la Zac și o puse la gheață.Făcuse o listă cu lucrurile pe care să le discute,dar se părea că mintea i se golise complet.Nici el nu părea să găsească ceva de spus,căci tăcerea continuă câteva minute.Ea ar fi vrut ca el să se ducă în living-room și să aștepte.Cu cât stătea acolo mai mult și o privea,cu atât o făcea să devină mai nervoasă.Avea impresia că-i simte privirea în ceafă.Zac își drese glasul.

-Este foarte frumos...Un pufnit răsunător se auzi în încăpere și Zac se întrerupse rezemându-se de dulap.

-Ce naiba?

Un câine mare și auriu veni alergând și dând din coadă atât de tare,încât se lovea în ambele părți.Câinele se opri chiar în fața lui Zac și își vârî nasul între pulpele acestuia.

-Nu te mușcă,zise Libby repede.

-Mi-am dat seama,spuse Zac sec,apărându-se de avansurile extrem de afectuoase ale câinelui.Bănuiesc că el e Wells,nu?

-Da.Pare să te placă și el foarte mult.

-Norocul meu,murmură el,încercând să-l împiedice să-l lingă pe față.N-am știut că e voie să se țină poney ca animale de casă.Libby îl apucă pe Wells de zgardă și izbuti să-l tragă la o parte.

-Gata,scumpule.Cred că ar trebui să ieși puțin în curte.Se chinui să țină câinele cu o mână,în timp ce,cu cealaltă,deschise ușa din spate.

-Lasă-mă pe mine,spuse Zac deschizând ușa și Libby îl împinse ușor pe Wells.

-Îmi pare rău,se scuză ea apoi.E foarte afectuos.O să se simtă bine afară.După aceea va trebui să vină din nou înăuntru.

-O să iasă în stradă dacă nu-l bagi în casă?

-Nu,curtea din spate e înconjurată de gard.E un câine căruia îi place foarte mult să stea în compania oamenilor,așa că atunci când îl dau afară,se plictisește după câteva minute și începe să plângă.Zac încercă zadarnic să îndepărteze firele de păr aurii care se prinseseră de pantalonii săi negri.

-Mai ai frați sau surori acasă? întrebă el într-un târziu,rezemându-se de dulap și încrucișându-și picioarele.

-O soră,Faith,care e în ultimul an la medicină.Dar tu? Știi că ai un frate care te-a persecutat din când în când și un nepoțel nbu-născut.Dar celălalt frate?

-De fapt,amândoi frații m-au persecutat.Eu eram cel mai mic.Se numesc Ben și Matt.Matt e căsătorit și locuiește la New York.Are doi copii născuți la o distanță de exact nouă luni -un băiat și o fată.Libby deschise frigiderul și începu să pună diverse lucruri pe dulap.

-Îți vezi des nepoții?

-Ah,nu,nu ajung acolo prea des.

-Bine,dar New York-ul nu e chiar atât de departe.

-Așa e,dar...Schimbă subiectul.

-Te pot ajuta cu ceva?

-Te pricepi la tăiat zarzavaturi? Sunt expert.Libby îi dădu atunci un castravete,o roșie și un cuțit.

-Dovedește-mi,spuse ea și se întoarse zâmbind și atingându-l cu fusta.

Zac își îndreptă atenția asupra sarcinii care i se dăduse și apoi o privi pe Libby.

-Gata.Rămase înmărmurit o clipă și scoase un sunet strangulat.

-Ce faci?Libby se îndreptă după ce își descheiase o sanda.

-Sper că nu te superi.Mă dor picioarele.Gura i se uscă deodată.

-Continuă,spuse el,privind-o cum își scotea piciorul delicat și își mișca degetele bucurându-se de libertate.Acel gest simplu era la fel de erotic ca și cum și-ar fi tras bluza peste cap.Simți furnicături în stomac și se întoarse cu spatele înainte ca ea să-și scoată și cealaltă sanda,deși ciuli urechile la fiecare sunet.

Dumnezeule,ce se întâmplă,oare,cu el? Nu mai avusese niciodată o asemenea pasiune pentru picioare.Adevărul era că nici nu mai văzuse vreodată picioare ca ale ei,recunoscu el.Se întrebă dacă se gâdilau și își îndoii degetele la gândul de a și le trece peste talpa ei.Oare ea ar fi râs sau și-ar fi îndoit degetele doar?

Un țipăt supărat care se auzi deodată din cealaltă încăpere o făcu pe Libby să se îndrepte.

-Oh,Doamne,s-a trezit Victoria.În timp ce ea se îndrepta spre dormitor,Wells începu să latre în fața ușii de la bucătărie.

-Vrei să-i dai drumul înăuntru înainte să deranjeze vecinii? strigă ea atunci peste umăr.Seara aceea nu era deloc cum își închipuise Zac.O cină plăcută,puțin vin,puțin romantism? Ha! Ar fi trebuit să-și amintească „*planul*”.Să caute femei care cunoșteau jocul și să le evite,pe cât posibil,pe cele cu copii gălăgioși și câini mari care lătrau.Mâncară cu Victoria jucând pe genunchiul mamei sale și cu Wells uitându-se la Zac cu niște ochi căprui rugători în timp ce se sprijinea pe piciorul lui,lăsându-i alte fire de păr pe pantaloni.În mod surprinzător,

conversația a fost plăcută sau poate că nu chiar atât de surprinzător, din moment ce Libby era o persoană atât de fermecătoare și de inteligentă. Nu era vina ei că avea pe cap un copil și un câine. După cină, fetița nu vru deloc să adoarmă, așa că Libby și Zac au stat în living-room, unde au băut cafea decafeinizată în vreme ce ea o ținea pe Victoria în brațe.

-Poate că dacă i-aș fi dat să sugă... zise Libby aruncându-i o privire lui Zac. Dacă nu te deranjează.

-Deloc, fă ce trebuie să faci. Libby se depărta puțin de Zac, iar el o văzu făcând ceva cu tricoul o clipă, după care auzi suptul mulțumit al unui bebeluș. Se sili să-și ia privirea de la spatele ei dezgolit puțin și se trezi uitându-se din nou la picioare. Era conștient de ea ca și cum i-ar fi dansat goală în față. Îl mânca pielea din cauza apropierii ei, dar sunetele pe care le scotea fetița îi alungară toate gândurile. Conversația se îngreuna și deveni cam formală ajungând să discute chiar și despre vreme. Pauzele deveniră mai lungi și mai stânjenitoare. Când Libby se ridică să ducă la culcare fetița care acum era aproape adormită, Zac se hotărî să plece înainte ca totul să fie și mai dificil. Se ridică în clipa când Libby se întoarse.

-A fost o cină grozavă. Ai dreptate. Faci cel mai buni tăiței de pe coasta de est. A adormit? Libby zâmbi.

-Doarme ca un prunc. Dar imediat zâmbetul îi dispăru.

-Trebuie să pleci?

-Ăăă, da. Am o... întâlnire mâine dimineață devreme. A fost o seară excelentă.

„Ai din nou acea expresie care spune că ești gata să fugi, domnule Webster. Ei bine, fugi. Dacă unui bărbat nu-i plac copiii, atunci n-are rost să-mi irosesc vremea cu el. Chiar dacă are umeri frumoși, fese tari și un zâmbet care nu numai că ar fermeca păsărelele dintr-un copac, dar ar putea-o înnebuni pe orice femeie.” După expresia de pe chipul lui, era evident că Zac simțea la fel. Era o relație nepotrivită, care era mai bine să se încheie chiar înainte să înceapă.

-Mulțumesc pentru vin, spuse ea. Sunt convinsă că a fost grozav.

-N-ai băut nici o picătură, murmură Zac sec.

-Îmi pare rău, bănuiesc că am uitat să-ți spun că Victoria e prea micuță ca să poată bea. Wells gemu în somn și se rostogoli pe spate. Zac se uită o clipă la grămada de blană întinsă pe podea și își spuse că venise momentul să plece.

-O să te mai sun, zise el atunci, știind foarte bine că nu avea s-o facă. Nimic nu-l putea convinge să se încurce cu ea. Făcu un efort ca privirea să nu-i alunece spre degetele ei de la picioare. Eh, aproape nimic. Libby îl conduse până la ușă.

-Îți mulțumesc din nou, Zac. Pentru tot, spuse ea și îl sărută pe obraz.

Nu-și dădu seama cum se făcu,dar se trezi ținând-o în brațe.Își plimbă gura peste a ei,mai întâi încet,și apoi cu fermitate.Avea gustul soarelui și al picăturilor de ploaie,al norilor pufoși și al cerului senin.Sânii ei moi i se lipiră de piept,iar pulpele i se uniră cu ale lui.Se depărta doar atât cât să o vadă stând în vârfurile degetelor cu unghii trandafirii.Atâta fu de ajuns.Avea să o sune.Trebuia.

Zac nu putu să doarmă din vina ei.Fir-ar să fie! Trebuia să sărute ca un înger, nu-i așa? Sau poate nu săruta întocmai ca un înger,ci mai degrabă ca Lorelei-atrăgând bărbații nebănuitori spre moarte.Oricum,se gândi el,mureau cu zâmbetul pe buze.Se întinse pe canapeaua albă bucurându-se de liniștea apartamentului său luxos.Nu sunete scoase de bebeluși,nu lătrat de câine,nimic altceva decât gîlgâitul silențios al acvariului.

Era liniștitor și pentru ochi-decorul alb și negru foarte simplu.Deloc asemănător cu multitudinea de culori care luau cu asalt simțurile în living-room-ul ei.

Canapeaua înflorată era plină cu perne roz și verzi,iar covorul avea un imprimeu roz,verde și albastru și era plin de jucăriile câinelui.Casa ei era plină de arome-sos de roșii,sovârv,parfumul trandafirilor de lângă intrare și al duzinilor de plante verzi care abia își făceau loc la ferestre și cel predominant al pudrei pentru copii.Zac răsuflă adânc.Locuința lui mirosea a...nimic.Se părea că aparatul costisitor de purificat aerul făcea o treabă foarte bună.Nu mai simțea în nări nici mireasma părului ei.

Presără puțină hrană pentru pești în acvariu,privindu-i cum înotau rapid în jurul particulelor.Chiar și peștii se potriveau culorilor din apartamentul său și,în plus,nu lăsau păr.Îi mai privi puțin,după care îndreptă cele câteva plante de pe polița din marmură neagră.Nu avea o mulțime de plante la ferestre,dar,cel puțin,acelea nu trebuiau udate sau îngrășate artificial.

În cele din urmă luă cel mai recent număr al unei reviste de afaceri care se afla pe măsuta de cafea și îl răsfoi.Când își dădu seama că citea aceeași pagină pentru a treia oară fără să aibă totuși habar despre ce era vorba,azvârli revista cât colo.Se simțea agitat dânr-un anume motiv pe care nu voia să-l definească.

Poate că dacă făcea gimnastică o jumătate de oră avea să-i treacă.

Trei sferturi de oră mai târziu,după gimnastică și un duș,era tot agitat.Încercă fiecare canal de televiziune,clătină din cap și apoi închise televizorul.La ce bun să prindă treizeci de canale dacă nici unul nu-i putea distra atenția? Oftă și stinse lumina străbătând holul spre dormitor.O oră mai târziu stătea tot cu privirile ațintite în tavan.Trebuia să facă un efort atât de mare să nu se gândească la Libby,încât nu putea să doarmă.

-Mă dau bătut,spuse el,lăsând imaginea ei să-i inunde mintea.Existaseră câteva momente importante în viața sa-ziua de Crăciun când primise cadou prima bicicletă,panglica albastră pe care o câștigase la curse,Barbie Jo Britton pe bancheta din spate a *Cadillacului* tatălui său,absolvirea colegiului și ziua când deschisese porțile companiei.Dar nici unul nu se comparase cu sărutul din seara aceea.Absolut nici unul.Zac oftă adânc și închise ochii,cufundându-și capul în pernă.Adormi închipuindu-și cum ar fi fost părul lui Libby sub obrazul lui,cât de moi îi erau sânii și picioarele ei delicate și sexy...

-Sărutul de aseară a pus capac,murmură Libby,punând-o pe Victoria pe pat pentru a o,schimba.Fetița scotea balonașe de salivă și dădea din picioare.Libby începu să râdă.

-Bine,viermișor mic,potolește-te.Eram pregătită nu numai să nu mai aud niciodată de el dar eram chiar bucuroasă de acest lucru-sau cel puțin resemnată. De ce o fi trebuit să fac asta? De ce oi fi crezut că pot să-l sărut pe obraz și să termin?

-Ce să termini?

-Ah,bună,Deb,zise Libby fără să se întoarcă.Te-ai gândit vreodată să bați la ușă?

-O să mă gândesc să bat când tu o să încui ușa.

-Oricum ar fi trebuit să bați.Aș fi putut fi cu cineva.

-Oe când? întrebă Deb,luminându-i-se privirea.A fost Zac Webster la cină aseară,nu? Cum a mers? Libby încuviință și spuse:

-Cina a mers...bine.

-Bine,repetă Deb.Te cunosc de multă vreme,Liberty Austen,și știu că folosești acest cuvânt la fel cum alții folosesc cuvântul „*interesant*”-pentru a evita să te implici.

-Exact.

-Ei,haide.Cum a fost? Libby dădu ochii peste cap.

-A venit.Am mâncat.A plecat acasă.

-De aceea mormăiai de una singură când am intrat eu?

-Dar nu mormăiam deloc de una singură.Poate n-ai observat,dar mai e cineva aici.

-Da,și e drăguță foc,dar nu tocmai o persoană cu care să faci conversație.Și încerci să eviți discuția.

-Dar nu e nici o discuție,protestă Libby.Pur și simplu nu e nimic de spus.

-Nimic de spus? Ai avut o întâlnire cu un tip superb,care ți-a adus copilul pe

lume,aș putea spune,și tu n-ai nimic de zis?

-Bine,dacă vrei toate amănunțele,iată-le.Victoria a fost agitată,câinele și-a lăsat părul pe pantalonii lui și el șters-o de aici pe la nouă.Asta vrei să auzi?

-Nu-i cine știe ce,nu?

-Nu-i cine știe ce.Pe o scară de la unu la zece,aș da un sincer minus doi.Nu mă aștept să mai aud de el.S-ar putea să ne mai întâlnim la Hannah întâmplător,dar cred că vom rămâne doar simple cunoștințe și nimic altceva.

-Și pe o scară de la unu la zece,cum ai cota individul?

-Din moment ce m-a asistat la naștere,nu-i o întrebare prea corectă.

Sună telefonul.Libby i-o dădu pe fetița lui Deb și răspunse.

-Alo?

-Bună,spuse Zac încet.Voiam să-ți mulțumesc pentru cină.Libby simți vocea aceea mătăsoasă în fiecare fibră a trupului ei.Se întrebă dacă nu cumva roșea.Nu era genul de femeie care să roșească,dar își simți gâtul cuprins de căldură..

-Ăăă,bună.Mă bucur că ți-a plăcut.

-Ce mai face fetița în dimineața asta? Totdeauna îi spunea Victoriei „*fetița*”, observă Libby,ca și cum acest lucru îl ajuta să păstreze distanța.

-E bine,se joacă cu mătușica Deb.

-Foarte bine.Din moment ce tu ai pregătit aseară cina pentru mine,ce-ar fi dacă mi-ai da voie să-ți răspund invitându-te la restaurant?

„*Nu cred că-i o idee prea bună.*”

-Mi-ar face mare plăcere.Când? Fir-ar să fie,gura părea să aibă o minte a ei proprie,își spuse ea.

-Bănuiesc că în seara asta nu se poate pentru că te-am anunțat prea târziu.

Libby o bătu pe Deb pe umăr.

-Dacă pot găsi pe cineva care să stea cu micuța în seara asta...Deb încuviință.

-Pot.La ce oră?

-La șapte e bine?

-La șapte? făcu ea,uitându-se din nou la Deb și,când obținut aprobarea,adăugă: E foarte bine.Elegant sau obișnuit?

-Mă gândeam să luăm cina și pe urmă să mergem să dansăm.Dansul cu el ar fi putut fi periculos-cel puțin pentru echilibrul ei psihic.Numai Dumnezeu știa că,atunci când se afla lângă el,mintea îi pleca la plimbare și hormonii îi luau locul.Cina putea s-o suporte.Avea să existe o masă între ei și o mâncare de mâncat în cazul în care nu mai găseau subiecte de discuție.Dar nu credea că dansul era o idee prea bună.

-Bine,atunci ne vedem la șapte,spuse Libby,închizând telefonul,și apoi se

întoarse spre Deb, care zâmbea cu șiretenie.

-Am avut impresia că ai spus că întâlnirea n-a fost cine știe ce, zise aceasta cu viclenie.

-Eu așa am crezut.

-Se pare că el n-a crezut așa. Libby se întoarse și începu să se joace cu sticlulele de parfum de pe măsuța de toaletă.

-Vrei s-o aduc pe Cupcake la tine diseară sau vii aici?

-O să vin aici. Va fi prima dată după șase luni când voi pleca de acasă sâmbătă seară.

-De ce? întrebă Libby privind-o surprinsă.

-Mi-am zis să renunț la bărbați un timp. Poate pentru totdeauna. Am crezut că ți-am spus de Paști.

-Deb,...

-Ce-ar fi s-o scot pe Victoria la plimbare ca să te poți spăla pe cap și să te pregătești liniștită?

-Bine, dacă nu vrei să vorbești...

-Nu vreau, zise Deb întorcându-se și făcând să i se miște buclele castanii. Unde-i căruciorul?

-În dulapul de pe hol.

-În privința mâncării ce facem?

-O să accepte biberonul fără nici o problemă, deși nu cred că va fi nevoie, pentru că-i voi da să sugă exact înainte să plec. Libby își petrecu mult timp în fața dulapului ei, încercând să se decidă cu ce să se îmbrace. Totdeauna îi plăcuse să se aranjeze și i se spusese că avea bun gust, numai că orice urmă de bun gust păru să o părăsească pe măsură ce se apropia ora șapte.

Încercă toate articolele unul după altul fără să se hotărască asupra vreunuia. Unul îi rămăsese mic, altul era prea elegant, altul prea simplu. În cele din urmă, cu vreo cinci minute înainte de șapte, își puse o rochie albă decoltată care se încheia în față. Abia izbutise să se pieptene, când ușa dormitorului se deschise brusc făcând-o să tresară,

-Dumnezeule, Deb, m-ai speriat îngrozitor. Dacă nu începi să bați...

-Hei, am vrut să-ți spun doar că a venit Zac. Așteaptă în living-room și încearcă să-l convingă pe Wells să nu-l înghită.

-Bănuiesc că ar trebui să alerg în ajutorul lui, nu?

Se mai privi o dată în oglindă, dorindu-și să fi avut o plasă ca să prindă toți fluturii care i se agitau în stomac.

-Crezi că e bine? întrebă ea arătând spre rochie.

-E perfect.

-Nu crezi că e prea strâmtă peste piept? Știu că am câștigat cel puțin un număr la sutien de când alăptez.

-Nu-ți face griji.N-o să creadă că e prea strâmtă.Dar ai uitat ceva.

-Ce? Întrebă Libby privindu-se din nou în oglindă.Ah,cerceii,zise ea punându-și repede o pereche de tortițe de aur.

-Nu la asta mă refeream,murmură Deb sec.Ci la pantofi,adăugă ea zâmbind și arătând spre picioarele ei goale.Libby se încălță repede cu o pereche de sandale albe,încercând să ignore privirea insinuantă a lui Deb.Își dădu apoi cu puțin ruj, trase adânc aer în piept și se duse în living-room.Bine că respirase,își spuse ea,căci nu credea că ar mai fi putut s-o facă nici în ruptul capului.

El arăta superb ca întotdeauna,dar nu acest lucru îi tăia răsuflarea,ci zâmbetul lui-un zâmbet de pură apreciere masculină.O măsură din cap până-n picioare, zăbovind mai întâi asupra pieptului și apoi asupra degetelor ei de la picioare,iar zâmbetul i se lărgi.Libby nu știa dacă va putea suporta să vadă acel zâmbet tot restul serii.Nu fără să se topească,oricum.

-Arăți splendid,murmură el.

-Mulțumesc,zise ea având senzația că are gura plină cu unt de alune.Nici tu nu arăți rău.Dacă ar fi arătat mai bine de atât,atunci ei ar fi trebuit să i se facă respirație gură la gură.Zac scoase o hârtie din buzunar pe care i-o dădu lui Deb.

-Numerele la care ne poți găsi dacă ai nevoie de noi,spuse el și,făcând o grimasă ușoară,își trase piciorul de sub Wells și se întoarse spre Libby.

-Ești gata? Ea încuviință,nefiind sigură că își putea dezlipi limba.Prima întâlnire o avusese la cincisprezece ani și nu credea să fi fost atât de nervoasă-chiar dacă cel cu care se întâlneau era căpitanul echipei de baseball de juniori a universității.Dar Chris Matthews fusese doar simpatic,nu și extrem de senzual. Bineînțeles că valurile de căldură,nodul din gât și golul din stomac ar fi putut fi cauzate și de gripă,dar nu credea.Ar fi fost mai bine dacă ar fi avut gripă,totuși.Cel puțin,gripa nu ducea de obicei la implicare sentimentală.În schimb,cina cu Zac putea face acest lucru.

-Ai fost vreodată la Wendover's? Libby își regăsi vocea.

-Nu.N-am fost,dar am auzit numai lucruri bune în legătură cu el.

-Sunt specializați în mâncăruri de pește,dar au și câteva feluri...

-Îmi place peștele.Wendover's avea o eleganță clasică-covoare din pluș de un roșu închis,fețe de masă imaculate,lumânări sclipitoare.Și,în ciuda faptului că era aglomerat,fiind sâmbătă,masa lor era retrasă și intimă.Prea intimă după părerea lui Libby.Întreaga cină fu plină de romantism.

Și Zac era conștient de acest lucru,dacă zâmbetul de pe chipul lui era un indiciu în acest sens.Nu prea existau multe lucruri care să-i strice pofta de mâncare,dar faptul că stătea în fata lui Zac afecta puțin.Ar fi putut avea vreo legătură cu faptul că Zac i-a zâmbit tot timpul cât și-a mâncat stridiile.Sau poate cu afirmația pe care o făcuse în legătură cu calitățile afrodisiace ale stridiilor.Ar fi putut.Dar nu avea.Totul era numai din cauza lui și a puterii masculine pe care o emana și pe care o observa orice femeie de la o distanță de zece metri,sau chiar de la o sută de metri.Totuși,în comparație cu seara precedentă,petrecută la ea acasă,vorbiră mai ușor.Discutară despre cărți,filme și politică.Nu știa sigur care era deosebirea între seara trecută și cea actuală,dar poate avea o legătură cu farmecul lui Zac-un farmec atât de puternic,încât ea se gândi că ori era un talent dăruit de Dumnezeu,ori luase lecții.Poate chiar dădea lecții.

Avea impresia că acel farmec avea să fie și mai copleșitor la dans,iar când chelnerul le aduse desertul,apropiindu-se momentul când urmau să meargă la dans,Libby deveni mai tăcută.Nu era o idee bună.Avea un efect puternic asupra ei: dar o relație între ei doi ar fi fost o nebunie.În rond,ea avea un impediment major,cel puțin după părerea lui-o fetiță frumoasă cu ochi albaștri.

Pe drum spre Sunny Daze se gândi să-i spună că o durea capul și că voia să meargă acasă,dar limba ei păru să fie din nou lipită de cerul gurii și nu putea să nu danseze măcar o dată cu el.Doar o dată.Poate că flirta cu necazurile,dar niciodată nu dăduse înapoi din fața unei provocări.Și Zac asta era,o provocare.

Poate că dacă îl făcea să vorbească despre un subiect drag inimii lui,el avea să uite de acel farmec cu care o reducea la tăcere.Și,potrivit spuselor lui Hannah,subiectul cel mai drag inimii lui era compania.Așa că Libby deschise acest subiect.

-Hannah mi-a spus că afacerile îți merg foarte bine.Știu că faci ceva legat de computere,dar ce anume,mai exact? Dacă Zac o credea nebună fiindcă deschidea discuția din senin,nu o spuse,ci parcă mașina și îi deschise ușa.

-Am început prin a proiecta și a instala programe pentru diverse companii.Mă duceam la fața locului,mă uitam la arhive,vorbeam cu câteva persoane despre ce anume le trebuia și apoi eu personal făceam un program software potrivit.

-Puteai s-o faci pentru aproape orice-companie?

-Sigur.Am făcut un program pentru un magazin de fierărie,dosare pentru angajații unui număr de farmacii și chiar un fișier pentru păstrarea proiectelor unor jucării.Am lucrat cu firme de peisagistică,cu magazine de animale de casă și cu tot felul de alte magazine.Totuși,în ultima vreme,am început să ne specializăm în software în domeniul învățământului.Se pare că e ceva de viitor.

O conduse pe Libby prin mulțimea de oameni spre o masă liberă.

-Vrei să bei ceva? o întreabă el tare pentru a acoperi muzica.Ea se așează și scutură din cap.

-Nu,nu acum.

-Vrei să dansezi?

-Nu încă.Vreau să aud mai multe despre compania ta.La ce lucrezi în prezent?

-Am început să ne concentrăm mai mult asupra programelor care să poată fi folosite în școli.,,Dumnezeule,nu-mi vine să cred că discut afaceri cu o femeie cu care am fost mai intim decât cu oricare alta din viața mea.” Și,totuși,în afară de sărutul de cu o seară în urmă,nu o atinsese niciodată sexual.Nu că nu s-ar fi gândit la asta.Se gândise.De nenumărate ori.

Nu voia să mai vorbească.Discutaseră tot timpul cinei și descoperise că aveau în comun lucruri despre care nici nu voia să se știe.Faptul că erau de acord în politică pusese capac la toate.Încă un lucru în comun.Încă un cui bătut în sicriul lui.Nu voia să aibă ceva în comun cu ea.În fond,nu numai că avea un copil,dar avea și un câine.Ar fi vrut să fie totul pur fizic.Dar asta era extrem de greu când descoperea mereu lucruri care îl atrăgeau la ea.Și fu și mai greu când își aminti cât de curajoasă și cât de puternică fusese în timpul nașterii.Și cum nu-și pierduse nici o clipă simțul umorului sau acel aer liniștit care părea să facă parte integrantă din ea.I-ar fi plăcut să închidă într-o sticlă seninătatea aceea care îi era ca o a doua piele.Oare o purta când făcea dragoste,oare mișcărilor ei erau calme și,totuși,profunde? Sau o dădea la o parte,odată cu hainele lăsând instinctul ei feminin să o conducă în pasiune?

-Vreau să dansez cu tine,murmură el fără să-i pese dacă îl auzi sau nu peste muzica aceea zgomotoasă.Se ridică și îi întinse mâna privind-o drept în ochi.

-Dansează cu mine,Libby.

CAPITOLUL 6

Copiii,câinii și poveștile fericite,toate lucrurile care îl tulburau dispărură în clipa când o cuprinse în brațe.Nu mai era conștient decât de moliciunea sânilor lipiți de pieptul lui,de legănarea șoldurilor ei în ritmul muzicii,de părul ei care-i cădea ca o cascadă pe spate și de frecarea ușoară a pulpelor.Parfumul ei delicat îl amețea,dar nu-l putea identifica.Îl făcea să se gândească la serile de vară când stătea în balansoarul de pe veranda casei bunicii lui,urmărind licuricii,sorbind limonada rece și mâncând prăjituri.Caprifoi.Asta era.Caprifoi.Își rezemă obrazul de creștetul capului ei și inhala mireasma aceea caldă și dulce.Era un parfum în care un bărbat se putea învâli.Își strecură mâinile pe sub părul ei și le mișcă în

sus și în jos pe spatele ei, simțind asprimea bumbacului în contrast cu moliciunea trupului de dedesubt. Nu voia ceva definitiv, dar nu trebuia nici să ducă o viață de pustnic, nu? Ce rău putea să fie într-o relație fierbinte și plină de pasiune, chiar dacă ar fi fost de scurtă durată? Poate că nici ea nu voia să se implice mai mult. În fond, era proaspăt divorțată.

Totuși se simțea atât de bine îmbrățișând-o. Atât de perfect. Uneori avea impresia că e un puști fără o lețcaie în buzunar, care stă cu nasul lipit de vitrina unui magazin cu dulciuri, dorind ceea ce nu putea avea niciodată. O solie, copii, un câine - care să nu lase păr-și o căsuță cu o grădină de trandafiri în spate suna foarte bine, dar mai avea încă multe de făcut în viață. Nu avea timp pentru lucruri care nu fuseseră plănuite cu câțiva ani înainte. Credea în planuri. Deocamdată nu-l dezamăgiseră. Bineînțeles că nu planificase să întâlnească o femeie frumoasă și atrăgătoare cu un copil și un câine. Cu siguranță că nu se aflau în agenda lui. Dar nu putea fi ceva rău dacă avea s-o cunoască mai bine, nu? Câte alte lucruri ar mai fi putut avea în comun, oricum?

Se dădu înapoi doar atât cât să-i vadă chipul. Pleoapele ei tremurară puțin și apoi se deschiseră. Dumnezeuule, trebuia să pună distanță între ei acum, altfel avea s-o arunce pe umăr și s-o ia de acolo. Ceea ce n-ar fi servit la nimic. Trebuia să arate mai multă delicatețe. Poate că o conversație plăcută îi va oferi ocazia de a se liniști.

-Predai, nu? Ea încuviință arătându-se surprinsă de încrederea lui neașteptată de a încheia un dialog.

-Predau limba engleză la clasa a șasea.

-Lucrez la un program pentru clasele a șasea și a șaptea. Folosești mult computerele?

-Încă nu, dar, dacă ar exista un program care să-i facă pe copii să scrie, aș apela la el cu mare plăcere. Zac o privi fix o clipă. La naiba, încă ceva.

-Dacă ai putea să creezi un program, ce ai vrea să facă?

-Aș vrea să-i facă pe copii să priceapă că lucrul cel mai important este să învețe să comunice. Tot ce vor face de-acum încolo, orice vor deveni, oricât de departe vor ajunge, cum se vor descurca în viața de zi cu zi, totul va depinde de cât de bine își vor comunica dorințele. Vocea ei vibra de pasiune.

-În final, cel care ajunge cel mai departe este cel care comunică cel mai bine.

Gândește-te doar cum ar fi să ai de-a face cu o încăpere plină de oameni și să nu poți să le spui ce ai vrea să facă. Când nu te poți exprima clar, ești înțeles greșit, jignești și sfârșești, de obicei, prin a nu obține ceea ce doreai inițial.

Se opri dându-și seama deodată cât de mult vorbise.

-Îmi pare rău,murmură ea zâmbind.Sper că nu te-am făcut să adormi,dar mă pasionează foarte mult acest subiect și pot să vorbesc despre el zile întregi.

-Nu m-am plictisit.Mă gândeam doar cât ești de frumoasă când te înflăcărezi pentru ceva și eram puțin gelos că nu ești la fel de înflăcărată și față de mine.

Privirile li se întâlniră și Libby înghiți în sec,după care își trecu limba peste buza de jos în timp ce Zac o privea cu lăcomie.Își mută mâinile de pe spatele pe mijlocul ei,tinând-o strâns lipită de el.Atingerea lui îi transmitea un mesaj care nu putea fi înțeles greșit.O dorea.Și i-o și spuse când îi șopti că dorea să fie doar ei doi.Libby făcu ochii mari când îi simți excitarea puternică și spuse:

-Zac,cred că ar trebui să stăm de vorbă.El își răsfiră degetele pe spatele ei.

-Și eu cred la fel,scumpa mea.Dar nu aici.Libby dădu să se îndrepte spre masă,dar el o trase înapoi.

-Nu pleca încă.Mai dă-mi o clipă.Ea nu trebui să întrebe de ce avea nevoie de timp,pentru că simțea.Căldura îi învăluia tot trupul și se întrebă dacă el o simțea radiind din ea.Când își ridică privirea spre el,îl văzu închizând ochii și trăgând de două ori adânc aer în piept.

-Dumnezeule,șopti el luând-o de mână și îndreptându-se spre ușă,oprindu-se la masă doar pentru a-i lua poșeta.

-Unde mergem?

-Nu la tine încă.Ai dreptate,trebuie să stăm de vorbă,dar mă îndoiesc că putem spune tot ce avem de spus când Deb și fetița se află în camera cealaltă.Și,adăugă el apoi,câinele tău întins peste genunchii mei.O să mergem la mine.Acolo o să avem toată intimitatea care ne trebuie.

Sisteme de alarmă,piuituri și sirene începură să sune în capul ei,spunându-i să nu se ducă acasă la Zac,dar le ignoră pe toate.Era,oare,o nebunie să-l însoțești pe leu în adăpostul lui? Probabil.Dar nu credea că nu s-ar fi putut duce.Era primejdios să fie singură cu el,dar voia să vadă unde locuia și orice mai putea afla despre el.Nici unul din ei nu vorbi în mașină.Totuși,comunicară ca și cum vorbele ar fi fost strigate.Trupul lui radia o dorință puternică și al ei la fel,deși erau acoperite cu o manta de prudență.Iar când opriră în parcare,ea își trase și mai mult mantaua în jurul ei.El îi deschise ușa,o privi o clipă și apoi încuviință ușor ca și cum ar fi luat o hotărâre.

-Mă duc să fac o cafea.Decafeinizată.Living-room-ul e acolo,îi spuse el după care dispăru în bucătărie.Libby era bucuroasă că putea sta câteva minute singură pentru a-și trage sufletul și consideră că Zac era destul de sensibil pentru a ști că avea nevoie de așa ceva.Aruncă o privire prin holul de la intrare și se încruntă ușor când văzu podeaua neagră,pereții albi,masa din email negru cu figurinele

din ceramică albă și neagră. Intra în living-room și își reținu un fior.

Pereții, covorul și canapeaua erau toate albe, cu câteva pete de negru reprezentate de perne, lămpile din ceramică și bibelouri. Neagră era și marmura poliței de deasupra căminului alb. În genunchi în fața acvariului octogonal și se uită la peștii albi și negri care înotau de colo-colo. Într-un fel, toate acele lucruri nu se potriveau deloc cu Zac pe care-l cunoștea ea -acel Zac care o ținuse în brațe cu atâta tandrețe la spital, acel Zac care, când ea fusese gata să renunțe, îi insuflase din propria-i voință. Nu, Zac pe care-l știa ea emana umor, viață, culoare și sunet. Acel mediu simplu și lipsit de culoare, tăcut ca un mormânt, aparținea altcuiva, unei persoane pe care ea nu o cunoștea. Iar dacă el credea că vrea așa ceva, atunci se înșela. Își vârî capul în bucătărie - o altă încăpere în alb-negru.

-Ce nume au peștii tăi?

-Cei mici și irizați sunt tetra albi, cei mari și negri sunt...

-Nu, care sunt numele lor?

-Nu le-am dat nume, spuse el părând surprins că se gândea că el le-ar fi putut da nume peștilor. Libby se strâmbă. Ea le dăduse nume chiar și plantelor de interior.

-Să te ajut cu ceva?

-Nu, am totul sub control. Va fi gata peste câteva minute.

-Pot să mă duc la, adică, unde e...

-Prima ușă pe dreapta pe hol.

-Mulțumesc. Îi veni să plângă când văzu porțelanul nefolosit al băii.

Luminatoarele și ferestrele de seră strigau după verdeață, dar nu exista decât un ficus artificial în colț, lângă Jacuzzi. Cel puțin aici albul, și negrulerau înviorate de roșul prosopului. Oare îl folosise mai devreme pentru a-și șterge trupul gol după ce ieșise din baia îndelungată și fierbinte? Oare cum era să stea acolo, ispită de el, în brațele lui, cu sânii umplându-i mâiniile?

Trase adânc aer în piept când valul de căldură al dorinței îi făcu sânii să se înfioare. Sau se întâmpla pentru că trecuseră aproape patru ore de când îi dăduse Victoriei să sugă? Oftând, îndesă două bucăți de hârtie igienică în cupele sutienului în caz că ar fi putut curge lapte.

Nu se putu abține să nu arunce o privire în dormitorul lui Zac ca să vadă dacă era tot în oribilul aib-negru, numai că rămase plăcut surprinsă. Covorul gros de un gri peria servea drept fundal pentru cuvertura și draperiile roșii. O bibliotecă plină acoperea un perete, postere vechi și tot soiul de fotografii se aflau pe ceilalți doi. Zâmbi în sinea ei. Eh, acesta era Zac pe care-l cunoștea ea. Libby intra ca să vadă mai bine. Când tocurile sandalelor i se afundară în covor cinci centimetri, nu se putu abține să nu le scoată și să nu-și îngroape degetele în pluș.

-E gata cafeaua.Libby tresări și se întoarse,simțindu-se prost fiindcă fusese surprinsă.Dar Zac nu părea să se fi supărat,ci îi dădu ceașca și arătă spre fotografia unui bărbat brunet atrăgător și a unei blonde subțiri.

-Fratele meu Matt și soția sa,Alice.Iar acesta e Ben,spuse Zac arătându-i o fotografie în care se vedea Hannah puțin mai tânără privind cu adorație un bărbat înalt și brunet,cu aspect mai degrabă primejdios.A fost făcută cu numai câteva luni înainte să se despartă.Mai era o fotografie a celor trei frați,toți în pantaloni scurți,în fața unui lac,Ben și Matt de câte o parte a lui Zac.

-Și asta? întrebă Libby arătând o fotografie în care se vedea Zac cuprins de panică și privind la un copil pe care îl ținea de un braț și un bebeluș pe celălalt braț.Doamne,nu par să țipe.

-Au început la două minute după ce s-a făcut fotografia,spuse Zac sec,după care adăugă pe un ton total diferit: M-am gândit mult cum să te aduc în dormitorul meu,numai că nu mi-am închipuit că o să discutăm despre fotografii.

Acest lucru îi aminti lui Libby motivul pentru care se afla acolo.

-Da,păi cred că ar trebui să ne bem cafeaua în living-room și să stăm de vorbă.

Observând că el îi privea fascinat picioarele,ea își îngropa degetele în covor.

-S-ar putea să ai dreptate,spuse el cu un glas strangulat.Ce-ar fi să mergem în living? De fapt,cine avusese ideea strălucită de a sta de vorbă? se întrebă el uitându-se la ceașca de cafea aburindă pe care o strângea în mână.

-Despre ce ai vrea să vorbim? o întrebă el în cele din urmă,după câteva minute penibile de tăcere.Libby puse cu grijă ceașca aproape plină pe măsută și își împreună mâinile în poală.

-Cred că știi foarte bine.Despre noi doi.Despre relația noastră.Dacă există așa ceva...

-Există,spuse el,punând accent pe acel cuvânt.Nu-mi dau seama să fie un alt lucru despre care să vreau să discut decât despre relația noastră și despre cum să o facem să înainteze.

-Despre asta aș vrea să discutăm,Zac.Este cea de a treia întâlnire a noastră.

-Și? Multe relații au început chiar și după mai puține întâlniri.

-Tot sunt de părere că ne mișcăm prea repede.

-Poate.Dar n-am ajuns să ne cunoaștem nici în modul tău obișnuit.Am aflat mai multe lucruri unul despre celălalt în timpul nașterii decât află de obicei oamenii unii despre alții în săptămâni întregi de luat cina și mers la filme.

Se lăsă pe spate în canapea și își întinse picioarele părând să se simtă foarte bine.Libby și-ar fi dorit să se simtă și ea la fel de bine.Știa că își frământa mâinile,căci asta o făcea ori de câte ori era agitată.Iar Zac o făcuse să fie atât de

agitată, încât se mirară nu-și strânsese degetele în noduri-sau în lațul unei spânzurători.

-Bine,dar încă nu ne cunoaștem.Faptul că am trecut împreună prin durerile nașterii ne-a oferit un sentiment de intimitate care ne face să ne simțim ca și cum...ca și cum...

-Ca și cum am fi mult mai implicați decât suntem.

-Exact.

-Te-ai gândit vreodată că aceste sentimente ar putea fi corecte?

-Dar tu te-ai gândit vreodată să s-ar putea să nu fie?

Libby tăcu puțin,încercând să-și exprime simțămintele în vorbe,după care coptinuă încet:

-Dacă aceste sentimente ar fi corecte,atunci m-aș simți mai bine la gândul de a deveni...de a deveni...

-Intimi.Ea simți un moment de ciudă pentru faptul că el terminase fraza în locul ei pentru a doua oară.Pe de altă parte,ea nu reușea s-o facă singură.Oftă.

-Exact.Intimi.Dar mintea mea îmi spune că nu ne cunoaștem încă bine.

-Nu-mi pot închipui un alt mod mai bun de a ne cunoaște decât făcând dragoste.

-Fizic,poate,dar nu și psihic.Și nici emoțional.

-Ah,pentru numele lui Dumnezeu! exclamă Zac exasperat.Eu te cunosc.Știu că-ți plac cărțile științifico-fantastice,cele polițiste,câinii,plantele și mâncarea italienească.Îți mai plac arta pre-columbiană și orhideele,filmele vechi,vorbești foarte frumos despre educarea copiilor și ești o liberală în politică și o conservatoare în economie.

-Bine,Zac,dar tot nu mă cunoști.Aș putea foarte bine să urăsc câinii și să nu suport copiii mici.O privi ridicând o sprânceană.

-Da.Așa e.

-Și mai sunt o mulțime de lucruri pe care nu le știi.Poate că sunt,de fapt,o persoană oribilă sau ceva de genul ăsta.Zac oftă.

-Spune-mi un lucru oribil pe care l-ai făcut.

-Păi,am...Tăcu puțin,după care pocni din degete.

-Gata,știu.Am copiat la un test.

-Hmmm.Și câți ani aveai când ai făcut-o? Libby își privi mâinile și mormăi ceva.

-Poftim? N-am înțeles ce-ai spus.

-Am spus că aveam opt ani.Ești mulțumit?

-Dumnezeule,dar avem un adevărat criminal aici,nu?

-Dar am fi putut să avem,zise Libby cu sinceritate.Nu pricepi?

-Spune-mi ceva,Libby.Spune-mi ceva despre tine ce ar trebui să știu neapărat.

-Sunt repezită.Și,uneori,pot fi extrem de încăpățânată.

-De asta mi-am dat seama deja,murmură el.Și eu sunt câte puțin din amândouă.

Așa că spune-mi ceva ce nu știu.

-Zac,e o prostie.

-Așa crezi? Atunci,dă-mi voie să-ți spun ceva,Libby.Ne cunoaștem mai bine decât îți închipui.Am trecut împreună printr-o experiență incredibilă și cele mai multe lucruri le aflu despre cineva în astfel de momente.Te cunosc deja mai bine decât pe majoritatea femeilor pe care le-am întâlnit în viața mea.Zâmbi deodată.

-Deci,ce mai vrei să știi despre mine în afară de faptul că sunt un tip grozav?

-Care-i culoarea ta preferată? îndrăzni Libby cu prudență,deși,în realitate,ar fi vrut să afle mai multe despre toate acele femei.

-Roșu.După ce-i văzuse dormitorul și *BMW*-ul,acest lucru nu o miră deloc.

-Cred că m-am așteptat.Atunci,de ce o mare parte din apartamentul tău e alb-negru? Zac păru să se simtă mai puțin confortabil decât cu un minut în urmă.

-I-am spus decoratoarei că vreau ceva curat și simplu și a făcut chestia asta.

-Îți place? întrebă Libby,privindu-l cu atenție. Nu se putea să-i placă acel mediu steril și static.

-Bineînțeles! spuse el pe un ton ușor sfidător.Găsesc că e cât se poate de...

simplu.Hai să revenim la oile noastre.Tu știi deja care sunt cărțile,mâncărurile și filmele mele preferate,în politică suntem de aceeași părere și mai știi,de asemenea,că-mi place arta pre-columbiană.Știi și care e culoarea mea preferată.

Ce altceva mai vrei să știi? Libby zâmbi.

-Care e mâncarea ta preferată?

-Mai trebuia să întreb?

-Italienească?

-Ai ghicit.*Scampi*,mai exact,deși am o simpatie și pentru *fettuccine Alfredo*.Mai vrei ceva? Viața mea e o carte deschisă.

-Care e pasiunea ta?

-Cum adică,pasiunea mea?

-Ce faci ca să te distrezi? întrebă ea,iar Zac tăcu brusc.

-Pentru distracție? în cele din urmă,spuse:

-Joc handbal de patru ori pe săptămâna cu Ryan Miliar.E vicepreședintele meu.

Dar asta era,într-adevăr,distracție? se întrebă el apoi.O făcea fiindcă știa că are o slujbă sedentară și pentru că îl ajuta să se mențină în formă.Când făcuse, oare,ultima oară ceva ce-i plăcuse cu adevărat?

-Dar tu ce faci ca să te distrezi? o întrebă ei."Hai să văd dacă găsești repede un

răspuns.”

-Citesc,lucrez grădina.Închiriez fiime științifico-fantastice și le vizionez mâncând cartofi prăjiți și supă de ceapă.De asemenea,mă plimb cu bicicleta.

-Am și eu o bicicletă.Bineînțeles că nu mai mersese pe ea de cincisprezece ani,dar probabil că nu se stricase.Nu se făceau praf cu trecerea timpului,nu?

-Poate o să ne întâlnim odată în parc și o să facem o plimbare împreună,spuse Libby aruncându-i un zâmbet nevinovat.

-Poate.Era,care,adevărat că mersul pe bicicletă nu se uită niciodată? Spera că da.Totuși,prefera ideea de a sta cuibărit cu ea în fața unui film științifico-fantastic.Cu puțin noroc,nu numai că ar fi pierdut o mare parte din film,dar ar fi zdrobit și cartofii prăjiți.Și se gândea la tot felul de lucruri interesante care se puteau face cu supa de ceapă.

-Acum hai să ne întoarcem la motivele pe care încerci să le găsești pentru a nu ne culca amândoi...

-Te-ai gândit că mie poate nu-mi place o simplă aventură sexuală?

Zac îi aruncă o privire la fel de fierbinte și de neagră precum cafeaua.

-Scumpo,mă îndoiesc că sexul între noi ar fi o simplă aventură,ar fi clocotitor,epuizant și intens.

-Sunt convinsă,murmură Libby aproape fără să se gândească.Dar tot ar fi ceva de scurtă durată,de moment,iar eu vreau mult mai mult.

-Ce vrei tu,Libby? Întrebă el,apucându-i o șuviță de păr și răsucindu-i-o pe deget.O viață fericită până la adânci bătrânețe? Un prinț pe un cal alb?

-Poate.Ce-i rău în asta?

-O să aștepți mult și bine.

-Nu crezi în dragoste și în căsătorie?

-Nu știi sigur dacă dragostea există cu adevărat sau nu.Căsătoria da,dar cine spune că-i un lucru bun?

-Cei fericiți în căsnicie n-ar fi de acord cu tine.

-Cine e fericit în căsnicie? Uită-te la Hannah și la tine.Și la Deb.

-Dar fratele tău și soția lui? După cum arată în fotografie,par să fie fericiți.

-Par,dar de unde știm că o să dureze? Libby ridică din umeri.

-De unde știm că nu o să dureze? Există lucruri pe care trebuie să le iei așa cum sunt.Dacă începi o căsnicie cu gândul că e doar ceva temporar și că poți pune punct oricând,atunci poate nu ești înclinat să faci eforturi.

-Tu ai făcut? Libby îl privi drept în față cu ochii ei limpezi precum cerul de vară.

-Din toate puterile.Am început să mergem la un consilier matrimonial după primul an de căsnicie.Când Bobby a decis că nu era el de vină și a încetat să mai

meargă,eu am continuat să mă duc.Chiar și după ce l-am părăsit pe Bobby am făcut-o sperând să-l șochez și să-l fac să vadă ce s-a ales de căsnicia noastră.

-Îl mai iubești? Ea scutură din cap.

-Nu.Iubirea mea a murit la un moment dat între al doilea și al treilea an de căsnicie.Cam în perioada când el a pierdut a șaptea sau a opta slujbă,cam pe când rupsesse relațiile cu a treia sau a patra amantă.Dar,dacă ar fi vrut cu adevărat să încerce să repare ceva,probabil că nu l-aș fi părăsit.

-Dar continui să crezi că există căsnicii fericite.

-Am văzut câteva.Părinții,bunicii mei și mătuși și unchi.

-Dar n-o să aștepți toată viața un cavalier în armură sclipitoare,nu? Pentru că așa ceva nu există,pur și simplu.

-Poate există,poate nu.,,*Și poate că,uneori,stă lângă tine în timpul nașterii și îți aduce copilul pe lume.*"

-Oricum,acum am un copil.Trebuie să mă gândesc să-i dau un exemplu fiicei mele.Va observa orice voi face.

-Nu prea cred că un copil de două luni va observa vreun exemplu,zise el.

-Zac,nu mă ascuți.

-Ba te ascult.

-Nu,doar auzi ce spun,dar nu ascuți,și poate că nu-i o idee prea bună.Poate ar trebui să plec.Oricum,se face târziu. Se uită în jur.

-Unde mi-e poșeta? Zac se lăsă și mai mult pe spate pe canapea,izbutind să nu se strâmbe când închizătoarea poșetei îi pătrunse în spate.

-Nu știu.N-ai lăsat-o în baie? Ea continuă să caute cu privirea prin încăpere.

-Nu,aș fi fost gata să jur...Uite-o,zise ea,zărind bareta ieșind de sub el.Zac o privi cu inocență.

-Dacă o vrei,ia-o.Libby se uită ia zâmbetul lui care parcă spunea vino-și-ia-o-dacă-ai-curaj și propriul ei chip fu luminat de un zâmbet.

-Nu crezi că o s-o iau,nu?

-Nu cred că ai curajul,spuse el cu ochi rătăcitori în timp ce strecura sub el toată bareta.Libby își țuguie buzele,ceea ce era destul de dificil tinând cont de zâmbetul care le trăgea și își înclină capul într-o parte.Se ridică de pe fotoliul din piele albă pe care stătea și se duse spre canapea.Își încrucișa brațele și îl studie pe Zac din toate părțile,ca pentru a găsi cea mai bună cale de a-și atinge scopul.Cu o licărire neastâmpărată în privire,îl împunse deodată în coastă cu degetele.El tresări și ea începu să râdă,împungându-l cu degetul și în partea cealaltă...Când el se răsuci pentru a o evita,ea smulse repede poșeta.

-Hei,nu-i cinstit! exclamă ei râzând.Joci murdar.

-Așa e,nu? aprobă ea mândră de sine.Dumnezeule,ce răs minunat avea.Sănătos și molipsitor,care conținea o invitație intimă de a i te alătura.

-Și eu pot să joc murdar,să știi,murmură el cuprinzându-i mijlocul și trăgând-o în brațele lui.Când ea începu să se zbată râzând,el o înconjură cu ambele brațe și o ținu nemișcată.

-Ți-aș sugera să nu te mai miști.

-De ce?

-Păi...Glasul i se frânse deodată și îi susținu privirea în timp ce un zâmbet i se întinse pe chip.

-Poți să continui să te zbați dacă vrei,dar va trebui să-ți asumi riscurile pentru consecințe.O așeză și mai comod în brațe,în locul unde știa că-i poate simți excitarea.Libby rămase imediat încremenită

-Lasă-mă să mă ridic,Zac.

-Te rog,spuse el ca o mângâiere.

-Te rog lasă-mă să mă ridic.

-Imediat.Acum,însă,aș vrea să-ți placă felul cum te simți.Libby știa perfect cum se simte.Fierbinte.Căldura se răspândea asemeni unei epidemii prin trupul ei și se întrebă din nou dacă nu cumva obrajii ei care nu roșeau niciodată făceau tocmai asta,căci toată fața îi ardea.Și arse și mai tare când mâinile lui îi atinseră exteriorul sânilor,după care i-i cuprinseseră.

-Voiam să fac asta încă din mașină.Îți amintești? șopti el.

Dumnezeu îi era martor că nu uitase nici o clipă.

-Voiam să văd dacă ești,într-adevăr,atât de plină și de moale cum pari,zise el strângându-i ușor sânii și închizând ochii ca pentru a savura plăcerea pe care i-o ofereau.Ești.Chiar mai mult decât am visat.

-Zac,ar trebui să încetezi,protestă ea cu un glas slab,dar el își lipi buzele de ale ei,acoperindu-i protestele.

-Poate așa ar trebui,dar nu cred că pot,murmură el în gura ei și îi descheie primul nasture al rochiei,apoi pe următorul,trecându-și dosul palmei peste marginea dantelată a sutienului.Libby se mișcă din nou în brațele lui,de data aceasta ignorând efectul fizic pe care acest gest îl avu asupra lui,fiindcă era prea copleșită de efectul fizic pe care-l avea el asupra ei.

-Zac,șopti ea fără suflare.Nu știu ce să spun.

-Eu știu,murmură el răgușit.Lasă totul în seama mea.Îi descheie și al treilea nasture,apoi al patrulea și își strecură mâinile în corsajul rochiei pentru a deschide sutienul.După aceea își răsfirea degetele pe pielea netedă a spatelui ei,apăsându-i carnea moale.Pleoapele ei tremurară și apoi se închiseră,iar Zac își

înclină capul spre al ei. Ar fi fost mai ușor să spună nu dacă el ar fi încercat să o sărute apăsător și pasionat imediat, dar nu o făcu, ci îi contura gura cu vârful limbii, îi linse ușor buza de jos și îi mușcă încet bărbia înainte de a lăsa un șir de sărutări fierbinți de-a lungul maxilarului până la ureche.

Îi luă în dinți lobul și se jucă o clipă cu cerceul, după care se întoarse adu-mecând la gura care aștepta. Ajuns acolo își mișcă buzele peste ale ei într-un sărut convingător, care nu accepta decât o capitulare totală.

Scotând un geamăt slab-de protest? de cedare?-Libby deschise gura și limba lui pătrunse înăuntru, cercetând. Își opri mâinile pe umerii lui și capul îi căzu ușor pe spate, invitându-l să-i investigheze pielea netedă a gâtului, ceea ce el făcu în amănunt. O sărută lacom pe claviculă, apoi pe umflătura sânilor, în timp ce mâinile lui îi dădeau rochia jos de pe umeri. Straniu, se trezi el gândind neclar, pielea ei nu numai că era netedă ca frișca, dar avea și gustul acesteia, dulce și încântător. Rochia ei căzu până la mijloc, iar Zac îi trase peste brațe bretelele din satin ale sutienului, urmându-le cu buzele. Când căzu și sutienul, Zac începu să cerceteze cu buzele noul teritoriu, numai că se trezi având în gură o bucată de hârtie igienică.

-Ce...? Exclamația lui fu asemeni unui vânt rece care alungă ceața ce învăluia rațiunea lui Libby. Ea încremeni o clipă, după care își ridică repede de jos rochia și coborî din brațele lui. Spre bucuria ei, Zac nu încercă să o oprească, dar își ținea un braț pe după umerii ei. Parcă simțea cum trage adânc aer în piept-sau ea o făcea?

-Cum a ajuns hârtia în gura mea? întrebă el în cele din urmă cu o licărire slabă în ochi. Dumnezeuule, era îngrozită! Știa că trebuia să fi roșit de data asta.

-Am pus-o eu în sutien în eventualitatea că s-ar fi scurs.

-Ce să se scurgă? întrebă Zac, părând nedumerit, dar apoi chipul i se lumină dându-și seama, în sfârșit. Ah. Se întâmplă des? Libby îi evită privirea aranjându-se în graba.

-Acum aproape deloc, dar în primele trei, patru săptămâni s-a întâmplat.

Uneori, chiar plânsul unui bebeluș la televizor declanșa acest lucru.

-Trebuie să fie foarte neplăcut.

-Când se întâmplă, poate fi chiar stânjenitor, dar așa cum ți-am mai spus, acum nu se mai întâmplă aproape deloc. Vorbea aiurea și știa.

-N-am vrut să risc, zise ea în final cu un glas slab. Își încheie și ultimul nasture și se ridică netezindu-și rochia.

-Acum ce anume a provocat asta?

-Nu știu. Mă gândeam la tine și... Tăcu deodată. Poate că el nu auzise.

Văzu apărându-i pe chip un zâmbet mulțumit.Nu avusese noroc.

Eh,grație aceluui covor alb și indecent de gros,poate că se putea ascunde printre fibre.

-Cred că ar fi timpul să plec acasă.

-Dacă asta vrei,spuse Zac încă zâmbind,deși nu făcu nici un comentariu referitor la cuvintele scăpate de ea.Nu-ți face griji,Libby,ești în siguranță.Pentru moment. Dar să știi că nu mă voi opri,scumpa mea.Cred că ne cunoaștem foarte bine.Și te cunosc destul de bine pentru a ști că te doresc foarte mult.

-Asta e de ajuns pentru tine?

-Trebuie.Nu am timp pentru o soție,copii și căsătorie câțiva ani de-acum încolo. Și mă-ndoiesc că voi avea vreodată timp pentru copii.Cer prea mult-timp, energie.Oricum,copiii și cu mine nu ne înțelegem.

-O să consider că am fost avertizată,spuse ea ușor ironică,deși o duru inima la auzul acelor; cuvinte.Deși,poate că și tu ar trebui să te consideri la fel.Pot fi foarte convingătoare.Și cred că tu și copiii vă puteți înțelege de minune.

-Atunci abia aștept să încerci să mă convingi.Ar putea să fie foarte interesant.

Libby îl privi o clipă,după care întrebă cu seriozitate:

-Merită,Zac?

-O relație? Ea încuviință.

-Suntem atât de deosebiți Ție nu-ți plac copiii și eu am o fetiță.Tu nu vrei să te însori curând,iar eu cred în căsătorie.

-Chiar și după ce-ai pățit cu Bobby.

-Chiar și după ce-am pățit cu Bobby.Nu căsnicia era problema între noi,ci faptul că el nu era încă pregătit.

-Nici eu nu sunt.

-Poate că nu.De aceea vreau să știu dacă merită să încerc.Zac tăcu puțin părând să se gândească.

-E ceva deosebit între noi doi,Libby.Ceva destul de captivant care cred că merită să fie explorat.Aș vrea să te mai văd.

-Nu...nu știu.Îmi trebuie puțin-timp de gândire.Mă poți duce acasă acum?

Tăcerea domni din nou pe drum spre locuința ei și,la fel ca atunci când se duseseră la el,era o liniște plină de cuvinte nerostite.Numai că,de data aceasta, conținea și derută,îngrijorare și frustrare,

-Nu-i nevoie să mă conduci până la ușă,zise ea când el opri pe alee.

-Nici nu se pune problema altfel,spuse el luând-o de braț și îndreptându-se spre casă.Te sun mâineEa scutură din cap.

-Mai lasă-mi timp,da? Mai lasă-mi timp.

În semn de răspuns,Zac o trase spre el și o sărută devorator și cu pasiune. Asemeni unui uragan,dădu buzna înăuntru și îi ameți toate simțurile cu mângâieri tulburătoare și sărutări torențiale.Apoi se dădu brusc înapoi.
-Doar atâta timp îți las,spuse el după care îi dădu drumul și se înapoie la mașină lăsând-o tremurând amețită.Dacă nu s-ar fi ținut de tocul ușii,ar fi căzut în genunchi.Singura consolare era faptul că fața lui păruse la fel de tulburată cum se simțea ea.

CAPITOLUL 7

Sună a doua zi,așa cum promisese,numai că o găsi pe Libby făcându-i baie Victoriei,așa încât nu putu să-i spună decât câteva cuvinte în timp ce ea se chinuia să țină fetița care se mișca alunecându-i din mâini.

Ziuă fiind și ținând în brațe fetița acum uscată și adormită,se simțea mai bine în legătură cu hotărârea de a mai răci puțin relația cu Zac.Numai că auzindu-l la telefon nu-i făcea deloc bine.Un cuvânt rostit cu vocea aceea caldă și era de ajuns să i se clatine și hotărârea și genunchii.

Era atât de convingător și de captivant,încât de fiecare dată când îi auzea glasul,se simțea atrasă ca un fier de un magnet.Când o sună mai târziu în cursul acelei după-amieze,Libby se trezi găsind o scuză pentru a nu sta de vorbă.Avea presimțirea că Zac știa că nu e decât o scuză.Sună din nou la nouă în seara aceea.

-Ăăă,culcam fetița,așa că nu e tocmai momentul potrivit,spuse ea.

Urmă o tăcere îndelungată la celălalt capăt al firului.

-Ar trebui să fixez cumva o oră la care să sun din nou? întrebă el enervat.

-Ascultă,Zac,aseară ți-am spus că vreau să-mi lași puțin timp.Amândoi vrem alte lucruri de la o relație.Tu vrei...

-Sex pasionat?

-Vrei să nu mai închei frazele în locul meu? Da,asta vrei tu,în timp ce eu doresc mai mult,un viitor.Și,în clipa asta nu sunt sigură că aș fi gata să risc să am o relație cu tine-cu nici un alt bărbat-care nu-mi poate oferi acest lucru.

-Scumpa mea,să nu crezi că s-a terminat totul între noi,nici gând.Dar,dacă vrei timp,s-a făcut.Numai că nu-ți pot garanta cât îți las.Legătura se întrerupse și Libby răsufală ușurată.Dar și cu regret.

Zac o sună peste două zile.O întrebă ce făcea fetița și pomeni ceva de un festival al filmului științifico-fantastic care avea să fie prezentat la televiziune vineri noaptea.Libby se așteptă să o invite să-l urmărească împreună și își pregătise

scuzele deja,numai că el nu spuse nimic în acest sens.După ce închise,ea se prăbuși pe canapea și rămase cu privirea ațintită asupra Victoriei.

-Ce zici? întrebă ea fetița,care trăgea din suzetă și dădea din piciorușe.Sunt atât de derutată.Îi spun să-mi lase timp și,când el îmi ascultă dorința,sunt nemulțumită.Tu ce-ai face,Cupcake? Ce-ai face?

Victoria își prinse degetul întâmplător în suzetă și o scoase din gură.După o privire surprinsă,începu să scâncească.Libby scoase un oftat și îi dădu din nou suzeta.

-Știu exact ce trebuie să simți.Vineri seară,pe pentru că Zac nu mai sunase,Libby se gândi să o facă ea.Îl considera un prieten,își spuse ea.Îi adusese copilul pe lume.Cu siguranță că acest lucru îi lega într-un fel.Ce era greșit în faptul că un prieten îl suna pe celălalt?

Formă repede numărul lui înainte să se răzgândească,dar îi răspunse robotul.

Simți o furie inexplicabilă când puse receptorul la loc -trântindu-l mai tare decât trebuia.După tot ce spusese despre faptul că „*era ceva deosebit între ei*” nu-i trebuise prea mult să iasă cu cineva vineri seară.

După ce o culcă pe Victoria,se decise să renunțe la cartofii prăjiți și la supa de ceapă în favoarea unei înghețate,desertul ei preferat.În mod normal ar fi mâncat una mare de ciocolată,dar,din moment ce ciocolata părea să nu-i facă bine Victoriei,se hotărî asupra celei de vanilie.Era atât de bogată în calorii,încât aproape că simțea cum i se pune greutatea pe umeri.Dacă avea să se îngrășe cu cinci kilograme nu va da vina pe nimeni altcineva decât pe Zac.

Cu vreun sfert de oră înainte de începutul filmului,sună telefonul.Libby ridică receptorul.

-Alo? O clipă nu auzi nimic altceva decât plânsul agitat al unui copil mic,după care își desluși numele rostit înăbușit:

-Libby?

-Zac?

-Libby,am nevoie de ajutor! spuse el disperat.Nicky plânge de două ceasuri și eu habar n-am ce să fac.

-I-ai dat să mănânce?

-Da,l-am schimbat și de o oră mă plimb cu el prin casă.Libby,trebuie să mă ajuți.O să asurzesc de o ureche,iar afurisita de pisică a lui Hannah a început să mă scuipe de fiecare dată când trec pe lângă ea.

-Și ce vrei să fac eu?

-Poftim? Nu te aud din cauza copilului.Poți să vorbești mai tare?

-Ce-ai vrea să fac eu? întrebă ea mai tare.

-Poți veni la Hannah să mă ajuți? Te rog, Libby, am ajuns la disperare.

-Dar Hannah unde e? Auzi un zgomot puternic și cuvântul „pisică” încadrat de înjurături.

-Poftim? urlă el în telefon. Întrebările puteau să mai aștepte,

-O să vin cât pot de repede. După ce închise, rămase o clipă cu privirea ațintită asupra telefonului. Zac nu mai păruse atât de tulburat din ziua când o dusese la spital-nu fusese astfel nici când o moșise. Își schimbă repede capotul cu o pereche de blugi și un tricou. Așeză fetița în scăunelul ei de pe bancheta din spate bucuroasă că nu se trezise; Victoria fusese cam agitată mai devreme.

Fusese doar o singură dată la Hannah de când se cunoscuseră la cursurile lamaze, dar nu-i fu greu să ajungă. După ce intră pe strada Peterson, nu trebui decât să se uite după *BMW*-ul strălucitor al lui Zac.

Ușa se deschise imediat ce ea coborî din mașină și Zac își făcu apariția.

-Slavă Domnului că ai ajuns. Sper să nu fie bolnav. Urlă tot timpul.

Ea o scoase pe Victoria din scăunel și i-o puse în brațe lui Zac.

-Ține-o până-i iau lucrurile. Zac se uită la bebelușul adormit din brațele lui întinse și spuse:

-Ăăă, Libby nu cred că-i o idee prea bună.

-Prostii. Te descurci tu. Mai trebuie să-ți arăt cum se ține un copil, dar întâi vreau să văd ce face Nicky. Luând sacoșa cu schimburi, Libby se îndreptă spre casă, lăsându-l în urmă pe Zac, care rămăsese cu brațele întinse înainte. De cum intră, fu întâmpinată de un plâns strident care venea dintr-un coș aflat în colț.

Se duse direct la copil. Bietul de el. Îi pipăi căpșorul. Era cald și transpirat, dar nu din cauza febrei, ci datorită plânsului în mare parte, pentru că fusese înfășat prea strâns.

-De ce l-ai acoperit cu atâtea? Întrebă ea dând la o parte două pleduri.

Dumnezeule mare! Zac, l-ai îmbrăcat într-un costum de iarnă din flanel! Ce naiba a fost în mintea ta?

Deschise repede costumașul pufos și îl scoase. Deja, țipetele copilului erau mai puțin ascuțite.

-A udat tot ce avea pe el, zise el defensiv. Așa că am luat și eu ce mi-a picat în mână mai repede din dulap. E în regulă?

-Cred că da, spuse ea ridicându-l pe Nicky și așezându-l pe umăr. Îi gânguri câteva minute și îl bătu ușor pe spate, până când îl făcu să se liniștească. Peste câteva clipe adormi. Când Libby îl duse în camera lui, Zac se așeză pe canapea, continuând s-o țină pe Victoria în brațe. Se uita la fetiță. Parcă era o păpușă așa îmbrăcată într-un spielhosen roz. Scottea sunete ca și cum ar fi supt, chiar și în

somn,iar genele ei lungi tremurara ușor.Zac simți o ciudată strângere de inimă. Ar-fi putut să fie din cauza agitației,dar se părea că altă era cauza,ceva ce-i putea schimba viața complet.Libby ieși din cameră închizând ușa în urma ei.

-Cred că va dormi câțva timp.Acum spune-mi cum ai ajuns să faci pe doica. Hannah trebuie să fi folosit niște argumente extrem de puternice de te-a convins?

-Nu vrei să iei fetița? întrebă el plin de speranță,dar ea nu făcu nici o mișcare. În schimb,se așeză pe fotoliul de lângă canapea picior peste picior.El nu putu să nu aprecieze felul în care blugii decolorați i se mulau pe picioarele lungi și frumoase.Apoi,privirea îi alunecă asupra cizmelor din piele care îi strâneau gleznelor subțiri.Frumos.Sexy.Nu la fel de sexy ca picioarele goale,dar,totuși, sexy.Se întrebă dacă mai avea acea culoare trandafirie pe unghii.

-Hannah a trebuit să se ducă la Pittsburgh să discute cu cineva despre Homebodies,serviciul acela de cumpărături pe care îl înființează.După aceea voia să ia masa cu o veche prietenă și m-a rugat să stau cu Nicky.A zis că, probabil,va dormi,dar în caz că se trezește să-i dau puțin lapte cu biberonul,să-l schimb și să-l culc din nou,că va adormi.Numai că n-a fost așa.

-Eh,acum e bine și doarme.Dar ar trebui să știi ceva pe viitor,în caz că vei mai face treaba asta...

-N-am de gând s-o mai fac! zise el cu atâta vehemență,încât Victoria tresări. O privi,neîndrăznind să mai respire,în timp ce ea își mișcă mânuțele și oftă, părând să se gândească dacă să se trezească sau nu.Când se liniști din nou,el continuă:

-Ți-am spus că nu mă pricep la copii.Habar n-am de ce-oi fi crezut că pot face asta.

-Poate ar ajuta dacă ai ține copilul cum trebuie.

-Ce-i rău în felul cum o țin?

-Nu e chiar un sac de cartofi,Zac.Bebelușii trebuie să se simtă în siguranță.Dacă l-ai ținut la fel și pe Nicky,atunci nu-i de mirare că a-nceput să plângă.Ține-o aproape de tine,așa,spuse ea arătându-i cum să țină fetița la piept.Acum înconjoar-o cu brațul.Vezi?

O ținea pe Victoria în brațe și o privea cu atâta intensitate,încât Libby simți că o podidesc lacrimile,în mod inexplicabil.De ce nu-și dădea seama,oare,cât de bine îi stătea cu un bebeluș în brațe? Cu fetița ei.

-Așa?

-Exact,spuse Libby încet.Zac zâmbi.

-Nu pare prea greu.Trebuie ținută la piept așa cum ții mingea de fotbal când

alergi spre zona de marcaj.Libby dădu ochii peste cap.

-Exact.Trebuie să-nțeleg că ai jucat fotbal în liceu?

-Trei ani în liceu și un an la colegiu.

-De ce numai un an la colegiu?

-Am urmat colegiul cu bursă și fotbalul necesita prea mult timp.

Telefonul sună strident.

-Răspunde,te rog,spuse Zac repede.Doamne,sper să nu-l trezească pe Nicky.

Libby se duse în bucătărie și apoi își vârî capul pe ușă.

-E Hannah.

-Spune-i că totul e în regulă și să afle la cât va ajunge acasă,zise el.

-A zis să-ți spun că totul e-n regulă și să afli când ajungi acasă,repeta Libby în receptor.

-O să ajung pe la miezul nopții.Ești sigură că totul e în regulă? Tu de ce ești acolo?

-Ăăă,Zac s-a gândit că poate vreau să vin să urmărim împreună festivalul filmului științifico-fantastic în noaptea asta.

-Și el unde e?

-Pe canapea,cu Victoria.

-O ține în brațe? întrebă Hannah atunci fără să-i vină să creadă.

-O ține în brațe.

-Deci mai are șanse,nu?

-Poate.Te distrezi bine?

-Grozav,spuse Hannah entuziasmată.O să te sun mâine și o să-ți povestesc.Cred că,în sfârșit,o să pot să-mi încep afacerea.Ar fi primul lucru pe care l-aș realiza cu propriile mele puteri.Ne vedem peste două ore.

-La cât vine? întrebă Zac imediat ce Libby se întoarse în living.

-Pe la miezul nopții.

-Ah.Probabil că Nicky va dormi până atunci.Nu crezi?

-Probabil,spuse Libby privindu-și mâinile și apoi se uită la el zâmbind.Bănuiesc că trebuie să plec.Nicky e bine,așa că...

-Rămâi,te rog.

-Zac...

-A început festivalul acela.L-am putea urmări împreună,așa cum i-ai spus și lui Hannah.

-Eu știu...

-Peste câteva minute va începe Luna lui Jupiter,zise el șiret.Mi se pare că mi-ai spus odată că este unul din filmele tale preferate.Dacă pleci acum,pierzi

începutul.

-Cred că pot să rămân.

-Ce vrei să faci cu fetița? Libby ridică din sprâncene.

-Vrei să spui că nu arzi de dorință s-o ții toată noaptea?

-Aș putea s-o mai țin câteva minute până îi pregătești un loc unde s-o culci.

Hannah nu se va supăra dacă vei folosi coșul.

-Îi stă bine în brațele tale,spuse Libby melancolică și se duse să îndrepte pledurile din coș.

-Să nu-ți faci iluzii.

-Hei,am făcut și eu o constatare,spuse ea peste umăr.

-Ție ți-ar sta bine în brațele mele.

-Zac...El oftă descurajat.

-Iartă-mă.Urmă un moment de tăcere,după care el murmură:

-La naiba!

-Ce s-a întâmplat?

-Cracul pantalonilor s-a încălzit și s-a udat deodată.Asta-ți spune ceva?

Libby se strâmbă.

-Îmi pare rău.Gata,dă-mi-o.

-Cu mare plăcere,spuse el dându-i fetița și uitându-se la pata mare și întunecată de pe pantalonii săi kaki,după care se duse în bucătărie să ia un șervețel de hârtie sau chiar mai multe.Libby o schimbă pe Victoria și tocmai o așeza în coș când Zac se întoarse în încăpere.Observă că vârase mai multe șervețele de hârtie în cracul pantalonilor pentru ca umezeala să nu-i atingă pielea.Libby își reținu un zâmbet când îl văzu încruntat.

-N-am nimic de schimb,așa că va trebui să dea rezultate,spuse el așezându-se pe canapea și întinzând o mână spre ea.Vino aici.

-Ăăă,n-ar trebui să înceapă filmul? se eschivă Libby ducându-se la televizor și apăsând pe butoane.Pe ce canal? Ah,gata.Pe ecran apăru genericul.

-Vino aici și stai lângă mine.

-Cred că se vede mai bine de aici,spuse ea arătând spre un scaun rabatabil din velur de un albastru deschis.

-De aici se vede excelent,spuse Zac admirativ,uitându-se cum blugii i se întinseră pe șezut când se aplecă să-și scoată cizma.Dacă te dor,picioarele,scoate-ți cizmele.Te rog.

-Mulțumesc.De unde știi că mă dor picioarele? Nu știa.Spera doar.

-Cizmele par noi,îndrăzni el.

-Sunt,într-adevăr,noi și pielea nu s-a lăsat încă,spuse ea și se așeză pe marginea

fotoliului pentru a-și scoate una.

-Lasă-mă pe mine.Zac îngenunche în fața fotoliului și trase adânc aer în piept.

Numai scoaterea chilotului ar fi fost mai sexy,își spuse el trăgând cizma cu blândețe și punând-o deoparte.Stăpânindu-se cu mare greutate reuși să-și facă mâinile să nu tremure când îi masă piciorul prin șosetă o clipă.

-Mm,ce bine e,murmură ea.Îi scoase apoi și cealaltă cizmă și îi masă și piciorul, după care îi îndepărtă șoseta.Îi așeză piciorul în poală și începu să-i maseze fiecare deget în parte,apoi scobitura gleznei și călcâiul.

Doamne,ce picioare frumoase avea-subțiri și delicate,cu unghii îngrijite și colorate în roz sidefat.

-Ți-ai dat vreodată cu roșu? se trezi el întrebând deodată,ușor surprins de vocea sa răgușită.Degetele îi zăboviră pe picior mângâindu-l încet.

Libby închisese ochii de plăcere,dar când auzi întrebarea,îi deschise din nou.

-De ce mă întrebi?

-De curiozitate,spuse el.Părerea mea e că roșul e foarte atrăgător,adăugă el, trecându-și degetele ușor peste talpa ei.Când ea se înfioră,el repetă gestul.Se gâdila,deci.Nu mult,dar de ajuns pentru a fi sexy.

-Începe filmul,spuse ea cu o voce puțin nesigură.

-Vrei să mă opresc? întrebă el trecându-și degetele peste celălalt picior,dorința cuibărindu-i-se în stomac.

-Nu,adică da,nu vreau să pierd filmul.

-Dacă asta vrei.Degetele lui mai zăboviră puțin,după care se ridică întorcându-se repede ca nu cumva să-i vadă excitarea serioasă din dosul fermoarului.Oare ce aveau picioarele acelea subțiri de-l făceau să tânjească să pună mâna pe ele-sau pe ea?

-Vino lângă mine pe canapea,o chemă el.Numai puțin.

-Trebuie să mă duc să văd ce fac copiii.

-Or să te anunțe ei dacă au nevoie de ceva.Se pricep s-o facă foarte bine.

-Poate o gustare...

-Vino,Libby,spuse el întinzând mâna.Încet,aproape șovăitor,ea se duse spre canapea și își puse mâna într-a lui.El o trase ușor și ea se așeză alături pe canapea.

-Nu-i o idee prea bună,șopti ea.Știi doar ce se întâmplă când...când...

-Ne apropiem prea mult?

-Iar termini frazele în locul meu,se plânse ea,dar zâmbi în același timp.

-Nu se va întâmplă nimic,dacă nu vrei,știi foarte bine.Se întoarse ușor ca să-i vadă chipul.

-Zac,întotdeauna am dorit să se întâmple ce s-a întâmplat.Dar asta nu mă împiedică să cred că nu-i o idee bună.Cel puțin atâta timp cât concepțiile noastre se află la mare distanță.Ridicându-și ochii îl văzu privind-o,după care se uită din nou la propriile mâini,părând ușor surprinsă când descoperi că se frământau în poală.

-Trupurile noastre nu sunt la foarte mare distanță.

-Nu,aș spune chiar că sunt foarte apropiate.Dar fiecare vrem lucruri total opuse.

-Eu te vreau pe tine.Și tu mă vrei.Știu asta.

-Nu vreau să vorbim acum despre ceea ce vrei tu sau ce vreau eu,ci despre ceea ce nu vreau.Și nu vreau să mai discutăm despre asta.

-Vrei să încerci să repeți? spuse Zac zâmbind.

-Nu,zise ea neputându-și reține un zâmbet.Aș urmări filmul.Zac trase adânc aer în piept.

-Dacă asta vrei cu adevărat,atunci dorința ta e ordin pentru mine,spuse el lăsându-se pe spate și își puse brațul pe după umărul ei trăgând-o pentru a sta lipită de el.Altă mișcare nu făcu.După câteva minute,Libby îi aruncă o privire bănuitoare,iar el îi zâmbi încântat.

-Un film grozav.Libby își îndreptă din nou atenția asupra televizorului.Deci,se potolise așa cum îi ceruse ea.Nu era sigură dacă acest lucru o bucura sau o întrista.

Au stat unul lângă altul urmărind filmul în tăcere.Chiar dacă o parte din Libby era dezamăgită din cauza faptului că el nu mai continuase să încerce să o seducă,cealaltă parte din ea aprecia delicatețea de a-i lăsa timpul necesar pentru a-și limpezi gândurile.Din păcate,cu cât își petrecea mai mult timp în compania lui Zac,cu atât mai puțin limpezi îi erau gândurile.Nici nu trebuia să o atingă pentru a simți atracția fizică față de el.Nu trebuia decât să-i audă vocea aspră și caldă sau să-i simtă privirea ciocolatie ațintită asupra ei.În absența lui,imaginația ei funcționa din plin.Faptul că stătea pe canapea lângă el îi provoca imaginația la maximum.Era extrem de conștientă de brațul trecut pe după umărul ei și de felul cum degetele lui îi atingeau ușor clavicula.Imaginația ei făcu un pas-sau doi -Înainte și văzu acele mâini puternice mângâindu-i sânii,alunecând mai jos peste stomac,cuprinzându-i șezutul.

Nici chiar la începutul relației ei cu Bobby nu simțise așa ceva.Trase adânc aer în piept,se foi ușor și încercă să se concentreze asupra filmului.Numai că nu era ușor când nu avea în fața ochilor decât ceața dorinței.

-S-a întâmplat ceva? întrebă Zac privind-o.Atunci făcu ea greșeala.

Întoarse capul și îl privi în ochi. Când îi întâlni privirea și văzu toată dorința cuprinsă acolo, fu pierdută. Cum putea să lupte cu ceva de neînving? Cum putea opri ceva ce nu putea fi oprit? Oftă și se lăsă în voia soartei.

Zac îi mângâie fața cu mâna pe care o avea liberă și apoi își trecu degetele prin părul ei. Își lăsă capul în jos și îi sărută mai întâi un colț al gurii, apoi pe celălalt.

Urmară după aceea vârful nasului, fiecare pleoapă și un șir de sărutări de-a lungul maxilarului. Dar nu-i atinse buzele până când Libby nu își trecu degetele prin părul lui des și negru, deschizând gura. El scoase un geamăt și limba lui începu să se dueleze și să danseze cu a ei în timp ce o strângea mai tare. Îi scoase tricoul din blugi plimbându-și mâinile nerăbdătoare peste spatele ei, apoi în față, cuprinzându-i sânii prin sutienul alunecos.

Când degetele lui mari dădură peste sfârcurile ei sensibile, ea scoase un sunet slab și gutural -un sunet pe care el îl prinse cu gura făcându-l să-și găsească din nou ecoul în ea. Dintr-o singură mișcare îi desfăcu sutienul și i-l ridică expunându-i sânii mâinilor sale care căutau. Libby se înfiora și închise ochii. Nu voia asta și, totuși, nimic nu dorea mai mult. Și mai voia extraordinar de mult să-l atingă. Simțea nevoia să-l atingă. Își trecu mâinile peste bluza lui maron, bumbacul moale șicanându-i degetele. Faptul că el își ținu brusc răsuflarea o încuraja să-și continue explorările, astfel încât își lăsă mâinile să colinde peste pieptul lui larg, musculos, bucurându-se de senzația pe care i-o dădeau mușchii lui tari. Dar, în curând, nici acel contact nu mai fu de ajuns. Voia mai mult. Zac păru să știe ce voia, așa că îi dădu drumul doar cât să-și scoată bluza și s-o arunce pe podea. Îi luă mâinile apoi și i le puse pe pieptul său.

-Da. Atinge-mă, scumpa mea, șopti el. Atinge-mă. Își coborî privirea și îi văzu mâinile alunecându-i peste piept, făcând cerculețe prin părul creț și aspru.

Apăsându-i mâna cu a sa, îi spuse:

-Vreau să simți cum îmi bate inima, Libby. Cum bate nebunește.

Fără să spună ceva, ea îi făcu lui același lucru, arătându-i că și inima ei bătea exact la fel. Apoi își plimbă din nou mâinile peste pieptul lui, acoperind cu palmele fiecare sfârc. El făcu același lucru, luându-i sânii în mâini o clipă, după care își lăsă palmele peste sfârcuri.

-Arată-mi cum vrei să te ating, șopti el răgușit. Libby îi încercui sfârcurile cu degetele mari și așteptă să-i facă și el la fel. Nu-i curgea lapte, își spuse ea puțin surprinsă agățându-se de umerii lui. Zac o întinse atunci încet pe canapea, până când capul i se rezemă de brațul acesteia. Îi sărută sânii pe rând, după care buzele sale coborâră spre nasturele blugilor. Încercă să-l desfacă, dar nu putu.

-Naiba să-i ia de nasturi, mormăi ei cu gura lipită de stomacul ei.

-Îmi pare rău,spuse Libby.

-Să nu-i mai porți niciodată,îi ordonă el răgușit,izbutind să deschidă nasturele, după care trecu la următorul.După ce îl descheie și pe ultimul,Zac își strecură mâna pe sub blugi și își trecu degetele peste marginea dantelată a bikinilor ei.

-Zac.Vocea ei era o șoaptă fără suflare,o rugămintă pentru ca el să pună capăt aceluia chin-și să nu se oprească.El răspunse acelei rugăminți alunecându-și mâna peste pielea netedă a burții spre buclele care îi apărau secretele feminității.Libby își arcui șoldurile sub degetele lui cercetătoare.

-Ești atât de fierbinte și de dulce,gemu el continuând să investigheze.

Un țipăt asurzitor sfâșie liniștea și Libby deveni rigidă.

-Victoria.Se ridică repede în capul oaselor și își încheie sutienul și bluza înainte să dea fuga la fetiță.Zac se îndreptă și își luă capul în mâini,dar numai pentru puțin,căci țipătului Victoriei îi răspunse un plânset din dormitor.

-La naiba,mormăi Zac,după care își puse bluza și se duse să-și vadă nepotul.

Era ca și cum încăperea ar fi fost conectată la o instalație stereo.Copiii plânseră la unison în următoarea jumătate de oră.Zac și Libby treceau unul pe lângă altul în mijlocul încăperii în timp ce se plimbau în sus și-n jos ținând în brațe copiii,care plângeau.Abia tăcea unul și celălalt scotea un urlet făcându-l și pe primul să i se alăture.În cele din urmă izbutiră să-i facă pe amândoi să tacă în același timp.Nicky aruncă un zâmbet imens fără dinți,sughiță și salivă pe bluza de bumbac a unchiului său.Libby nu putu să nu schițeze un zâmbet când pe chipul acestuia se văzură mai întâi șoc,apoi înțelegere și în cele din urmă dezgust.Mai bine că Libby nu auzi ce mormăi Zac când îl așeză pe Nicky în coș și se duse în bucătărie.Peste câteva minute se întoarse cu o pată mare și umedă pe bluză.

-E ca o conspirație,se plânse el ușor revenind în living-room.Ultima oară când am văzut copiii lui Matt,unul a urinat pe pantalonii mei și celălalt a salivat pe spatele meu.Acum Victoria și Nicky.Era pentru prima oară când Zac îi spusese Victoriei pe nume,își zise Libby,chiar dacă o făcuse în contextul exprimării unei nemulțumiri.Să fi fost începutul unui progres?

-Fiindcă veni vorba de urinat,cred că Nicky pare cam ud.Dacă vrei s-o ții pe Cupcake,îl schimb eu.Zac se uită la Victoria,care își mesteca pumnul și scotea scâncete slabe ce amenințau să se transforme în suspine.După aceea se uită la Nicky,acum fericit și dând din piciorușe în coșul lui și care avea o pată mare și umedă pe partea din față a costumașului.Hotărî să-și încerce norocul cu el.

Nepoțelul lui era chiar drăguț când nu făcea gălăgie,își spuse Zac.

Avea bărbia hotărâtă și ochii întunecați ai unui adevărat Webster. Când Zac îi scoase scutecul ud, Nicky gânguri, bolborosi și își agită piciorușele în aer. Nu era prea greu, își spuse Zac.

-Uită-te la el. Se distrează de minune.

-Zac, ar trebui să știi câte ceva despre băieții nou-născuți.

-Ce anume?

-Că nu-i o idee prea bună să-i lași... să-l lași expus până aduci un alt scutec, zise ea.

-Hei, dar vin imediat, n-o să pățească nimic. Se duse în camera copilului și se întoarse cu un scutec curat și un alt costumăș. Îngenunche lângă coș.

-Hei! exclamă el uitându-se la picăturile care sclipeau pe picioarele și pe stomacul lui Nicky. Cum de s-a udat așa?

-Să nu zici că nu te-am avertizat, spuse Libby peste căpșorul Victoriei.

-Nici prin cap nu mi-ar fi trecut, murmură Zac. Se ridică și scoase de pe cracul pantalonului șervețelele de hârtie pe care le vârâse mai devreme. Oftă și șterse copilul, genunchiul acestuia și apoi podeaua. Când termină, duse un Nicky mulțumit, care căsca, în camera lui, unde îl așeză cu grijă în leagăn. După aceea lăsă ușa puțin întredeschisă ca să audă dacă plângea din nou. Între timp, Libby încercă să o pună pe Victoria din nou în coș, dar în clipa în care o lăsă jos, fetița începu să se agite. Ridicându-și privirea, îl văzu pe Zac uitându-se la ea.

-O să încerc să-i dau să sugă. Nu cred că-i e foame, dar reacționează ca și cum nu i-ar strica. Așezându-se la un capăt al canapelei, își ridică tricoul. Zac stătea în capătul celălalt urmărind totul cu atenție. Libby îi aruncă un zâmbet stânjenit și se întoarse puțin cu spatele, dar Zac spuse:

-Nu. Nu te întoarce. Lasă-mă să mă uit. Îmi place să privesc, Libby.

CAPITOLUL 8

Privirile li se întâlniră și rămaseră astfel și în timp ce ea desfăcu o cupă a sutienului. Zac ridică o sprânceană.

-Interesant. N-am observat că se poate face așa, altfel nu m-aș mai fi obosit să-l deschei din spate. Un zâmbet slab îi apărui pe buze văzând-o pe Libby coborându-și privirea fâstăcită asupra fetiței nerăbdătoare. Zac mai văzu cum degetele ei așezară sânul cum trebuie, după care Libby își ridică din nou privirea în timp ce Victoria prinse sfârșitul cu lăcomie. Zac se uită de la chipul ei la copilul care suga și apoi iar la ea observând căldura pe care o emanau ochii ei, ca albastrul miezului nopții. Nu-și putea lua privirea de la scena ce i se înfățișa ochilor-maternă și, totuși, ciudat de erotică.

Își imaginează deodată că o ținea pe Libby rezemată cu spatele de pieptul lui, înconjurând-o cu brațele, în timp ce el ținea sânul pentru fetiță.

-Ce simți? o întrebă el încet.

-Nu știu...e bine, spuse ea după care se opri puțin, căutând cuvintele potrivite. Mă face să-mi fie...cald și să mă simt...legată, zise ea atunci și oftă. E greu de explicat.

-Nu doare? Adică, văd că suge atât de tare.

-La început m-a durut, dar după o săptămână, două m-am obișnuit și acum nu mă mai doare deloc. Zac privi până văzu ochii Victoriei închizându-se, suptul devenind mai puțin feroce, și cu mai multe pauze. Libby își trecu vârful unui deget peste latura feței copilului cu atâta dragoste în privire, încât vederea ei era aproape dureroasă. Deodată, Zac avu impresia că înțelege ce încercase Libby să spună cu darea unui exemplu. Dacă ar fi avut și el pe cineva care să aibă nevoie și să depindă de el așa cum Victoria avea nevoie și depindea de Libby, ar fi făcut și el tot ce ar fi putut pentru acea persoană.

Poate că avea dreptate când spunea că ea și Zac erau prea diferiți, că fiecare avea nevoie de ceva ce nu-i putea oferi celuilalt. El voia o iubită fierbinte, pasională și temporară. Libby voia, avea nevoie și merita o legătură permanentă. Bine, poate avea pe jumătate dreptate. Știa că este fierbinte și pasională și o dorea cu toată ființa lui. Fără îndoială. Era potrivită pentru el, Perfectă. Poate că el nu era potrivit pentru ea.

Filmul era pe sfârșite când adormi Victoria. Zac și Libby rămaseră tăcuți uitându-se la televizor. Zac n-ar fi putut spune la ce anume se uitau, nici dacă i s-ar fi oferit o mie de dolari. Se părea că nici Libby nu se putea concentra. Își rodea lacul de pe unghia degetului mare, își răsucea părul, își învârtea inelul.

Privind-o fascinat, Zac se întrebă unde îi dispăruse, oare, toată seninătatea. Nu o mai văzuse niciodată astfel. Propriul lui cap semăna cu o intersecție aglomerată la ora cinci după-amiază. Gânduri, idei, amintiri, toate treceau unele pe lângă altele oprindu-se doar pentru o clipă. O văzu pe Meggy, fiica Pamelei. Se dusese la cină la Pam, dar seara aceea fusese dezastruoasă. Meggy se agitase și se smiorcăise tot timpul și, în final, l-a lovit pe Zac peste picior strigându-i că nu putea să-l sufere, după care a fugit în camera ei plângând. Apoi îi văzu pe copiii lui Matt și Alice care începuseră să urle de cum au fost puși în brațele lui Zac. Și imaginea lui Nicky, așa cum fusese mai devreme în seara aceea, plângând continuu. Se văzu pe sine la douăzeci și unu de ani, jurând că va avea propria firmă până va împlini douăzeci și cinci de ani.

Și se văzu la douăzeci și cinci, jurând că va face o avere extraordinară în mai puțin de zece ani, indiferent cât de mult ar fi trebuit să muncească sau la cât de multe lucruri ar fi fost nevoit să renunțe. Și o văzu pe Libby, cu unghiile degetelor de la picioare sîdefate, cu părul ca o draperie sclipitoare căzându-i pe spate, cu ochii întunecați care aruncau fulgere argintii când discuta aprins și cu zâmbetul ei care putea învălui inima unui bărbat. Libby, așa cum o văzuse numai cu puțin timp în urmă, cu buzele iritate de sărutările lui, cu sânii expuși privirii lui - cea mai frumoasă femeie pe care o cunoscuse vreodată.

Dar mai era și Libby asudată întinzând brațele spre copilul nou-născut, chipul ei strălucind de adorație când strângea copilul la piept. Și, indiferent ce-ar fi simțit, sau cât de apropiați ar fi devenit, copilul era și avea să fie totdeauna - acolo. Imediat ce se termină filmul, Libby se ridică.

- Hannah trebuie să sosească din clipă-n clipă, așa că ar fi bine să o duc pe Cupcake acasă s-o culc în pătuțul ei.

- Dacă mai stai până vine Hannah, te conduc eu acasă.

- Am mașina mea, spuse ea încet.

- Ah, bine, ai grijă cum conduci.

- Totdeauna am grijă, doar am o încărcătură de preț, zise ea luând-o pe Victoria și aplecându-se apoi după sacoșa uriașă cu scutece pe care o căra tot timpul.

- Lasă-mă s-o duc eu, spuse el apucând sacoșa și punând-o pe umăr. O conduse până la mașină și puse sacoșa pe bancheta din spate în timp ce ea așeza fetița în scaunelul ei. Își ridică privirea apoi și zâmbi timid.

- Îți mulțumesc pentru... îți mulțumesc pentru...

- Pentru că te-am rugat să vii să-mi salvezi pielea? Ca să nu mai vorbim de timpane. Eu îți mulțumesc că mi-ai sărit în ajutor, spuse el zâmbind. Bănuiesc că, uneori, cavalerii în armuri strălucitoare sunt femei. Îi mângâie obrazul cu dosul mâinii.

- Noapte bună, Libby. De ce sunase ca și cum i-ar fi spus adio? se întrebă Libby îndreptându-se spre casă. Să fi fost resemnarea din ochii lui sau finalitatea din glas? Nu era sigură. Știa doar că se schimbase ceva când el stătuse și o privise în timp ce ea o alăpta pe Victoria. De fiecare dată când se uitase la el, îl văzuse încruntat de parcă ar fi fost tulburat de gânduri grele. Și, pe măsură ce trecea timpul, ea sesizase o ușoară, dar certă retragere din partea lui.

Atunci ce se schimbase? Exclusese toate obiecțiile pe care le avea ea cu privire la o eventuală relație. Să fi descoperit una pe care nu o putea depăși? Care să fi fost? Fuseseră gata să facă dragoste, pentru Dumnezeu! Aproape că își pierduse mințile de pasiune în brațele lui și avea impresia că și el simțise la fel.

Atunci, de ce se răcise dintr-odată? Oare, plânsul Victoriei să fi fost de vină? Era trecut de miezul nopții și era foarte obosită, așa că poate intuiția ei nu mai funcționa bine. Nu suporta gândul că relația lor ar fi putut lua sfârșit atât de curând-avea un presentiment că ar fi regretat tot restul vieții ei. Totuși, se temea că, dacă lucrurile nu se încheiau acum, avea să regrete mult mai târziu.

Unu dimineața. Zac avea o întâlnire a doua zi la ora opt cu un nou distribuitor și nu putea dormi. Se plimbă un timp prin încăpere în sus și-n jos, după care se trânti pe canapea uitându-se la pești. Nu știa de ce, dar deodată i se păru o prostie să aibă pești care se potriveau cu living room-ul. De ce acceptase, oare, așa ceva? Și încă ceva. Era prea liniște. Toată seara fusese înconjurat de copii plângând, de zgomotul televizorului și de vorbăria plăcută a lui Libby. Acum liniștea care ar fi trebuit să fie atât de binevenită, îl călca pe nervi. Deschise radioul, mutându-l de pe postul lui preferat care transmitea muzică clasică pe un altul de hard rock.

Era mai bine. Poate că zgomotul acela avea să-l împiedice să mai gândească. Îi era teamă că, dacă se gândea prea mult, avea să dea naibii tot și să fugă la Libby cu toată viteza. Dar își plănuiise viața de prea mult timp și cu prea mare greutate pentru a lăsa să-i apară ceva în cale. Trebuia să colinde prin diverse locuri. Asta hotărâse cu mulți ani în urmă. Și, dacă avea să se așeze vreodată, acest lucru se va întâmplă numai după cei zece ani. Și chiar și atunci -dacă se întâmplă-nu aveau să existe copii. Frații lui avuseseră grijă să asigure continuitatea numelui de Webster, așa că el putea să stea liniștit în această privință. Și, deși o dorea pe Libby cu o pasiune mistuitoare, nu voia nimic permanent, iar ea nu era de acord cu altceva. Până la urmă, pricepuse asta. Așa că avea să renunțe. Dorința care ardea în el nu putea să dureze o veșnicie. Nu? Îi va trece. Într-o bună zi.

Și ca să nu se mai gândească la Libby, poate avea s-o invite undeva pe blonda aceea pe care o cunoscuse la clubul de tenis. Era convins că aceasta nu se gândea la nimic altceva decât la o simplă întâlnire în timpul weekend-ului următor.

Totuși, pentru a fi drept cu Libby, va vorbi, probabil cu ea. Măcar atâta putea face. O cină plăcută la lumina lumânării și o mâncare bună izbuteau mereu să vindece sentimentele rănite. Poate că nu se va supăra prea tare, își spuse el. Tot timpul fusese convinsă că fiecare dorea altceva. Și, pe urmă, va fi mai bine să o mai vadă pentru, ultima oară. O sună luni dimineață și îi făcu o invitație la cină pentru vineri seară. Mai vorbiră câteva minute, pentru că Zac se afla între ședințe, dar conversația aceea îl făcu să se simtă bine. Fluieră ușor în timp ce străbătea culoarul. De obicei îi plăceau întâlnirile de afaceri. Îi plăceau provocarea și stimularea de idei noi, dar, în ziua aceea, se gândea aiurea.

Gândul la Libby îi distrăgea atenția în momentele cele mai stranii. Un râset care se auzi de pe culoar îl făcu să-și amintească de râsul ei. Nimeni nu râdea ca ea-muzical, molipsitor, incredibil de sexy. Un coleg închise o servietă neagră și sclipitoare... iar Zac se gândi la părul lucios și negru al lui Libby care îi cădea pe umeri. Când secretara îi aduse un mesaj telefonic pe o hârtie roz, el se gândi la unghiile sidefate ale lui Libby. Simți că începe să transpire. Ridicând mâna nerăbdător, spuse:

-Ce-ar fi să facem o pauză de cinci minute?

Fără să aștepte acordul celorlalți, părăsi încăperea și porni spre ușa de la intrare. Era o zi răcoroasă, cu burniță, dar el ieși, totuși. Își dorea să se fi apucat de fumat. Poate că o țigară mentolată i-ar fi pus ordine în gânduri, deși avea îndoieli. Dacă ar fi fost mai tânăr, ar fi izbit cu pumnul în zid. Bineînțeles că și-ar fi rupt mâna, probabil, deoarece zidurile erau din cărămidă. Dar, când era mai tânăr, îl preocupa mai mult orgoliul masculin decât să atingă miezul problemei. Și problema era Libby. Fir-ar să fie! De ce nu-i ieșea din cap femeia asta?

Va trebui să rezolve această problemă cât mai repede. Vineri seară, ori îi va spune că nu se mai puteau întâlni, ori avea să facă dragoste cu ea până la pierderea rațiunii.

Toată săptămâna, Libby se așteptă ca Zac să sune găsind o scuză neîntemeiată pentru a nu se mai întâlni vineri seară. Deși nu știa de ce, instinctul îi spunea să aștepte acel telefon. De fiecare dată când îl auzea sunând, inima începea să-i bată cu putere și trebuia să facă un efort pentru a răspunde. Dar nu era Zac niciodată. Ar fi vrut să-l sune ea-îi era dor să stea de vorbă cu el, să-l vadă, să-l simtă strângând-o în brațe cu putere-dar simțea că lucrurile se schimbaseră între ei. Hannah păru să confirme acest fapt miercuri după-amiază când ieșiră cu copiii în parc și luară masa de prânz la umbra arțarilor care străjuiau aleea. Primele ei cuvinte au fost:

-Ce naiba i-ai făcut lui Zac? Libby, care se aplecase să o ia pe Victoria din cărucior, se opri puțin și se îndreptă.

-Ce vrei să spui?

-A fost foarte tăcut în ultimele zile. Dacă mi-a spus două vorbe când am venit acasă vineri seară; poate a scos vreo trei cuvinte când a venit duminică la cină.

M-am gândit că ori l-ai trântit de pământ, ori l-ai sărutat până l-ai făcut să amuțească. Libby luă fetița din cărucior și o așeză pe pătura întinsă pe iarbă.

-Hannah, habar n-am ce e-n capul omului ăstuia.

Totul a fost în regulă vineri seară. Am discutat, ne-am uitat la televizor și totul a

mers bine.Următorul lucru pe care mi-l amintesc e că privea în gol.Speram ca tu să-mi spui mai multe.Hannah deschise capacul cutiei cu carne de pui pe care o cumpărase pe drum spre parc.

-Aș vrea tare mult să te pot ajuta.Dar,dacă ți-e de folos,îți spun că eu una cred că l-ai făcut să fie extrem de încordat.

-Nu cred că eu sunt de vină,spuse Libby posomorâtă.Ci copilul.Știi,în seara aceea am văzut cât de bun poate fi cu copiii dacă lasă jos garda.Între el și Nicky a fost un timp o adevărată prietenie.După aceea Nicky a adormit,iar Zac se uita la Victoria de parcă micuța ar fi avut două capete și șase ochi.

-Eh,va trebui să se obișnuiască mai devreme sau mai târziu,spuse Hannah cu gura plină.Doar are două nepoate și un nepoțel; sub vârsta de doi ani.

-Dar nu-i vede prea des,nu?

-Se duce la New York de vreo două,trei ori pe an,iar Matt și Alice vin aici cam tot atât de des și,de obicei,stau la Zac.

-De ce? La tine nu-i mai mult loc? Chipul lui Hannah se întunecă.

-Lucrurile sunt puțin cam încordate între Matt și mine.E de părere că ar trebui să fac mai multe eforturi pentru a lua legătura cu Ben.El și Ben sunt foarte apropiați.

-Dar i-ai spus lui Ben că ești însărcinată.

-I-am scris imediat ce am aflat.Am fost silită să stau în pat câteva săptămâni din cauza unei sângerări și l-am implorat să vină acasă.Nici măcar nu mi-a răspuns la scrisoare.Următorul și ultimul contact pe care l-am avut cu el a fost când i-am trimis hârtiile de divorț.Ultima dată când cineva a primit o veste de la el a fost când i-a trimis o scrisoare lui Matt,în care-i spunea că urma să plece în Orientul Mijlociu pentru un post de consultant special și că va lipsi câtva timp.Dar m-am obișnuit cu gândul că nu se va mai întoarce.Nicky și cu mine ne vom crea propria noastră viață.Oftă.

-Hai să vorbim despre ceva mai puțin deprimant.Ca de exemplu,când te mai vezi cu Zac?

-Vineri seară,spuse Libby întinzându-se spre una din cutiile cu cartofi.

Hannah mai mușcă o dată din pulpa de pui și mestecă gânditoare.

-Dacă sunt prea indiscretă,să-mi spui.Ce simți față de fostul meu cumnat?

-Mă face să am senzația că am o sudamină gravă.Hannah începu să râdă.

-Mi-am închipuit eu.E un tip nemaipomenit,nu?

-Da.Nemaipomenit.Superb,inteligent,încăpățânat,arogant și...

-Am înțeles.Nu renunța prea ușor,Libby.S-ar putea să fie ca o nucă greu de spart,dar merită efortul.Și,nu știu dacă asta înseamnă ceva pentru tine,dar cred

că ești potrivită pentru el. Mai mușcă o dată din pulpă.

-Și mai cred că și tu îi provoci lui sudamină.

Deb sună vineri dis-de-diminează.

-Libby, nu pot veni în seara asta.

-De ce? S-a întâmplat ceva?

-Da, sunt pe moarte, spuse ea după care tăcu puțin, strănută de două ori și apoi continuă: Sau am murit deja și nu știu încă. Strănută din nou.

-Se pare că te simți groaznic.

-Doctorul a spus că-i doar o alergie, dar ce știe el? Mie mi se pare că am pneumonie. Sper că nu-ți creez probleme.

-Ah, nu. Nu, totul o să fie în regulă. Sunt sigură că Hannah o să poată veni.

Îi promise să o sune mai târziu să vadă ce mai face și pe urmă îi telefona lui Hannah.

-Vai, îmi pare rău, Libby, dar tocmai ieșeam, spuse Hannah cu regret. Mă duc să-mi petrec weekend-ul la părinții mei în Jersey. Libby îi mulțumi și rămase privind telefonul dezamăgită. Nu s-ar fi supărat să gătească pentru Zac, dar o invitație la ea acasă l-ar fi speriat de-a binelea, probabil. Neștiind ce altceva să facă, îl sună pe Zac la birou. Răspunse secretara, iar Libby tăcu o clipă când auzi acea voce caldă și plăcută. Era o voce de dormitor, dacă exista așa ceva. Își înăbuși gelozia care pusese stăpânire pe ea și ceru cu Zac.

-Se află într-o ședină, spuse vocea aceea sexy. Doriți să-i lăsați un mesaj?

-Vreți să-i spuneți să o sune pe Libby Austen când va putea? Are numărul meu.

Puse receptorul la loc cu grijă și își mușcă buzele. Și acum ce avea să facă? Să stea să aștepte telefonul lui sau să dea fuga la magazin să cumpere ceva pentru cină? Se hotărî să se ducă la magazin.

Telefonul suna când deschise ușa, având o pungă de alimente într-o mână și fetița în cealaltă. Trânti punga pe dulap, dar aceasta se răsturnă făcând să se împrăștie totul și sperind-o pe Victoria, astfel încât aceasta începu să plângă imediat.

-Alo?

-Zac la telefon. De parcă ar mai fi trebuit să se prezinte când, de la primul cuvânt, Libby simți fiori prin șira spinării.

-Bună, Zac, spuse ea ridicând glasul ca să acopere urletele fetiței. Femeia care trebuia să stea cu Victoria diseară nu mai poate veni și m-am gândit că am putea lua masa aici dacă n-ai nimic împotriva. Urmă un moment îndelungat de tăcere la celălalt capăt al firului, după care Zac spuse:

-Poate că n-ar fi o idee prea bună. Se pare că fetița nu se simte prea bine azi.

Libby o ridică pe umăr și începu să o bată ușurel pe spate.,

-Ba se simte foarte bine.E doar puțin agitată pentru că n-a dormit.Am cumpărat tot ce trebuie pentru *fettuccine Alfredo*,spuse ea apoi știind că era mâncarea lui preferată.

-*Fettuccine Alfredo*? Păi,dacă ești sigură că fetița se simte bine...la ce oră?

-La șapte e bine? Asta era ora la care plănuisem să ieșim inițial.

-Atunci,ne vedem la șapte.Să aduc o sticlă de vin?

-Nu beau alcool atâta vreme cât alăptez.Dar adu dacă vrei.N-am nevoie de nimic.Am cumpărat o pâine italienească și o să fac o salată.

-Dacă nu bei tu,nu beau nici eu.Dar insist să aduc ceva totuși,spuse Zac cu fermitate.O să trec pe la *Guido's* să cumpăr niște prăjituri cu frișca.

-Sună grozav.Ne vedem la șapte.Mâna lui Libby zăbovi pe telefon multă vreme după ce închise.Știa că nu era o idee bună,dar Zac o fascina,o intriga,o fermeca. Și era îndrăgostită de el.Realizarea acelui fapt nu o surprinse prea mult.Era ceva ce știa referitor la ea.Avea părul negru,ochi albaștri,un copil,un câine și o dragoste imensă pentru un anume Zachary Webster.

Excelent.Tocmai ce-i trebuia.Nu numai că el nu era îndrăgostit de ea dar avea un puternic presentiment că el căuta un mod delicat de a pune punct întregii situații. Oftă și o legănă pe Victoria înainte să înceapă pregătirile pentru cină.Având un copil,lucrurile nu mergeau totdeauna așa cum intenționa ea,așa că se gândi să facă totul cu cât mai mult timp înainte.Totuși,până se termină de spălat pe cap și de uscat părul,de hrănit și de plimbat câinele,de alăptat pe Victoria și de jucat puțin cu ea,mai avea doar un sfert de oră sau douăzeci de minute la dispoziție pentru a se îmbrăca.Ar fi fost destul dacă Zac n-ar fi venit cu un sfert de ora mai devreme.Înfășurată doar într-un prosop,Libby scoase capul pe ușă și îi zâmbi stânjenită.

-Bună,ai ajuns mai devreme.El se uită la ceas.

-Bănuiesc că da.Nu avea de gând să-i spună că acest lucru se întâmplase pentru că abia aștepta să o vadă.Poate că nu avea s-o mai vadă niciodată și acea ultimă seară cu ea conta pentru el.

-Pot să intru sau vrei să mă lași să aștept aici până la șapte? Nu sunt prea sigur dacă prăjiturile vor rezista,totuși.Îi aruncă un zâmbet încântat de fâstâceala de pe chipul ei și bucuros de faptul că lui i se datora.

-Nu sunt tocmai îmbrăcată,dar...Se întrerupse când Victoria începu să se agite.

Ținând bine prosopul,Libby deschise ușa mai larg.

-Cred că ai face mai bine să intri.

După ce Zac intră în living-room,ea dădu fuga în dormitor,lăsându-i foarte puțin timp să-i vadă picioarele imposibil de lungi și subțiri și umerii goi.

Dumnezeule,îi era foame-și nu avea nici o legătură cu *fettuccine Alfredo*.În clipa aceea,un sunet slab îi aminti că nu era singur și aruncă o privire nervoasă spre fetița care era așezată în scăunelul ei.

-Bănuiesc că am rămas doar noi doi,puștoaico,nu?

Victoria purta o rochiță roz cu danteluță.O fundă tot roz îi prinsese singura buclioară de păr negru.Își ridică privirea spre el și dădu dintr-un picioruș desculț.Văzând că nu obține rezultate,începu să dea din ambele piciorușe.

Zac se așeză pe vine în fața ei.

-Bună.Ea își agită mânuțele,dar nu plânse,ceea ce îi dădu curaj.

-Ce mai faci? Victoria dădu din mâini din nou,continuând să-l privească țintă.El întinse atunci un deget pe care ea i-l apucă imediat.

-Trebuie să petrec cu mămica ta câtva timp în liniște în seara asta,spuse el atunci.O să te gândești să te culci devreme? Tu ești cu ea în fiecare zi.Eu vreau s-o împrumut doar pentru câteva ceasuri în seara asta.Dacă ești cuminte,o să-ți aduc...ăăă...nu cred că te-ai descurca deocamdată cu o bomboană...dar o să-ți aduc piure de piersici sau ceva de genul ăsta.Da?

Îi strânse ușurel mânuța.

-S-a făcut?

CAPITOLUL 9

O clipă,Zac se minună cât de tare îi strângea micuța degetul,de parcă ar fi fost ceva important la care nu voia să renunțe.Era,într-adevăr o dulceață-când nu plângea.Cât despre Libby,Zac tot nu era sigur dacă avea de gând să pună capăt în mod amical acelei relații sau dacă avea s-o continue cu pasiune.Poate se va ivi ocazia să cântărească situația în seara aceea fără întreruperi.

Câinele începu să schiaune la ușa din spate.

Amintindu-și ce spusese Libby în seara aceea când venise la cină despre faptul că putea deranja vecinii,se duse să-i dea drumul în casă.Luându-și inima în dinți,deschise ușa din bucătărie.Câinele dădu buzna înăuntru,dând din coadă și scoțând tot felul de sunete de bucurie și imediat sări pe Zac.Acesta încercă să-și țină fața departe de limba nesfârșită a animalului.După cât se părea,Victoriei nu-i plăcea să stea singură,fiindcă scâncetele ei se transformă în țipete.Zac se duse atunci la ea și o privi nesigur.Dumnezeule,urla din toată ființa,asta era sigur.Fața i se făcu roșie,pumnii i se încleștară și picioarele loveau aerul furioase.El nu putu decât să-i admire fermitatea.

Libby scoase capul pe ușa dormitorului.

-Zac,vrei s-o iei în brațe și să te plimbi puțin,cu ea? E obosită,dar nu vrea să doarmă.O să se liniștească în curând și eu nu voi mai lipsi decât câteva minute.

Îți mulțumesc,zise ea închizând din nou ușa.

Să o ia în brațe? Probabil că glumea.Oare Libby nu aflase până acum ce efect avea el asupra copiilor? Făcu o grimasă și luă fetița în brațe,ținând-o așa cum îi arătase ea.Își ținu răsuflarea așteptând să se declanșeze adevăratele urlete.

Dar,țipetele se transformară în scâncete.Apoi,când îi dădu suzeta pe care ea atătuse în scăunel,plânsul încetă de tot.

Victoria se uită la el,gurița ei mestecând auzeta cu furie.Zac privi cum genele ei lungi și negre-la fel ca ale mamei ei-tremurară o dată,de două ori și apoi se închiseră.Continuă să se uite la ea.Avea o piele atât de moale-nu credea să mai fi simțit vreodată ceva atât de moale.Și era atât de micuță.Să fi fost oare rodul imaginației lui,aceiași ochi de un albastru întunecat,ba chiar și aceeași bărbie încăpățanată.Iar bucla de păr avea aceeași culoare neagră,frumoasă.

-Îți mulțumesc.Se întoarse când auzi acele cuvinte șoptite și rămase cu gura căscată.Purta o fustă scurtă roșie și un tricou scurt de aceeași culoare,amândouă din material moale de tricou,care îi acoteau în evidență formele.Dar nu numai asta îi făcu inima să bată cu putere și palmele să asude.Mai erau și sandalele aurii din picioarele ei goale,care lăsau să i se vadă unghiile lăcuite cu un roșu strălucitor.Nu era sigur,dar avu impresia că scosese un geamăt.

-Ce-ar fi s-o așezi pe Cupcake în leagăn? întrebă Libby mergând înaintea lui prin hol.El o puse pe Victoria încet pe burtică în leagănul ei.Libby îi înveli piciorușele cu un pled moale roz cu verde și stinse lumina.

-Îți mulțumesc că ai adormit-o.S-a potolit imediat ce ai luat-o în brațe.

Zac dădu din cap și o urmă în bucătărie.Cina decurse bine.Sau cel puțin așa se gândea el.Nu-și aminti nimic din ce mâncase.Nu își putea menține atenția asupra mâncării și nici să-și ia ochii de la picioarele ei extrem de lungi și de la degetele ei fermecătoare.Și nu numai asta.Fiecare cuvânt rostit de ea,fiecare gest pe care îl făcea se întipărea în mintea lui.Chiar dacă avea să trăiască o sută zece ani,tot nu avea să uite cum îi cădea părul pe spate asemeni unei cascade sau cum îi străluceau ochii când râdea sau cum își țuguia buzele când cădea pe gânduri.

Crezuse că seara aceea avea să fie atât de simplă.Or să-și spună ce aveau pe suflet,după care el o să-și vadă de drum.Sau or să petreacă ceva timp în patul ei și după aceea el avea să-și vadă de drum.Numai că acum nu i se mai părea simplu.Își dădu seama că nu-i putea spune că nu mai voia să o vadă,pentru că adevărul era că voia să o mai vadă.Iar și iar.

Și avea presimțirea că o singură noapte petrecută în patul ei nu ar fi fost de ajuns. Deloc.

-S-a întâmplat ceva? Zac clipi de câteva ori și apoi se uită în farfurie. *Fettuccine Alfredo*. O mare parte dispăruseră, așa că își închipui că le mâncase.

-Nu, totul e-n regulă. Mâncarea e delicioasă. Ar fi putut fi coajă de copac stropită cu oțet că el tot nu și-ar fi dat seama. Totuși, observă că era cald în încăperea. Ziua începuse blând, dar, de când ajunsese acolo, temperatura părea să fi crescut-sau, cel puțin de când se îmbrăcase ea cu lucrurile acelea nemaipomenite.

Asta a fost o greșeală imensă. Ar fi trebuit să plece. Dacă ar fi judecat puțin, i-ar fi mulțumit pentru cină și ar fi plecat. Dacă ar fi avut un instinct de autoconservare, ar fi fugit mâncând pământul. Era prea periculos să rămână. Din păcate, niciodată nu se speriasse de un mic pericol. Ba întotdeauna fusese captivat de așa ceva.

De obicei nu risca, deși cu câțiva ani în urmă luase lecții de parașutism. Pericolul pe care i-l promitea ea era prea seducător pentru ai opune rezistență.

-Vrei desertul acum sau mai târziu?

-Mai târziu. O privi cum strânge masa. Se gândea la cu totul altceva ca desert.

-La ce te uiți? îl întrebă ea.

-La tine, zise el și un zâmbet trist îi apărură pe buze. Fără îndoială că atunci când se hotărâ să capituleze, o făcea din toată inima.

-De ce?

-Încerc să mă hotărâsc ce vreau să fac mai întâi. Să te sărut până o să-ți iasă ochii din cap, să-ți ridic tricoul ăsta sexy și să-mi umplu mâinile cu sânii tăi? Sau să-ți sărut dosul genunchilor până se vor îndoii? Ce zici?

Ea și-l putea imagina perfect făcând-acele lucruri. Le visase de nenumărate ori, dar vorbele lui o luară prin surprindere ținând cont de felul cum se purtase când se despărțiseră ultima oară. Neștiind cum să reacționeze, ea, practic, sări de pe scaun și spuse:

-Trebuie să spăl vasele, așa că sunt de părere că ar trebui să te duci în living-room și să aștepti.

-Te ajut. Te rog, nu.

-Nu! Adică, nu-i nevoie. N-o să dureze mult.

-Totuși, o să te ajut, repetă Zac și ridicându-se, își duse farfuria în chiuvetă, dădu drumul la apă și o spălă. Tu le speli, eu le limpezesc.

-Zac, mă descurc și singură, spuse Libby, dar bănuia că nu avea să ajungă la nici un rezultat. Zac avea în ochi acea licărire, de oțet, care spunea că vrea să stea pe lângă ea și să-i creeze o stare de nervozitate. Și reușea foarte bine.

Dumnezeule, individul ăsta o tulbura teribil.

În timp ce ea umplea chiuveta cu apă,Zac veni cu un șorț pe care i-l prinse în jurul mijlocului.Făcând acest lucru izbuti să-și treacă degetele peste șoldurile ei,dar când ea se întoarse și îi aruncă o privire suspicioasă,el arboră un zâmbet inocent și îi legă cordonul la spate.Ea îl privi feroce și luă o farfurie.

-Ai lăsat un locșor nespălat,spuse el arătându-i punctul respectiv și atingându-i sânii în treacăt.

-N-am ajuns încă acolo,mormăi ea luând buretele și se întoarse ușor pentru ca el să nu vadă reacția pe care o aveau sânii ei la acea atingere.

-Ah! Iartă-mă,spuse el,dar tonul nu era deloc de scuză.

-Zac,du-te,te rog,în living-room.Îi veni să intre în pământ când auzi acel sunet disperat al vocii ei,dar trebuia să stea câteva minute singură,altfel avea să spună tot ce simțea.Sentimentele ei erau încă noi și copleșitoare și era deja gata să-i spună.Numai că se temea că el nu voia să asculte și poate impactul cuvintelor ei îl va face să plece.Și ea nu voia asta.

-O să te ajut,spuse el.

-Poate că-mi ies din minți.

-Aș prefera să te ajut să ieși din haine,zise el trăgând-o pentru a-i adulmeca părul și a-i săruta ceafa.Apoi,degetele lui îi găsiră imediat și îi atinseră sfârcurile întărite.În clipa aceea,ea i se răsuci în brațe și buretele ud îl lovi drept în piept.

-Hei! exclamă el dându-se înapoi.Pentru ce-a fost asta?

-Răsplata,spuse ea zâmbind slab.

-Aha.Păi,se spune că cinstit e să se răspundă cu aceeași monedă.Zac luă buretele,îl înmuie în apa caldă și plină de clăbuc și îl ridică.Libby făcu un pas înapoi.

-N-o să îndrăznești.Zac zâmbi.

-Crezi? Ea scutură din cap nesigură.

-Ai dreptate,spuse el lăsând buretele să cadă înapoi în chiuvetă.Există modalități de a ți-o plăti care-mi plac mai mult.

-Ca de exemplu? întrebă ea privindu-l bănuitoare.

-O să mă gândesc și o să-ți spun.Își apucă apoi poalele cămășii și o trase peste cap azvârlind-o pe spătarul unui scaun.Ea făcu ochii mari.Dumnezeule mare,era superb-un piept larg și bronzat,cu cârlionți negri doar în partea de sus.Libby înghiți în sec nedezipindu-și privirea de la trupul lui.În seara aceea,când îl atinsese,nu se uitase prea bine la el.Fusese mult prea absorbită de senzațiile pe care i le stârnea.Acum,însă,își lăsă privirea lacomă să colinde liberă.Niciodată nu-și închipuise că un bărbat putea fi frumos.Dar acesta era cuvântul potrivit pentru a-l descrie pe Zac.Se întrebă în treacăt și prin ceață cum era posibil ca un

individ care stătea toată ziua în birou să fie atât de frumos bronzat,dar apoi își spuse că nu-i păsa.Îi păsa doar că arăta minunat-puternic,solid,ferm.Și era acolo.

-Când mă privești așa mă faci să doresc să te ating.Doresc asta mai mult decât orice altceva pe lume,spuse el cu o voce care vibra de dorință.

Privirile li se întâlneau și Libby se întrebă dacă era un lucru înțelept.Poate că nu,dar îl dorea,avea încredere în el.Și îl iubea.Începuse să-și dea seama că el n-ar fi putut,sau n-ar fi vrut,să-i ofere siguranța de care ea avea atâta nevoie, dar,voia ea,oare să treacă prin viață fără să știe cum era să fii iubită de el,chiar și pentru puțin timp?

Făcu un pas spre el,dorința citindu-i-se de departe.Dar el nu o atinse imediat,ci o privi o clipă îndelungată cu intensitate.

-Gândește-te,Libby.Pentru că,Dumnezeu mi-e martor,dacă încep,de data asta n-am de gând să mă mai opresc-doar dacă se va prăbuși casa,zise el zâmbind stins.Și poate nici atunci.Doamne,cât de speriată era.Acest lucru avea să-i schimbe existența.Bine,dar numai faptul că-l cunoștea făcuse asta deja.Era formecată de flăcările care începură să danseze în ochii lui-flăcări care promiteau s-o pună pe jar cu puterea pasiunii lor.

-Nu vreau să te oprești.Oare vocea aceea șoptită și fără suflare era a ei?

Zac întinse o mână spre ea,dar apoi o lăsă să cadă pe lângă trup,strângând pumnul.

-Dacă vrei să te duci să vezi ce face copilul,du-te acum.S-ar putea să nu te mai las s-o faci mai târziu.Ascultătoare,Libby se duse în camera Victoriei, convingându-se că fetița nu era udă și că dormea liniștită.Se opri la baie pentru a-și trece cu peria prin păr și stătu o clipă în fața oglinzii.Ochii îi străluceau de emoție,iar buzele îi schițau un zâmbet tremurător.Chipul ei era atât de clar cel al unei femei îndrăgostite,încât se miră că Zac nu observase.

Un fior de teamă îi trecu prin șira spinării.Bobby fusese singurul bărbat cu care avusese legături și totdeauna bănuise că motivul pentru care nu-i plăcea sexul era acela că el fusese un amant nerăbdător și adesea egoist.Dar dacă nu-i plăcea pentru că nu se pricepea? Bobby nu-și pierduse timpul învățând-o subtilitățile actului sexual.Dacă Zac avea s-o considere complet lipsită de experiență? Strânse din dinți.Experiența care-i lipsea avea să fie compensată de dragoste și entuziasm.Din care avea destul.Dându-și la o parte de pe față o șuviță de păr,se întoarse în living-room.Zac se afla lângă fereastră,privind printre frunzele de iederă.Libby se uită la el o clipă,neștiind ce să mai facă.El își întoarse privirea spre ea,zâmbi și îi întinse mâna.

-Vino aici,scumpa mea,spuse el luându-i mâna și uitându-se din nou pe

fereastră.Privește.Libby își luă ochii de la el doar pentru a vedea culorile șterse a ceea ce fusese un apus splendid.Fâșiile portocalii și trandafirii lăsau locul albastrului mai întunecat și purpuriului,culori care aveau să dispară în curând, înghițite de cerul din catifea neagră.

-E superb.

-Hai afară să privim amândoi.Continuând s-o țină de mână,el o trase afară și se așezară amândoi pe prima treaptă a verandei.Libby era complet derutată.Nu avea de gând să facă dragoste cu ea?

-Zac,credeam că tu...noi...Tăcu brusc.Cum putea să-l întrebe,oare,dacă se răzgândise?

-Avem tot timpul,murmură el înconjurând-o cu brațul și trăgând-o mai aproape. Dar trebuie să mă liniștesc puțin.Mă faci să mă simt prea mult ca un adolescent cu prima lui iubită și vreau ca prima noastră întâlnire să fie lungă,lentă și minunată pentru tine.Oare nu avea să înceteze niciodată să o uimească? Era mișcată de grija lui față de ea așa cum stăteau și priveau cerul întunecându-se din ce în ce,deși nu avea nici o îndoială că ar fi fost minunat cu el oricum,iar pulsul i se înteti și răsuflarea i se tăie la gândul unei nopți lungi și lente alături de el.Zac rămase cu brațul pe după umărul ei,plimbându-i degetele prin păr.Pe măsură ce urmăreau și ultimele fâșii purpurii dispărând,Libby deveni extrem de conștientă de el,auzindu-i răsuflarea măsurată,simțindu-i bătăile inimii de parcă ar fi fost ale ei și pielea îi devenea mai sensibilă cu fiecare mișcare a lui.Mâna lui coborî desenând cerculețe încet și senzual pe ceafa ei,făcând-o să se întrebe cum ar fi reacționat Zac dacă ea s-ar fi transformat deodată într-o făptură fără oase,acolo,pe scara verandei.În cele din urmă,el se ridică,îi întinse mâna ca să o ajute și șopti:

-Acum,Libby.Fără să spună un cuvânt,ea încuviință și îl conduse în dormitor.Se așeză pe marginea patului și se aplecă să-și desfacă una din sandalele ei aurii.

-Nu încă,o opri el ridicând-o și coborându-și mâinile de-a lungul brațelor ei.Ești atât de frumoasă,Libby.Știi,când te-am văzut prima oară,mi s-a părut că semeni cu o madonă-atât de calmă și senină.

-O madonă? El încuviință.

-Dar când ți-am văzut ochii mi-am dat seama că ești o femeie caldă și plină de pasiune.El îi susținu privirea în timp ce mâinile îi ajunseră pe sub tricoul scurt pe care i-l ridică peste cap azvârlindu-l apoi într-o parte.

-Te doream chiar și atunci,spuse el trăgându-i fusta cu bandă elastică peste șolduri și lăsând-o să-i alunece la picioare.Dar când te-am sărutat prima oară și am amețit amândoi,atunci am știut că o să facem dragoste.

Tăcu deodată când văzu sutienul din dantelă roșie și bikinii asortați.

-Dumnezeule,șopti el.S-ar putea să nu supraviețuiesc acestei nopți.Știi că roșu e culoarea mea preferată?

-Da.Își trecu un deget peste marginea sutienului,după care îi aduse șuvițe lungi de păr peste sâni.Le aranja ca o perdea de mătase,lăsând să se zărească doar puțin din dantela roșie.

-Nu-i un sutien pentru alăptat,nu? întrebă el înconjurând-o cu mâinile pentru a-l deschide.După aceea,îi trase peste brațe bretelele și aruncă fărâma de dantelă alături.Răsufierea i se înteeți când îi dădu încet părul la o parte dezvăluind-o privirii lui.Își așeză palma pe sânul ei.

-Îți simt inima bătând,murmură el.Parcă-i o parte din mine.Luă câte un sân în fiecare mână,fascinat de căldura și greutatea lor,după care își trecu degetele mari ușor peste fiecare vârf trandafiriu,frecându-le până când deveniră de un roz aprins.Libby gemu de parcă senzația aceea ar fi fost prea greu de suportat.

Din sfârcuri se scurse puțin lapte,dar Zac masă ușor și picăturile se retraseră.

-Privește,șopti el cu o voce care abia se auzi.Privește-mi mâinile cum te ating.

Libby își coborî privirea,hipnotizată de priveliștea acelor mâini mari care o atingeau cu intimitate.Observă că-i tremurau ușor și simți un fior de răspuns crescând în adâncul ei. Întinse și ea mâinile,care tremurau,de asemenea și le plimbă peste pieptul lui.

-Privește cum te ating,spuse ea repetând mișcarea lui și trecându-și degetele mari peste sfârcurile lui,încântată de faptul că erau întărite.Când el făcu cerculete tulburătoare în jurul sfârcurilor ei,ea îi făcu același lucru,iar el trase adânc aer în piept cutremurându-se,după care își lăsă mâinile să alunece spre mijlocul ei iar ea și la lăsă pe ale sale să facă la fel,oprindu-se uluită.

Când el își strecură degetele în banda elastică a bikinilor ei.Libby,îi desfăcu repede centura și fermoarul.Când Zac începu să-i tragă chilotul în jos centimetru cu centimetru,ea făcu același lucru cu pantalonii lui.Deodată,îi acoperi mâinile cu ale lui oprindu-se.

-Te rog,scumpa mea,zise el răgușit,lasă-mă pe mine.De data asta.Data viitoare voi fi tot al tău,dar dacă mă mai atingi voi exploda ca un foc de artificii de 4 iulie.

-Nu-mi pasă dacă va fi repede prima oară.El îi duse mâna la buze și îi sărută dosul palmei

-Dar mie-mi pasă.Vreau să-mi petrec toată noaptea iubindu-te.O întinse în pat și se așeză pe margine lângă picioarele ei.Luându-i piciorul stâng în poală,îi desfăcu încet sandaua lăsându-i-o să alunece pe podea.Simțea că devine din ce

în ce mai tare și mai înfierbântat pe măsură ce îi masa fiecare centimetru al piciorului, de la degete la gleznă și invers. Trasă o linie de la glezne peste partea de deasupra a labei piciorului și în jurul scobiturii gleznei.

Libby își ținu răsufierea și își îndoi degetele. Abia atunci el își îndreptă atenția asupra celuilalt picior. Când ea închise ochii pentru a savura acea senzație, el începu să-și miște degetele spre gleznă, apoi spre gambă, spre genunchi ajungând în cele din urmă, la pulpă. Ea gemu, iar el își deplasă mâinile peste șolduri scoțându-i chilotul complet. Zac stătu multă vreme lângă ea, privind-o, aproape temându-se să o atingă. Încet și ușor, își spuse el iar și iar, de parcă ar fi ajutat la ceva dacă repeta mereu acest lucru. Autocontrolul său era zdrențuit deja.

Nu-și închipuse niciodată cât de frumoasă era cu părul ei negru răsfirat pe perne. Pielea ei era ca o spumă, iar trupul perfect proporțional. Sâni ei plini, cu vârful rozalii, dominau o talie îngustă, iar stomacul era neted și plat marcat doar de câteva linii vagi argintii. Trasă una cu vârful degetului. Ea deschise ochii.

-Semne de întindere, spuse ea cu un glas înăbușit și își puse mâna pe burtă de parcă ar fi vrut să le ascundă.

-Semne de curaj și forță, spuse el dându-i mâna la o parte și trasând o altă linie cu degetul, după care se aplecă deodată și făcu același lucru cu limba.

Gemetele ei de plăcere îl străpungeau ca niște săgeți fierbinți, adăugându-se dorinței care ardea înăuntrul lui. Era o dorință primitivă, de a cere și a cuceri. Una pe care nu o mai simțise vreodată. Înainte fusese doar dorința unei plăceri de moment; acum era o dorință de mai mult. Nu se putea exprima în cuvinte. Nu știa decât că trebuie să-i arate care îi erau sentimentele față de ea -sentimente atât de profunde și puternice încât nici nu le putea numi, Dar poate că, într-un fel ea înțelegea. Într-un mod care îl depășea pe cel de comunicare prin intermediul cuvintelor, el îi arată aceste sentimente prin atingeri, mângâieri, sărutări. De fiecare dată când ea gemea sau icnea de plăcere, el prindea și mai mult curaj. Asemeni unui om însetat aflat în fața unei întinderi de apă rece, el îi bău dulceața, până când aceasta se revărsă. Nu exista fărâma din trupul ei pe care el să n-o fi gustat- începând de la baza gâtului, la curbura mijlocului și până la dosul genunchilor și unghiile degetelor de la picioare lăcuite cu roșu și, când, în cele din urmă, îi gustă și petalele deja umede ale feminității, ea își împleti degetele prin părul lui și își arcui șoldurile cuprinsă de un extaz cutremurător. El simți fiecare spasm atât de puternic de parcă ar fi fost legat de ea.

-Te rog, Zac. Te rog. Acum, zise ea îndemnându-i trupul să se urce deasupra.

-Acum, aprobă el cu un geamăt. Se aplecă peste marginea patului și căută o clipă prin buzunarul pantalonilor, după care reveni în brațele ei care îl așteptau

nerăbdătoare.Stând deasupra ei,îi șopti:

-Uită-te la mine,scumpa mea.Vreau să-ți văd ochii în clipa când mă vei primi în tine.Privirile li se întâlneau și el luneca în plăcerea fierbinte și dulce care îl aștepta.În timp ce trupurile li se mișcau împreună,el era zguduit profund de intensitatea sentimentelor care îl stăpâneau-sentimente care erau pe rând cutremurătoare,sigure,blânde,sălbaticе,generoase,lacome.Cu ultimele fărâme de autocontrol,se abținu până când îi simți trupul cutremurându-se,Atunci el se afundă și mai mult și își îngropă fața în gâtul ei.

-Doamne,Libby,gemu el de câteva ori în timp ce fulgere de împlinire îi străbăteau tot corpul.Stând îmbrățișați în toiul acelor focuri de artificii în spirală, el descoperi cuvinte care veneau din interior-cuvinte de care nu știa că se aflau în așteptare.

-Te iubesc,scumpa mea,Te iubesc.Mai târziu,când stăteau amândoi amețiți și epuizați,nu era sigur dacă rostise acele cuvinte cu glas tare sau nu.Dar,ciudat, nu-l speriau.Cel puțin,nu cum îl speriasе ideea de a se îndrăgosti cu un an sau doi în urmă.Dragostea nu trebuia neapărat să însemne căsătorie-în prezent.

Chiar dacă nu avea de gând să se căsătorească în următorii câțiva ani,avea,cu siguranță,să poată lega o relație.Trebuia.Acum când știa cum era să facă dragoste cu ea,avea de gând să-și facă timp pentru acest lucru.Mult timp.Se hotărî să nu se gândească la copilul care dormea în camera alăturată.Sigur,Libby dorea o legătură permanentă,dar,după noaptea aceea,poate avea să se mulțumească să împartă doar patul cu el.Atât îi putea oferi.O trase mai aproape și îi adulmecă creștetul capului,inhalând mireasma de caprifoi și pudră de talc pe care o emana.

-Te simți bine? întrebă el jucându-se cu părul ei care îi era împrăștiat pe pernă.

-Mai mult decât bine,murmură ea lipită de pieptul lui cald și umed.Mai degrabă grozav.Ba chiar minunat.Dar tu? Zac scoase un oftat adânc de mulțumire și vocea îi era plină de promisiuni când spuse:

-Dacă aș fi știut cât de minunat este,aș fi sărit pe tine mai demult.

Libby zâmbi și își împleti degetele prin părul de pe pieptul lui.

-Nu și dacă aș fi sărit eu pe tine mai întâi.Găsi un sfârc masculin și tare pe care îl încercui leneș.Îi simți bătăile inimii întețindu-se sub obrazul ei.

-Hm,își dresе el glasul.Fiindcă veni vorba de sărit...

-Da?

-Ești binevenită să sari pe mine acum,dacă vrei.Și-mi doresc din toată inima să vrei.

-Acum? făcu Libby ridicându-și capul pentru al privi.Chiar acum?

Nu te întorci cu spatele să te culci?

-Bineînțeles că nu! Ar fi o îngrozitoare pierdere de timp din moment ce te am în brațe. Și în plus, zise el întorcându-se pe o parte pentru ca ea să-i simtă reînnoita dorință, ți-am spus doar că data viitoare voi fi tot al tău, nu?

Încă un motiv pentru care îl condamnă pe Bobby, își spuse ea. Deci unii bărbați nu se întorceau automat pe partea cealaltă ca să se culce, așa cum spusese Bobby. Sau Zac era o excepție? Îi simți erecția din ce în ce mai mare lipită de coapsă.

Dacă era, într-adevăr, o excepție, atunci era una excepțională.

Zâmbi în sinea ei și mâinile își începură explorarea minunată. Acum era rândul ei să-l înnebunească de dorință așa cum îi făcuse el își trecu palmele peste pieptul lui făcându-l să geamă din străfundul gâtlejului. Îi supse fiecare sfârc maroniu și lui i se tăie respirația. Își lăsă o mână să alunecă peste stomacul lui spre excitarea care pulsa, iar el înghiți în sec și se rostogoli, prinzând-o dedesubt.

Ea îl privi cu ochi sclipitori.

-Nu știi cât de bine mă pricep la asta, Zac, dar.,.,,

-Scumpa mea, dacă te-ai fi priceput mai bine, m-ai fi omorât.

Își coborî apoi buzele spre ale ei.

-Îmi place la nebunie să te sărut, zise el cu gura lipită de a ei. Te-aș săruta ore-n șir. Îi luă un sân în mână.

-Și-mi mai place să te ating aici. Aș face asta ore întregi, dar atunci n-aș mai avea timp să fac asta... își strecură un deget înăuntrul ei. Exact înainte ca pasiunea să o învăluie cu totul, un gând își făcu loc în mintea ei. Chiar dacă o spunea doar în toiul pasiunii, el o iubea. Dar, oare, dragostea era de ajuns?

CAPITOLUL 10

Libby se trezi înaintea lui Zac a doua zi dimineață. Se afla pe o parte, iar el era cuibărit lângă spatele ei ca o a doua piele. Un braț îi era aruncat peste ea, iar mâna îi ținea un sân. Libby se desprinse încet și șovăitor din îmbrățișarea lui, zâmbind în sinea ei când simți o amorțală care era efectul unei nopți petrecute în brațele lui Zac. Era o amorțală minunată și senzuală, își ținuse promisiunea, își spuse ea, fusese lung și lent-cel puțin prima dată.

A doua oară, a ei, fusese iute și plină de furie. Iar, în toiul nopții, când ea se băgase din nou în pat după ce îi dăduse să sugă fetiței, el se trezi trăgând-o lângă el pentru o altă explorare lacomă. Privirea îi alunecă peste chipul lui, văzând adevăratul bărbat. Cutele mărunte de sub ochi spuneau că obișnuia să râdă des.

Maxilarul îi era încordat chiar și în somn, iar acea curbă neastâmpărată a buzelor persista, avertizând lumea că putea oricând să dăruiască tot atât de mult cât

primea. Mustața abia începea să i se vadă și Libby făcu ochii mari amuzată. Roșie. Avea barba roșie. Era cu siguranță un bărbat nemaipomenit, unul pentru care merita să te trezești dimineața. Buzele lui schițau, într-adevăr, acel zâmbet permanent, dar mai trădau și tandrețe. Maxilarul îi era încăpățânat, ce-i drept, dar mai ara și ambițios și hotărât să-i dea cât mai mult de furcă, observă ea, pentru că era la fel de decis să rămână necăsătorit cum era ea să se mărite. Alungă sentimentul că era o mare greșeală. Zac murmură ceva și întinse mâna după ea, cuprinzându-i sânul. Apăsarea aceea îi reaminti cât de mult o durea și cât de umflată se simțea, așa că se uită la ceas. Opt? Se ridică brusc în capul oaselor. Cupcake nu mai dormise niciodată atât de mult. Cu inima bătându-i să-i spargă pieptul, se dădu jos din pat și alergă în camera fetei, unde o găsi pe Victoria întinsă pe spate și jucându-se cu degetele de la picioare. De cum o văzu pe Libby, zâmbi și scoase un bolborosit de înaintare, agitându-și mânuțele în aer Răsuflând ușurată, Libby o ridică și o lipi de gât.

-Îți mulțumesc mult, scumpa mea, murmură ea îți mulțumesc că mi-ai dăruit o noapte aproape neîntreruptă. Am folosit-o foarte bine. Pe cuvânt.

-Așa ai și făcut, spuse o voce din prag, Libby își ridică privirea zâmbind și rămase fără suflare când îl văzu pe Zac conturat în lumina zilei. Era masiv, cu brațele încrucișate și arăta la fel de magnific, chiar și gol, ca un pașă care își admiră haremul.

-Bună dimineața, spuse ea timid. Zac veni lângă ea și o îmbrățișă cu tot cu copil.

-Vino înapoi în pat, Libby. Nu mi-a plăcut că m-am trezit fără să te am lângă mine.

-Îmi pare rău, murmură ea în gâtul lui cald. Trebuia să văd de ce a dormit Victoria atât de mult

-Am mituit-o eu, de aceea.

-Ai mituit-o?

-Aseară, i-am promis piure de piersici dacă ne acordă o noapte fără întreruperi.

-De cum va putea să mănânce mâncare solidă, o să am grijă să te ții de cuvânt. Acum, însă, cred că e gata să sugă. Îi simțea gurița sugându-i umărul.

-Atunci ia-o în pat cu tine. În fond, zise el cu umor, acela e singurul loc pentru care suntem costumați adecvat. Ea se întoarse și, după ce luă un scutec din dulap, se înapoia în dormitor. Zac privi admirativ pielea netedă a feselor ei goale în timp ce mergea în fața lui, Libby avea o grație naturală în mișcări și nu părea deloc rușinată de propriul trup. Lui îi plăcea acest lucru. Îi plăceau femeile care se simțeau bine cu corpul lor-deși cunoscuse foarte puține care erau astfel. Silueta ei nu era perfectă, cel puțin nu conform standardelor actuale. Formele îi erau puțin

prea pronunțate pentru blugi strâmți și tricou,dar erau genul de forme care cereau să fie explorate și pretinse.Un bărbat își putea petrece toată viața explorându-le.Dar acel bărbat nu voia-nu putea-să fie el.

Zac se așeză lângă ea pe pat și Libby îi dădu imediat copilul și scutecul.

-Pentru ce-i asta? întrebă el ridicând dintr-o sprânceană.

Libby flutură din gene.

-Ca s-o schimbi.

-S-o schimb? făcu el zâmbind.Credeam că-ți place așa cum e.

-Drăguț,n-am ce zice.Nu,eu mă gândeam la scutec.Când Zac dădu să protesteze, ea ridică o mână.

-Să nu-mi spui că nu te pricepi,pentru că te-ai descurcat foarte bine când l-ai schimbat pe Nicky.

-Numai când a urinat

-Toți copiii urinează.Zac oftă resemnat.

-Bine,spuse el desfăcând costumașul fetiței.Pentru cineva care nu schimbuse prea mulți copii în viața lui-și care era în stare să jure că nu se pricepea la copii-fu surprinzător de competent.Schimbă fetița,o pudră și îi puse un costumaș curat în câteva minute.Libby îi mulțumi în gând lui Dumnezeu pentru faptul că Victoria era nu numai bine dispusă ca în fiecare dimineață,dar părea să etaleze acest lucru.Dădea din piciorușe,zâmbea,gângurea,făcea balonașe de salivă și zâmbea cu toată gurița de fiecare dată când Zac se uita la ea.Acesta îi mângâie obrazul moale cu un deget,iar micuța întoarse căpșorul și i-l apucă iute sugându-l viguros.Zac o privi pe Libby uimit.Ea îi luă atunci fetița din brațe.

-Îți spune,într-un mod foarte delicat,că e gata pentru micul dejun.

-Lasă-mă să te ajut.

-Mă tem că n-ai ce să faci...Zac se rezemă de speteaza patului și o lipi pe Libby de el.

-Pot să fac asta.O înconjură cu brațul și îi ținu sânul cu sfârcul îndreptat spre gurița lacomă a fetiței.O ținu astfel tot timpul cât supse fetița.

Privind peste umărul lui Libby la copila cuibărită în brațele ei,simți o căldură ciudată în interior.Era extrem de excitat și știa că Libby putea simți asta după felul cum stătea sprijinită.Dar nu numai că găsea totul extrem de erotic,dar era și mișcător și-care era cuvântul pe care-l folosisse Libby?-legat.Se simțea legat

Fetița începea să se sature-cel puțin așa bănuie Zac după felul cum deveni din ce în ce mai puțin pasionată de supt și mai dornică de joacă.Ori de câte ori îl vedea pe Zac privind peste umărul lui Libby,Victoria scotea un zâmbet larg în jurul sfârcului trandafiriu pe care îl mai ținea încă în gură.

În cele din urmă,îi dădu drumul și începu să scoată balonașe de lapte și să dea din piciorușe.Zac atinse o picătură de lapte care atârna de sfârțul umflat al lui Libby.

-Oare ce gust o avea? făcu el și aplecând-o ușor își coborî capul spre sânul ei.

-Zac! Oare știa cât de sexy sunase rugămintea aceea?

-Trebuie să o fac pe Cupcake să râgâie.

-Și eu trebuie să fac dragoste cu tine.Dar bănuiesc că mai pot aștepta-un minut, două,spuse el rezemându-se înapoi de perne și privind cum Libby puse fetița pe umăr bătând-o ușor pe spate.Victoria se uita tot timpul la Zac zâmbind,iar el nu putu decât să-i zâmbească la rândul lui.”*Doamne,e un copilaș tare simpatic!*”

După ce trecură câteva minute fără nici un rezultat,Zac se aplecă și își frecă nasul de al fetiței.

-Hai,râgâie,îi ordonă el încet.Victoria zâmbi,scoase câteva bule de salivă și râgâi foarte satisfăcător.După aceea Libby o așeză imediat în scaunul ei în așa fel încât să vadă razele de soare filtrându-se printre plantele de la fereastră.Se întoarse apoi la Zac zâmbind,dar Wells apăru deodată și sări drept în mijlocul patului.Zac își dădu ochii peste cap.

-El ce mai vrea?

-Să iasă,presupun.

-Mă duc să-i dau drumul în curte și...,zise el fulgerându-l cu privirea pe câinele care dădea nebunește din coadă,îți interzic să latri măcar o dată.E clar?

Câinele dădu din coadă de două ori și alergă spre ușa de la bucătărie.Zac se întoarse în mai puțin de un minut,dar în loc să se bage în pat,se duse la telefon, ridică receptorul și îl închise în sertarul noptierei.

-Ești un om cu multe talente,domnule Webster,spuse Libby admirativ.Schimbi copiii ca un adevărat profesionist,îi faci să râgâie,le ordoni câinilor să nu latre,ba chiar te gândești cum să previi întreruperile provocate de telefon.

-Stai să vezi ce mai știu să fac,zise el și,așezându-se pe marginea patului,îi luă piciorul stâng în mână.

-Abia aștept,murmură ea gemând când el începu să-i traseze cerculețe pe degetul mare -cu limba.

De comun acord săriră peste micul dejun.Erau gata să sară și peste masa de prânz,dar stomacurile lor le aduseră aminte.Libby avea impresia că nu mai fusese niciodată atât de fericită,deși știa că doar împrumută fericirea pentru o perioadă scurtă de timp.Chicotiră ca niște copii în timp ce pregătiră masa împreună -Zac făcea ca până și sandvișurile bologna să pară sexy,mai ales când

stoarse puțin muștar pe sânul lui Libby și se apucă apoi să-l lingă. Acest lucru a mai amânat masa cu cel puțin jumătate de oră, iar supa de roșii, pe care Libby o încălzise, era aproape rece, dar o mâncară oricum. Zac plecă acasă pe la mijlocul după-amiezei, după ce stabili cu Libby să o ia la el la cină în seara aceea. După ce plecă el, Libby se așeză pe canapea, ținând-o pe Victoria în brațe. Abia se închisese ușa, că locuința păru să răsunе de pustietate. Nu putea suporta.

Propti fetița pe umăr și se duse la bucătărie, dar se opri brusc când văzu dezordinea de acolo-dezordine care îi vorbea de Zac. Vasele de la prânz erau strânse grămadă în chiuvetă, iar pe dulap era o pată de muștar ca urmare a jocului sexy cu muștarul. Clătină din cap. Avea să se ocupe de toate mai târziu.

Se duse în dormitor pentru a lua scăunelul copilului, dar aici singurătatea nu numai că avea ecou, dar urla, striga la ea. Cearceafurile răvășite, dantela roșie de pe podea, toate strigau numele lui Zac. Strânse copila mai tare la piept, Să fi fost, oare, o greșeală? O femeie care voia, avea nevoie de un soț și un bărbat care nu voia pe nimeni-era imposibil, După cât de pustie apărea casa ei după o singură noapte petrecută cu el, începu să vadă imensitatea greșelii făcute. Își provocase cea mai mare suferință din viața ei.

Zac făcu un duș și se schimbă imediat după ce intră în casă și apoi dădu drumul la televizor. Urmări meciul de baseball atent doar pe jumătate, în timp ce se plimba agitat prin apartament. Putea să se ducă să o ia pe Libby imediat, dar spusese ora șase. Încă trei ore. Își aruncă privirea prin living-room și, fără să știe de ce, nu era mulțumit. Rearanjă plantele artificiale de pe poliță, trase draperiile ca să intre mai multă lumină, ba chiar luă toate revistele de pe măsuța de cafea. Dar ceva tot părea în neregulă. Se descălță de pantofi și de ciorapi și îi lăsă în fața canapelei în timp ce măsură încăperea în lung și în lat. Deodată se opri și se uită la ei. Dintr-un anume motiv, dezordinea făcea ca încăperea să arate mai bine.

Păcat, totuși, că nu era prea multă culoare. O idee bruscă îi aduse din nou în picioare ciorapii și pantofii, îl făcu să-și ia cheile de la mașină și să iasă în viteză pe ușa. Se întoarse în mai puțin de o oră cu un vas plin cu un buchet imens de flori-albastre, galbene, purpurii și roșii. Foarte mult roșu. Îl puse pe măsuța de cafea și dădu din cap mulțumit. Lui Libby avea să-i placă foarte mult.

Ajunse la ea la cinci și jumătate.

-Ai venit mai devreme! spuse ea ușor. Noroc că suntem gata. I-o dădu pe Victoria și luă sacoșa cu schimburile fetiței de lângă ușa. După ce Libby închise ușa în urma ei, Zac spuse:

-Trebuie să luăm scăunelul Victoriei din mașina ta, nu? Libby făcu ochii mari.

-Adevărul e că ar trebui.Ce te-a făcut să te gândești la asta?

-Ah,scria într-un articol pe care l-am citit undeva.Da,în revista *Modern Baby* pe care i-o dăduse Hannah Se trezise citind într-o seară târziu și,spre totala lui surprindere,găsi că era chiar interesant.O privi pe Libby deschizând portiera mașinii ei și desfăcând scaunelul copilului.Purta rochia roz pe care o îmbrăcase la reuniunea Lamaze și Zac nu se putea gândi decât să-și înfigă dinții în acel nasture auriu.După o noapte îndelungată și o zi petrecute făcând dragoste,nici prin cap nu i-ar fi trecut că ar mai fi avut energia necesară pentru a o mai face curând.Abia acum își dădea seama că avea nevoie de mai mult timp pentru a se sătura de ea.Dacă așa ceva ar fi fost posibil.De fapt,putea dura o viață întreagă.Hopa! încremeni el.Nu o voia numai în patul lui,ci și în viața lui.Voia să se trezească lângă ea,să o găsească acasă așteptându-l să adoarmă în brațele lui.Dar planurile lui? în planurile lui nu era loc pentru așa ceva.Nu încă.Jurase să facă avere până la treizeci și cinci de ani; încă patru ani.Și,până își va atinge acel țel,își va pune tot timpul și toată energia emoțională în muncă.Nu-i va mai rămâne nimic pentru familie.De ce nu se întâlniseră mai târziu,peste cinci ani?

-Zac,s-a întâmplat ceva?

-Ăăă,nu.Nu,totul e în regulă,murmură el montând scaunelul în mașina lui.Libby tăcu tot drumul,părând preocupată.Ceea ce îi convenea lui Zac,căci încă se mai lupta cu propriile gânduri.Știa că Libby căuta un soț și un tată.Poate că ar fi fost de acord să riște cu Zac,dar nu aveau să treacă prea multe săptămâni petrecute la ședințe sau zile când lucra până la nouă,zece seara și va începe să devină nemulțumită,Sau mai rău,se va simți singură și neglijată.Atunci,de ce și cum de lăsase lucrurile să ajungă atât de departe? Cineva avea să sufere.Și avea presimțirea oribilă că aceea nu va fi doar ea.Tăcerea din mașină devenise aproape apăsătoare când ajunseră acasă la Zac.Singura care nu observă nici o schimbare fu Victoria,care adormise imediat.

-Pot să te ajut cu ceva? întrebă Libby de cum intrară,

-Nu.O să dureze doar câteva minute până prepar cartofii și pun fripturile la grătar.Du-te în living și fă-te comodă,Vin și eu imediat.Libby zări florile de cum intră în living-room,

-Ce flori frumoase,strigă ea.De la una din numeroasele tale admiratoare?

-Nu,spuse el apărând în încăpere.De la unul de-ai tăi.

-Unul de-ai mei?

-Sunt pentru tine.Libby tăcu,după care dintr-odată,ochii i se umplură de lacrimi.

-Sunt superbe,Zac,îți mulțumesc,spuse ea încet atingând cu degetul o petală de

trandafir.

-Când vei vrea să o culci pe Victoria, poți folosi al doilea dormitor. Este vizavi de-l meu, i-am pregătit patul. Am pus o mulțime de perne în jur, așa că seamănă a cuib. Ea dădu din cap și clipi des pentru a face să-i dispară umezeala din ochi. Era mai greu decât își închipuise. Fiecare clipă pe care o petreceau împreună era o amintire în plus care avea să-i țină cald în cursul anilor care vor urma, Sau să o chinuiască permanent. De dragul ei, pentru sănătatea ei, trebuia să pună capăt lucrurilor. O inimă putea fi zdrobită de mai multe ori și a ei va fi zdrobită ori de câte ori va vedea un film științifico-fantastic sau va mânca mâncare italienească fără el. Și, cu cât adunau mai multe amintiri, cu atât inima i se va frânge mai mult în viitor. Dar va mai petrece noaptea aceea, atât, doar noaptea aceea și va mai crea o amintire. Doar încă una.

Fripturile au fost perfecte. Cartofii fierți au fost calzi, pufoși și dulci amestecați cu unt. Dar Libby abia reuși să înghită câte puțin din fiecare, mai mult jucându-se cu mâncarea din farfurie. Nici Zac nu se descurca mai bine, observă ea aruncând o privire în farfuria lui. Nici el nu se prea atinsese de mâncare.

Zac strânse farfuriile în chiuvetă fără să spună nimic de mâncarea rămasă. Se așezară apoi pe canapea ascultând un compact-disc și privind peștii tropicali în lumea lor acvatică strălucitoare. Libby îngenunche lângă acvariu și arată spre doi din ei.

-Cum ai spus că-i cheamă?

-Michael și Gabriel. Două nume de înger. Doar cu câteva zile în urmă se arătase îngrozit de ideea de a face ceva atât de sentimental ca a da nume unor pești.

Poate faptul că o cunoscuse îl schimbase puțin. Era foarte corect, căci pe ea, faptul că-l cunoscuse o schimbase foarte mult. Mai observă și alte schimbări. Plantele de pe poliță fuseseră rearanjate și nu mai erau în șir ordonat, ci erau grupate într-un mod mai plăcut. Revistele de pe măsuța de cafea care fuseseră puse cu grijă, acum stăteau una peste alta. Iar vârful unui pantof de tenis se zărea ieșind de sub canapea, îi venea să zâmbească, dar nu putu să-și ridice colțurile gurii.

Zac veni și îngenunche lângă ea. Fără să-l privească, ea spuse atunci:

-Pare o prostie din partea mea să fi asociat peștii cu living-room-ul tău.

Arată după aceea spre doi pești mari.

-Pe ei cum îi cheamă?

-A, E, I, O și U. Libby nu putu să nu zâmbească de data asta.

-Sunt numai cinci și tu ai șase.

-Al șaselea e uneori Y. Libby se întoarse spre Zac.

-Mă bucur că le-ai dat nume peștilor.El ridică din umeri.

-Ce altceva aş fi putut să fac? Tu dai nume chiar și plantelor.

-De unde știi? Pentru că te-am auzit murmurându-i uneia azi dimineață și promițându-i că o vei uda mai târziu Care e Elliot,oricum?

-Cea care atârnă deasupra chiuvetei de la bucătărie.

-Da...Oricum,n-aveam nici o șansă.Ai fi dat tu nume peștilor în locul meu,așa că mi-am spus să găsesc eu unele cu care să pot trăi înainte să născocesc tu altele ca Priscilla,Harry și Bartholomew.

-N-aș fi născocit asemenea nume.Aceștia sunt tetra;nu? Le-ai dat nume și lor?

-Libby,murmură el încet.Cât o să mai vorbim despre peștii mei?

-Nu știu.

-Hai să vorbim despre altceva,zise el și,luând câteva șuvițe din părul ei și le frecă pe buze.

-Despre ce ai vrea să vorbim? întrebă ea cu un glas stins.El îi frecă acum șuvițele de buzele ei.Dădu drumul părului și își trecu încheieturile degetelor peste obrazul ei.

-Păi,eu știu...Se aplecă mai mult și refăcu drumul parcurs de mâna sa cu gura.

-Aș vrea să vorbim despre tine,despre mine și despre acest covor alb,gros și frumos pe care stăm în genunchi,spuse el.Libby îi simți pe ceafă răsuflarea fierbinte.

-Ce anume în legătură cu covorul? întrebă ea cu un glas și mai slab.

-E moale,spuse el trăgând-o ușor pe suprafața de pluș.Nu-i așa?

-Da,șopti ea.

-Și tu ești moale,zise el lăsându-i un șir de sărutări mărunte de-a lungul marginii de sus a rochiei.Și am nevoie de tine mai mult decât ți-ai putea închipui vreodată.

-Și eu am nevoie de tine.

-Asta-i bine.Mâinile lui îi mulară rochia moale pe sâni.

-Rochia asta e indecentă Știai?

-De ce?

-Nasturele ăsta,murmură el cu buzele lipite de obiectul respectiv.Nasturele ăsta provoacă un bărbat să-l descheie.

-Și de ce n-o faci? El își înalță capul încet și un zâmbet diabolic îi apăru pe chip.

-Asta și intenționez,promise el cu un glas răgușit,după care își aplecă din nou capul și trase cu dinții de nasture.Acesta se desfăcu cu ușurință,de parcă ar fi fost cusut special cu scopul de a incita un bărbat să facă acest lucru.Îi trase apoi rochia încet până la mijloc dezgolindu-i sâni,pe care îi luă în câte o mână și își

trecu limba în jurul unui sfârc trandafiriu invitându-l să se încrețească. După aceea își îndreptă atenția spre ea.

-Cum suges fetița? murmură el lângă sân. Așa? Luă un sfârc în gură și supse.

Libby gemu.

-Da. Nu. Nu-mi dă asemenea senzații. E ca...ești...eu...Cuvintele ei deveniră incoerente.

-Dulce. Ai un gust dulce. Acelea au fost ultimele cuvinte, cu excepția șoaptelor pasionate, de dragoste. Actul lor de iubire conținea o anumită notă de disperare care părea să le intensifice senzațiile. Fiecare sentiment era explorat la maximum, ca și cum fiecare din ei era sigur că o făcea pentru ultima oară.

Zac o mângâie până când ea începu să se zvârcolească de dorință, numai pentru ca ea să facă același lucru. Căutară punctul culminant al împlinirii iar și iar, până ce căzură epuizați. Ațipiră, se treziră întinși pe covor și se duseră amețiți în dormitorul lui Zac, unde făcură dragoste din nou și adormiră unul în brațele celuilalt. Zac se trezi devreme, la puțin timp după ivirea zorilor. Stătea cu Libby ghemuită lângă el și privea razele soarelui. Acesta părea să o iubească pe Libby. Îi mângâia pielea ca satinul spumos și dansa prin părul ei negru. Nu credea să mai fi văzut vreodată ceva mai frumos decât Libby dimineața. Doar pe Libby noaptea. Și noaptea părea să o iubească. Întinericul flirta cu umbrele din părul ei și se adăuga ochilor de un albastru închis. Nu exista parte din zi care să nu o iubească, își spuse el. Și el o iubea. Destul de mult pentru a-și da seama că nu-i putea oferi ceea ce-i trebuia. Ceea ce merita. O iubea destul de mult pentru a o lăsa. Auzi bolboroseli slabe din camera cealaltă își trase blugi pe el și se duse să vadă ce făcea fetița. Era complet întinsă pe spate și își agita brațele în aer. Își aminti că o văzuse pe burtă noaptea trecută și simți o oarecare mândrie realizând că se rostogolise singură. Căută în dulapul cu scutece și scoase unul curat, după care îi schimbă și hainele, îmbrăcând-o cu o bluziță galbenă cu volănașe și pantalonași asortați. O duse apoi în dormitor, unde Libby continua să doarmă liniștită. Îl durea văzând-o dormind în patul lui. Nu credea că va mai putea dormi acolo fără să se gândească la ea-la felul cum îi simțea părul sub obraz, la mirosul de caprifoi, la brațele și picioarele ei împletite cu ale lui.

Dormea pe o parte, așa că Zac îi îndepărtă cu blândețe brațul și puse fetița lângă ea. Victoriei nu îi trebui decât o secundă sau două pentru a găsi mnicul dejun și începu să sugă cu poftă. Zac stătea proptit într-un cot și privea simțind neobișnuită înțepătură a lacrimilor în ochi. Era o scenă atât de liniștită, de firească, de intimă, încât simți împunsătura singurătății știind că nu va face parte din viitorul lor. Se întrebă cum avea să fie Victoria când va crește mai mare?

Avea să-și țină părul strâns în coadă? Îi vor place păpușile sau mașinile? Ursuleții sau căsuțele? Poate amândouă. Nu exista nici o lege care să spună că acest lucru era imposibil. Oare Libby va avea grijă ca Victoria să aibă cuburi cu care să construiască? Citise undeva că acestea îmbunătățeau coordonarea mâinilor și ochilor. Oare avea Libby... dar se opri. Nu-l privea pe el. Nu-l va privi niciodată.

Libby se mișcă ușor și pleoapele îi tremură o dată, sau de două ori, după care se deschiseră. Se uită la fetița care suga mulțumită la pieptul ei și după aceea la Zac care le privea pe amândouă gânditor. O cuprinse sfiala și se uită din nou la Victoria. Tăcură amândoi până când fetița își termină masa și Libby se ridică în capul oaselor așezând-o pe umăr și bătând-o ușor pe spate.

Imediat după ce râgâi, Libby o puse în pat și se întoarse spre Zac.

-Ar trebui să stăm puțin de vorbă. Zac se ridică și el în capul oaselor și își dădu picioarele jos din pat.

-Da, ai dreptate, zise el simplu. Te aștept în living-room.

CAPITOLUL 11

Libby se înfășură într-un cearceaf și se duse în living-room de unde își luă rochia și bikini de pe covor, după care se întoarse în dormitor. Se îmbracă repede, deși nasturele dispăruse, își prinse breteaua cu un ac de siguranță pe care-l găsi pe măsuța de toaletă a lui Zac. Judecând după expresia sumbră de pe chipul lui era limpede că, ori știa ce avea de gând ea să spună, ori avea ceva la fel de rău de spus. O luă pe Victoria și o strânse la piept, simțind nevoia de apropiere.

Trupul micuț și moale al copilului și acel miros proaspăt și dulce îi dădu forța să facă ceea ce trebuia. Trebuia să pună capăt acum. Victoria merita mai mult decât atențiile parțiale ale iubitului parțial al mamei ei Merita atenția totală a unui tată. Trase adânc aer în piept, apoi încă o dată și se duse în living-room. Imediat ce o văzu, Zac spuse:

-Libby, în momentul ăsta n-am timp pentru nimic altceva decât o relație simplă. Iar tu meriți mai mult. Tu și Victoria meritați...

-Ai dreptate, spuse ea uitându-se la fetița care gângurea în poala ei. Am nevoie de cineva care să fie acolo, nu numai pentru mine, ci și pentru Cupcake. Își mușcă buzele și se rugă să nu-i alunece pe obraji lacrimile care îi înțepau ochii.

-Și știu că acea persoană nu ești tu. În ciuda dorinței de a nu plânge, o lacrimă îi porni din colțul ochiului lăsând o dâră argintie pe obraz.

-Nu pot fi acolo tot timpul, dar am putea... am putea continua să ne vedem...

Libby își ridică privirea atunci și ochii îi sclipeau datorită lacrimilor și furiei.

-Nu! Nu mai pot să-mi pierd timpul cu așa ceva.

Am nevoie de un bărbat căruia să nu-i fie frică să se implice. Lovit, Zac reacționează.
-Cum adică, mi-e frică? Nu mi-e frică deloc, Libby se aplecă înainte și îl privi drept în ochi.

-Nu? Toate chestiile astea legate de timp și planuri nu sunt decât scuze.

Prețioasele tale planuri sunt gravate în stâncă, Zac. Nu sunt nici măcar scrise cu sânge. Planurile se pot schimba dacă nu ți-e frică. Dar ție ți-e frică.

-Libby, eu te iu... țin la tine cu adevărat. Libby oftă și se ridică, ducându-se lângă fereastra cea mare care oferea o priveliște a parcului Rockspring.

-Poate e adevărat. "Țin" e un cuvânt atât de drăguț și insipid, nemaipomenit pentru cineva care se teme să se implice în vreun alt fel. Dar eu vreau un bărbat care să mă iubească la nebunie și care e gata să o iubească și pe Victoria.

Amândouă merităm măcar atâta lucru. Zac se duse lângă ea.

-Libby, aș vrea să înțelegi. Toată viața am trăit după planuri. Ele nu m-au dezamăgit niciodată. Mi-au oferit țeluri de atins. Și trebuie să fac extrem de multe lucruri înainte să-mi dedic timpul unei soții și unei familii. N-ar fi cinstit față de nici o femeie să-i cer să stea cu un bărbat care nu i se poate dedica sută la sută.

-Ai dreptate. Nu-i cinstit. Vreau mai mult. Și ca să obțin, am de gând să-mi trăiesc viața. Se întoarse să-l privească și mai multe lacrimi îi șiroiră pe obraji. Se uita la chipul lui încă o dată, ca și cum i-ar fi memorat fiecare trăsătură, fiecare cută, ca să-l poată recrea în nopțile lungi și întunecate când nu va putea dormi și când nu va putea nici să plângă.

-Doamne, Libby, murmură el atingându-i părul, dar își retrase mâna când ea se dădu înapoi. Habar n-ai cât de mult aș vrea să-ți ofer tot ce vrei. Un zâmbet usturător și trist îi apărură pe buze.

-Nici tu n-ai habar cât de mult aș vrea să ții la noi atât de mult încât să vrei să o faci.

-Nu-i vorba de ținut destul de mult...

-Nu? Eu te iubesc, Zac. Te iubesc destul de mult ca să vreau să-mi schimb viața pentru tine. Dar tu nu suporti gândul să-ți schimbi viața pentru mine. Înțeleg. Zău că înțeleg. O soție și o familie gata formată e mult. Dar există bărbați care nu se tem, zise ea și îi întoarse spatele. Trebuie să plec. Pot să dau un telefon după un taxi?

-Te duc eu. Libby scutură din cap.

-Aș prefera să n-o faci, spuse ea calmă. Sincer aș prefera să n-o faci. Nu înțelegea. Muncise toată viața și avea anumite țeluri. Dacă pierdea din vedere acele țeluri, n-ar fi însemnat că își irosise toată viața?

-Aș vrea să te conduc acasă, spuse el din nou.

-Nu vreau. Deci, pot folosi telefonul tău?

-Dacă asta vrei, fă-o, spuse el după care se întoarse și privi pe fereastră.

Acest lucru nu făcea parte din planurile lui. Acel sentiment de sfâșiere din sufletul lui. Când Libby închise telefonul și-și puse pe umăr sacoșa cu scutece, rana deveni și mai mare.

-Dă-mi voie să te ajut cu asta.

-Nu, mulțumesc, spuse ea politicoasă, după care deschise ușa și plecă.

El făcu un pas spre ușă, dar se opri și izbi cu pumnul în perete. La naiba! La naiba cu toate!

Profesorii trebuiau să se întoarcă la școală peste două săptămâni și Libby abia aștepta. Nu mai suporta să stea acasă. În ultimele câteva zile dusese fetița în parc, la muzeu-nu la o expoziție de artă precolumbiană-ba chiar și la două matinee cinematografice. Orice era mai bine decât să stea acasă.

Dar nopțile nu treceau la fel de ușor. Când se lăsa întunericul, aducea cu el gânduri și amintiri pe care ea nu le voia. Ajunsese să doarmă pe canapea mai în fiecare noapte. Se ducea în pat, se uita în tavan și se gândea că stătuse în, același pat în brațele lui Zac. Era prea mult. Își lua perna și se ducea pe canapea, de unde se uita la televizor jumătate din noapte. Încă alte câteva nopți de nesomn și nu mai avea să fie potrivită pentru a preda la școală. Și Victoria părea mai agitată decât de obicei. Libby se întreba adesea în timp ce măsura încăperea cu copilul în brațe, dacă nu cumva răspundea stării ei sau dacă și ea îi ducea dorul lui Zac.

De câte ori suna telefonul, inima începea să-i bată cu putere și nutrea speranța irațională că putea fi Zac, care avea să-i spună că se înșelase și o implora să-l primească înapoi. În cele din urmă renunță să mai răspundă la telefon, lăsând robotul s-o facă în locul ei. Nu avea chef să mai stea de vorbă cu nimeni.

-Libby, draga mea, te-am sunat acum o zi, dar poate n-ai primit mesajul. O să te sun mai târziu. Dă-i un sărut frumoasei mele nepoate. Pa.

-Surioară? E a treia oară când te sun. Ascultă-mă bine, da? Trebuie să-ți vorbesc despre un tip extraordinar. Ah, e timpul să plec la laboratorul de biologie. Pa.

-Hannah la telefon. Știu că s-a întâmplat ceva între tine și Zac. Dacă ajută la ceva, să știi că arată groaznic. Dacă vrei să vorbești cu cineva, sună-mă.

-Libby, aici e Deb. Nu mai las nici un mesaj pe afurisitul ăsta de robot. Ridică afurisitul de receptor și vorbește-mi, fetiço. Am stat de vorbă cu Hannah și mi-a spus că s-a întâmplat ceva între tine și Zac. Nici un bărbat nu merită să hibernezi pentru el... ah, fir-ar să fie. Următorul pacient trebuie să sosească peste cinci minute. Te sun diseară.

-Libby,sunt..ăăă...Zac.Ai,ăăă,ai uitat câteva lucruri ale copilului aici.Dacă nu vrei să,ăă,mă vezi,le pot lăsa jos la portar.Libby,eu...ei bine,sper că ești bine.Și fetița la fel.Libby ascultă mesajul de cel puțin o duzină de ori înainte de a-l șterge.Doamne,cred că-mi pierd mințile,își spuse ea,după care luă copilul,poșeta și cheile și plecă.Nu mai suporta casa aceea mare și pustie.Începea s-o urască.

Zac începea să urască acea casă mare și pustie.În fiecare zi când venea de la lucru,arunca cheile și începea să născocoască motive pentru a ieși din nou.Luase cina cu fiecare coleg și cunoștință.În ultima săptămână jucase mai mult tenis decât în ultimele două luni la un loc Și folosise camera de gimnastică de jos mai mult decât intenționase vreodată.Dar orice era de preferat decât să stea singur în casă.Poate că avea nevoie de câteva schimbări.Nu avea nici o legătură cu Libby.Ar fi vrut să ia un covor de altă culoare pentru că se plictisise de acela,nu pentru că,de fiecare dată când intra în încăpere,se vedea împreună cu Libby pe el.Rearanjă dormitorul,nu pentru că nu o vedea decât pe Libby ghemuită în patul lui,ci pentru că simțea nevoia unei schimbări.Ba cumpără chiar un peștișor auriu pe care îl puse în acvariu.Nu pentru că Libby spusese că era o prostie să asortezi culoarea peștilor cu încăperea,deși era adevărat.O făcu pentru că voia el.

Vasul cu flori pe care îl cumpăraseră pentru Libby se mai afla încă pe măsută,deși majoritatea florilor își pierdeau petalele.Nu știa de ce nu le aruncă.Poate pentru că-i amintea de Libby și de toate motivele pentru care era mai bine să nu se implice unul cu celălalt.Ah,la naiba! Pe cine păcălea? Dacă era mai bine pentru cineva,atunci acea persoană trebuia să fie ea,fiindcă el nu era în nici un caz.

Nici nu putea să doarmă.Când reușea,totuși,era și mai rău.Avea niște vise incredibil de pline de viață.Visa că râdea și vorbea cu ea,ceea ce îl făcea să urască liniștea când se trezea.Visa că făcea dragoste cu ea,ceea ce îl lăsa murind de dorință.Visa că se trezea auzind sunete slabe scoase de un copilaș,ceea ce-l făcea să sară din pat înainte să-și dea seama că nu era nici un copil în casă.

Aproape în fiecare noapte se plimba prin casă până la trei,patru dimineața.Când insomnia îl făcuse să fie prea obosit pentru ședințele pe care le avea dimineața devreme,o rugă pe secretară să le amâne pe toate pentru o săptămână,două.Mai bine,din moment ce,oricum,nu se putea gândi la nimic altceva decât la Libby.Nu se simțea în formă pentru lucru.Totuși,era și mai rău să stea acasă.Apartamentul lui era,de obicei,un paradis sigur și liniștit.Acum părea mai degrabă să fie un altar în cinstea lui Libby.O vedea stând pe canapea,sorbindu-și ceaiul,îngenunchind în fata acvariului,întinzându-se goală pe covorul lui,ghemuindu-se ca o pisică în patul lui.

Liniștea pe care,de obicei,o găsea atât de odihnitoare,acum urla de ecoul glasului și râsului ei.Nici măcar postul de radio care transmitea muzică rock și pe care începuse să-l asculte nu mai putea acoperi acele sunete.Așa că poate că viața ei era mai bună,dar a lui era un adevărat iad.

-Arăți groazoic.

-Îți mulțumesc foarte mult,Hannah,mormăi Zac pe un ton sec.Exact asta aveam nevoie să aud.

-Eu îți spun adevărul.Ai slăbit,iar pungile de sub ochi parcă așteaptă să fie ridicate din stația de autobuz.După aceea,vocea i se mai înmuie.

-Pari nefericit.

-Au fost vremuri când m-am simțit mai bine,recunosc el.

-De ce n-o suni,Zac? Știi sigur că și ea se simte îngrozitor.

-Pentru ea fac asta.Vrea un soț și un tată pentru Victoria.Eu nu pot fi nici una, nici alta.Nu încă.Am prea multe de făcut.

-Dar tu ai făcut planurile,de ce nu le poți schimba? întrebă Hannah cu îndrăzneală.

-Nu-i chiar atât de simplu.

-Ba este.Consideri familia ca o piedică.Te-ai gândit vreodată că ar putea fi un avantaj? Ți-ar oferi ceva pentru care să muncești.Să zicem că atingi toate țelurile pe care ți le-ai propus.La ce bun? Ce ai în afară de o companie-o clădire și câțiva angajați care seara se duc acasă la familiile lor.Și tu te duci acasă la ce? La un apartament gol? La câteva plante artificiale? La un peștișor de aur?

Se opri brusc.

-Hei,dar asta e,într-adevăr,un peștișor de aur.Ce caută așa ceva în acvariul tău?

-E o poveste lungă,mormăi el.

-Gândește-te la ce ți-am spus,da?

-Hannah,nu m-am gândit la nimic altceva în ultimele două săptămâni.Se face târziu.La cât ai spus că trebuie să te întâlnești cu Pritchard pentru discul despre aprobare?

-Vai de mine,trebuie să fiu acolo într-un sfert de oră.Îți mulțumesc că ai plecat mai devreme de la lucru ca să vii să stai cu Nicky.Ești sigur că te simți bine?

-O să mă simt foarte bine.După ce plecă Hannah,Zac se așeză pe canapea, ținându-și nepoțelul în poală.Se trezi gândindu-se la Victoria.Era un copilăș mai drăgălaș decât micul Nick.Acesta părea să se miște tot timpul,să dea din picioare,să-și agite brațele,să se răsucescă,în timp ce Victoria părea să fie mulțumită să se ghemuiască la piept.Îi era dor de ea.Nicky creștea repede.În

ultimele câteva zile îi ieșiseră deja doi dințișori.Se întrebă cum s-o fi schimbat Victoria în două săptămâni.Peste puțină vreme avea să vorbească și să alerge prin casă.Iar el nu va fi acolo să o vadă.Și,dacă avea să rostească vreodată cuvântul „ta-ta” nu o va face pentru el.Simți o împunsătură de cuțit în stomac când se gândi la acest lucru.Apoi mai făcu un pas.Dacă Libby avea să spună „Da” nu va fi pentru el.”*Așa,cuțitul s-a răsucit și mai bine.*”

Nicky se lovi din greșeală la nas cu inelul pe care-l sugea pentru dinți și începu să plângă.Zac se uită la el și îl invidie pentru libertatea de a se agita și a țipa.Ar fi vrut să facă și el același lucru.

-Deb,n-am chef să ies în seara asta,protestă Libby cu un glas obosit.Pur și simplu,nu mă simt în stare.

-Dar totul e aranjat.Mama ta a spus că tipul ăsta va veni să te ia la șapte.Cine e,oricum?

-Un tip pe care l-am cunoscut în liceu și care trece prin oraș.Nu știu de ce i-o fi spus mama să vină pe aici.O să fiu o companie îngrozitoare.

-Cred că ți-ar prinde bine să mai ieși în oraș și să vezi că viața își continuă mersul.Te transformi într-o pustnică.Uită-te la tine.Trebuie să-ti aranjezi părul,ai slăbit și arăți de parcă n-ai fi dormit de o lună.Tipul ăsta o să te vadă și o să-i spună mamei tale că arăți groaznic,iar ea va veni aici cât ai clipi.Libby oftă.

-Știu,știu.Și ce să fac?

-Lasă-mă să-ți aranjez părul și pe urmă o să acoperim cearcănele.Și să porți o rochie frumoasă și sexy,Te va face să te simți mai bine.Crede-mă.

-Deb,aș putea să-l sun și să-i spun că nu mai pot ieși.

-Dă-i drumul E mai bine să stai acasă și să plângi,nu? spuse Deb cu blândețe.

Libby clătină din cap.

-Uneori numai asta ajută.Deb rămase și o ajută pe Libby să-și aranjeze părul și să se fardeze.Scotoci prin dulapul ei,scoțând rochiile una câte una,dar Libby le refuză pe toate.Când i-o arată pe cea albă,pe care o purtase când luase cina cu Zac,Libby păli și ochii i se umplură de lacrimi trebuind apoi să refacă fardul.

În cele din urmă,Deb scoase o rochie roz din mătase.

-O culoare excelentă.Hai,pune-o.Libby scutură din cap.

-Nu vreau să mă îmbrac cu asta.

-Nu te-am întrebat dacă vrei s-o porți sau nu,pentru că nu vrei nimic din ce ți-am arătat până acum.Ți-o spun pentru binele tău.Pune-o.Tipul o să fie aici dintr-o clipă în alta și tu încă mai cauți prin dulapul cu haine.Libby nu avea energia necesară pentru a o contrazice,așa încât își azvârli capotul pe pat și își trase

rochia pe cap.

-Eh,ești mulțumită?

-Foarte.Întoarce-te.Hopa! Avem o problemă aici.Nu are spate.

-Și?

-Și breteaua sutienului spune ceva.

-Fără sutien,rochia asta ar spune ceva.

-O să fie în regulă.Am auzit soneria,spuse Deb și se duse să deschidă.

Se întoarse,însă într-o clipă.

-E nemaipomenit și nici tu nu arăți prea rău.Totuși,ai avut dreptate.Acum că ți-ai scos sutienul,rochia spune,într-adevăr,ceva.Oricum,Victoria și cu mine vom merge în vizită la mama.La ce oră crezi că o să vii s-o iei?

-Devreme.Foarte devreme.Libby mai zăbovi câteva minute după ce plecă Deb, nevrând să iasă,dar,în cele din urmă,arboră un zâmbet și deschise ușa dormitorului.John Walker era înalt și zvelt și semăna cu un surfist californian. Multe femei l-ar considera superb,își spuse Libby.Ea,însă,descoperi că prefera bărbații înalți,bruneți -și ca Zac.Își luă poșeta și ieșiră exact la timp pentru a se ciocni de Zac.Libby se holbă la el o clipă înainte de a spune:

-Zac? El se uită la uriașul cel blond cu o antipatie vădită și o țintui pe Libby cu privirea.

-Întrerup cumva ceva? John îi luă cotul lui Libby cu un gest posesiv spunând:

-Tocmai ieșeam în oraș.Zac o privi pe Libby făcând ochii mari când îi văzu rochia.

-Va trebui să ne scuzi.Vrem să intrăm puțin,zise el atunci și luând-o pe Libby de celălalt braț,o trase înapoi în casă și închise ușa în fața mutrei surprinse a lui John.Libby își smuci brațul din strânsoarea lui.

-Ce crezi că faci?

-N-o să ieși cu rochia asta.

-Mă îmbrac cu ce vreau.

-Nu o să te îmbraci cu asta.N-ai sutien.

-Nu o să discut problema asta cu tine.Zac,de ce-ai venit? murmură ea.

Zac puse o mână absent pe capul lui Wells,care salivă afectuos pe cracul pantalonilor lui Se uită o clipă la Libby,observând umbrele de sub ochi,pe care nici fardul bine aplicat nu reușise să le ascundă,Și ea părea mai slabă,la fel ca el.Iar în ochii ei exista aceeași singurătate chinuitoare pe care o vedea în fiecare dimineață în propria oglindă.

-Libby,nu...nu știu.Am vrut să te văd.

-Credeam că am hotărât că n-ar trebui să ne mai vedem.

-Tu ai hotărât asta.Eu nu vreau să nu te mai văd,scumpa mea.Aceeași dorință care îi străbătea trupul în fiecare moment răzbătea acum în glasul lui.Dar dorința nu era de ajuns.Ea clipi de câteva ori pentru a-și reține lacrimile care amenințau să izvorască.Se fardase deja de două ori,nu avea de gând s-o mai facă și a treia oară,

-Zac,asta n-o să...,spuse ea,dar tăcu în clipa când auzi câteva bătăi rapide în ușă. Nu-l putem lăsa pe John să stea acolo.Zac se duse la ușă,o deschise și spuse:

-Scuză-ne.După care închise ușa din nou și se întoarse la Libby.

-Te vreau.

-Nu-i de ajuns.

-Și tu mă vrei.Ea oftă și clătină din cap obosită.

-Zac,nu mă simt în stare.

-Recunoaște că și tu mă vrei.

-Nu sunt obligată să recunosc nimic.Zac acoperi distanța dintre ei din doi pași și o strânse în brațe lipindu-și mâinile de spatele ei gol.Își strecură un picior între ale ei,știind că,fără îndoială,ea avea să-i simtă excitarea.După cât de brusc își ținu răsufarea,simțise.

-Trebuie să-ți dovedesc,Libby? Trebuie să-ți dovedesc că și tu mă vrei la fel de mult? Se dădu în spate destul pentru a-i vedea sfârcurile dureros de întărite care împungeau rochia lipită de trup.

-Dar nu-i nevoie să dovedesc,spuse el lipindu-și palmele de sâni ei.Ai făcut-o tu pentru mine.Libby se răsuci.

-Bine.Așa e,te vreau,dar asta nu înseamnă absolut nimic.Pentru că nu-mi poți oferi ceea ce-mi doresc.Nu,nu ceea ce-mi doresc,ci ceea ce-mi trebuie.Zac își trecu o mână prin păr.Nu mergea deloc cum plănuise el.Dar nu putea gândi logic când se afla în preajma ei.Nu putea gândi deloc.Nu putea decât să dorească.

-Libby...

-Vrei să pleci,te rog? Mă așteaptă cineva.Zac oftă neputincios.

-Bine,spuse el apoi și se întoarse spre ușă,după care se întoarse din nou spre ea.

Încă o întrebare,Libby,după care voi pleca.Ea încuviință.

-Mă mai iubești? O lacrimă îi șiroi pe obraz și ea și-o șterse murmurând:

-Iar se duce fardul.După care îl privi.

-Și dacă te-aș mai iubi?

-Trebuie să aud.

-De ce?

-Nu știu! strigă el.La naiba,nu mai știu nimic.Pentru Dumnezeu,spune-mi!

-Bine,atunci.Da,te mai iubesc,zise ea și încă o lacrimă o urmă pe prima.

Dar asta nu schimbă cu nimic situația.Zac se răsuci și ieși,trântind ușa în urma lui,exact în fața lui John,peptu a treia oară.Străbătu jumătate de alee,după care reveni la ușă și începu să bată cu pumnii.Când Libby o deschise larg,John apăru primul.

-Ai nevoie de ajutor,Libby?

-N-are nevoie de nimic de la tine,se răsti Zac,intrând în casă trăgând-o pe Libby după el și trântind ușa.

-Va trebui să-mi pun altă ușă dacă mai faci așa,spuse ea furioasă și cu glasul ridicat pentru a acoperi lătratul câinelui provocat de zgomotul ușii trântite.

-Schimbă totul,spuse el ignorând bătăile în ușă,după care îi spuse câinelui: Pleacă,arătând spre bucătărie și animalul îl ascultă dând din coadă.

-La ce te referi? Ce anume schimbă totul?

-Faptul că încă mă iubești.Schimbă totul.

-Zac,nu mai suport,îmi sfâșie sufletul.Tu îmi sfâșii sufletul.

-Atunci suntem chit.Și tu mi-l sfâșii pe-al meu,șopti el.Mi-ai făcut inima praf și mor pe dinăuntru dacă nu te am.Îi mângâie părul cu palma și își înfășură mâna în el.O trase cu multă blândețe și o aduse mai aproape.

-Zilele mele sunt îngrozitoare și nopțile la fel,Am nevoie de tine acolo,Libby.

-Nu-i cinstit,scânci ea,încerc să fac ce-i mai bine și tu nu-mi dai voie.

-Mai bine e ca noi doi să fim împreună,spuse el dându-i drumul părului și lăsându-și mâna să-i alunece pe umăr,apoi pe braț,până la vârfurile degetelor înainte de a o lăsa să cadă pe lângă trup.Se aflau la o distanță de câțiva centimetri.

-Și Victoria?

-Și Victoria și afurisitul de câine și chiar și planta aia pe care o cheamă Elliot.

-Ce tot spui? întrebă Libby fără suflare așteptându-i răspunsul.

Se auziră din nou bătăi în ușă și John strigă ceva despre chemarea poliției.Libby nu-și luă ochii de la Zac în timp ce se duse la ușă,o întredeschise puțin și spuse:

-Îmi pare rău,John.S-a ivit ceva.Poate data viitoare.Apoi închise ușa și repetă:

-Ce spui? El îi luă mâinile.

-Că te iubesc.Vrei să te măriți cu mine?

-Și planurile tale? spuse ea cu o voce slabă.

-Sunt planurile mele.Le pot schimba dacă vreau.Și vreau.Am nevoie de tine în viața mea,scumpo,și o voi face chiar dacă va fi nevoie să mă însor și cu câinele și cu planta.

-Și fetița?

-Ciudat,dar mă trezesc noaptea auzind-o,numai că ea nu-i acolo.Mi-e dor de ea.

-Și ei îi e dor de tine.Zac își lăsă capul în jos și, chiar înainte de a-i atinge buzele, spuse:

-Și mi-e dor de mama ei mai mult decât pot să spun.Spune da,scumpa mea.Te rog,spune da.Își mișcă buzele peste ale ei,căutând și aflând răspunsul în moliciunea lor.O cuprinse în brațe și își îngropa fața în părul ei,ținând-o atât de aproape,încât își simțeau bătăile inimii reciproc.

-Doamne,ce bine e când te simt aproape.Tânjeam după atingerea ta.

-Ține-mă mai strâns,Zac,spuse ea cuprinzându-l mai tare cu brațele.

-Dacă ne ținem mai strâns,n-o să mai putem respira,zise el zâmbind în părul ei.

-Nu-mi pasă.Oricum,a respira e ceva depășit.

-Ai dreptate.Cine mai are nevoie să respire?

O ridică în brațe și o lipi de perete,apăsându-și trupul de al ei.O sărută apoi iar și mâinile lui păreau să fie peste tot în același timp-mângâind,modelând,cerând.

O trase jos pe podea smulgându-și cu frenezie hainele,dar continuând să stea apropiați.Știa că nu avea să scape de acel sentiment oribil de singurătate și pierdere până nu avea să se afunde în ea.Și asta se va întâmplă pentru încă cincizeci de ani,aproximativ.Murmură cuvinte primitive de iubire și dorință în timp ce o umplea.Lua cu o cruzime sălbatică și nu arăta nici un pic de milă.Și o iubea cu generozitate,delicatețe și cu o vulnerabilitate extraordinară.Era o legătură totală-atât emoțională cât și fizică-iar când se instala plăcerea dulce și înflăcărată,plutiră pe valuri împreună.După aceea,el se lăsă pe o parte și se sprijini într-un cot.

-Trebuie să înțeleg că asta înseamnă da?

Un zâmbet frumos se întinse pe chipul ei,acel zâmbet pe care îl observase prima oară.Zâmbetul de care se îndrăgostise.

-Da.

-E bine? întrebă Libby încruntându-se în oglinda care o arăta pe de-a-ntregul.Nu crezi că-i prea mult?

-Nu,mantila din dantelă merge perfect cu rochia.Arăți excelent,așa că nu te mai agita.

-Zac a venit deja?

-E jos cu fratele său.

-Ăăă,furnizorul a...?

-Totul e perfect,Libby,o asigură Deb.Nu-ți mai face griji.Libby își aruncă privirea prin încăperea plină de cei dragi.Mama ei,într-un costum din dantelă albastră,se agita în jurul buchetelor de flori care tocmai fuseseră aduse.

Deb,Hannah,sora ei mai mică,Faith,și cumnata lui Zac,Alice,erau toate acolo, îmbrăcate în rochii roz din catifea și satin.

-Ești sigură că vrei să te încalți cu așa ceva,draga mea? o întrebă atunci mama ei și Libby privi în jos,

-Sunt sigură.Știu că sandalele albe nu sunt tocmai potrivite pentru o nuntă care are loc în decembrie,dar am motivele mele.Muzica începu și ele porniră în șir pe scări,așteptând în hol.

-Dumnezeule! exclamă Deb făcând ochii mari când îl văzu pe mire și pe cavalerul de onoare prin ușa deschisă.Nu-i așa că arată superb?

Libby privi și ea.

-Mamă,mamă! Mă mir că jumătate din femei n-au leșinat.Nu l-am văzut niciodată pe Zac îmbrăcat așa și mă gândesc că poate-l conving să poarte hainele astea și-n luna de miere.

-E timpul.Alice fu prima care apăru pe culoarul bisericii,urmată de Hannah,Faith și Deb.După aceea apăru Libby.

-E frumoasă,îi șopti lui Zac fratele său,Matt.Aproape la fel de frumoasă ca Alice a mea.Zac nu spuse nimic.Avea un nod în gât de mărimea unui grepfruit,iar ochii îl dureau.Nu văzuse făptură mai frumoasă în viața lui.Rochia din satin alb îi strângea formele,iar mantila din dantelă plutea în urma ei.

Zâmbi ușor când îi văzu buchetul din trandafiri roșii.Privirile li se întâlniră o clipă și ea îi zâmbi,după care se opri lângă rândul din față,unde se afla mama ei pentru a o săruta iute pe Cupcake.El zăbovi puțin cu privirea asupra noii lui fiice,care părea un îngerăș în rochița roșie de catifea cu dantelă albă pe margine.Iar ea îi zâmbi și își agită mânuțele spre el.Îi făcu și el semn,după care se întoarse și îi luă mâna lui Libby.Ea îi atinse piciorul ușor și când privi în jos,fu gata să se înece.Văzu că purta o pereche de sandale albe sexy cu toc înalt care lăsau să se vadă unghiile lăcuite cu un roșu strălucitor.Dar ,senzațională era inimioara sclipitoare pe care ea o lipise pe fiecare unghie.Nunta se desfășura în ceață.Zac nu observă nimic în afară de Libby.Era conștient de fiecare mișcare a ei,de fiecare răsufare și de asemenea de faptul că era cu adevărat a lui.În clipa când o strânse la piept,o auzi pe Victoria strigând „Da.” înălță capul și ea zâmbi, ridică mânuțele și spuse din nou „Da.”Cu lacrimi în ochi,de care nu-i era rușine,Zac străbătu culoarul bisericii cu mâna frumoasei sale mirese pe un braț și cu frumoasa lui fiică pe celălalt.

SFARSIT